

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 130

Ple del Parlament

Sessió 63, primera reunió, dimarts 7 de novembre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Interpel·lació al Govern sobre el compliment dels acords pressupostaris en matèria d'habitatge 300-00386/13	4
Interpel·lació al Govern sobre la defensa dels drets lingüístics 300-00388/13	12
Debat sobre la seguretat a Catalunya 255-00014/13	19

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 63.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, la consellera de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Debat sobre la seguretat a Catalunya (tram. 255-00014/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
3. Decret llei 2/2023, del 17 d'octubre, de mesures extraordinàries de caràcter social (tram. 203-00037/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 691, 19).
4. Proposició de llei sobre les defensories i sindicatures locals de greuges (tram. 202-00055/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 457, 71).
5. Projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2024 (tram. 230-00005/13). Mesa Ampliada. Debat i votació.
6. Projecte de pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, de la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges per al 2024 (tram. 230-00006/13). Mesa Ampliada. Debat i votació.
7. Procediment per a designar set membres del Consell per a la Recerca i la Innovació de Catalunya (tram. 284-00016/13). Grups parlamentaris. Designació.
8. Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya per la llibertat de Julian Assange (tram. 401-00041/13). Junta de Portaveus. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre el compliment dels acords pressupostaris en matèria d'habitatge (tram. 300-00386/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la defensa dels drets lingüístics (tram. 300-00388/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre l'impuls als continguts audiovisuals en català (tram. 300-00389/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el català en l'àmbit educatiu (tram. 300-00391/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre l'estat de les polítiques socials (tram. 300-00387/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut (tram. 300-00392/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre les condicions salarials del mercat laboral (tram. 300-00384/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre l'activitat econòmica i empresarial (tram. 300-00385/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
17. Interpel·lació al Govern sobre la situació del sector turístic (tram. 300-00390/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'assetjament escolar (tram. 302-00341/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la prova pilot de la renda bàsica universal (tram. 302-00342/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la renda bàsica universal (tram. 302-00349/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acord de claredat (tram. 302-00350/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Gualtanyar. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures (tram. 302-00343/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el servei de rodalia (tram. 302-00347/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el servei de dentista públic (tram. 302-00344/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el sistema sanitari (tram. 302-00346/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la islamització creixent de Catalunya (tram. 302-00345/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dèficit fiscal i l'impacte en l'economia i el benestar (tram. 302-00348/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

La presidenta

Diputats, diputades, comencem la sessió.

Els recordo que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els informo que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha retirat dues mocions: la moció subsegüent a la interpellació sobre el servei de rodalia i la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dèficit fiscal i l'impacte en l'economia i el benestar.

Així mateix, els faig avinent que dues diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

I, en compliment amb allò que estableix la moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 2.467 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Interpellació al Govern sobre el compliment dels acords pressupostaris en matèria d'habitatge

300-00386/13

Amb això, anem al novè punt de l'ordre del dia, que seria la interpellació al Govern sobre el compliment dels acords pressupostaris en matèria d'habitatge; presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I, per fer l'exposició de la interpellació, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, permetin-me començar recordant que avui és 7 de novembre; que avui fa un mes que es va produir l'atac de Hamàs que va provocar 1.400 víctimes civils israelianes; que també fa un mes que va començar l'ofensiva de l'exèrcit d'Israel, que ha provocat més de deu mil morts –entre ells, més de quatre mil nens. Cada deu minuts mor un nen a Gaza –és assassinat– i dos són ferits. I Gaza s'està convertint en un cementeri de nens. I això no ho diem nosaltres; això ho diu el secretari general de les Nacions Unides, António Guterres. Per tant, aprofito l'inici d'aquest Ple –perquè crec que no en podem normalitzar la situació– per demanar un alto el foc imminent i per demanar a tots els governs de la Unió Europea que es posin a treballar per aconseguir aquest alto el foc. *(Aplaudiments.)*

I ara sí, consellera, centrant-nos ja una mica en la matèria de la interpellació..., la interpellació estava pensada per fer seguiment dels acords pressupostaris que van donar peu, per part del nostre grup, al suport als pressupostos del 2023. Però, donada l'actualitat, em permetrà començar parlant d'una de les coses que no vam aconseguir que entrés a l'acord, però que curiosament és una de les que han aconseguit, que és la regulació de les llicències permanents dels pisos turístics.

Perquè miri que portem temps intentant arribar a un acord en aquest tema, que entri a la llei de mesures, que es faci un decret... Hem acabat registrant nosaltres una proposició de llei, que la vam registrar el mes de maig, perquè no hi havia manera que des d'Esquerra Republicana –i quan estaven amb Junts per Catalunya tampoc– s'acceptés la possibilitat de que hi havien opcions per posar fi i posar caducitat a les llicències turístiques. Sempre ens deien que això no es podia fer, que no hi havia manera, que no es podia, que era molt complicat, que afectaria greument... I avui hem tingut la grata sorpresa, que ja sabíem prèviament, que sembla ser que sí que es pot fer.

Per tant, felicitar la consellera –i felicitar-nos a nosaltres, que ens han fet cas–, per aquest decret que s'ha aprovat avui, que creiem que és un pas endavant; que és un pas endavant en com acabar amb aquesta perpetuïtat de les llicències turístiques..., que a més es transmeten cada vegada que hi ha una compra i venda de l'immoble, que és la cosa més absurda del món; és a dir, els anuncis a Idealista ja et diuen que els habitatges més cars moltes vegades tenen incorporada una llicència de negoci turístic. Per tant, cal posar fre a això, perquè la situació de l'emergència de l'habitatge ens ho requereix.

També és veritat que no és l'única cosa que s'ha de fer, i després en parlarem, de l'altre gran meló que hem d'obrir en algun moment, que són els lloguers de temporada –«en algun moment»: com més aviat millor.

Però, parlant ja directament d'acords. I volia començar per un acord que no és nostre en realitat, que, de fet, és l'acord d'investidura que el Grup d'Esquerra Republicana va signar primer amb la CUP de que es destinarien 1.000 milions anuals a les polítiques d'habitatge; després amb Junts per Catalunya, on eren una mica més honestos i deien que acabaríem la legislatura dedicant-hi aquests 1.000 milions, i que ens trobem que els pressupostos del 2023 i del 2022 han estat molt lluny d'aquests 1.000 milions.

De fet, vam sentir, amb una certa sorpresa, una diputada de Junts per Catalunya dir, al darrer Ple, que en els pressupostos que havia deixat fets el conseller Giró per a l'any 2023 sí que hi havien 1.000 milions per a habitatge –en la proposta que havia deixat feta el senyor Giró. Per tant, la primera pregunta és: hi havien aquests 1.000 milions que diu Junts per Catalunya, ara, que s'hi han de dedicar, que estaven al pressupost, i que no hi eren als pressupostos que després ens va presentar Esquerra Republicana?

La següent pregunta és: si tenim en compte que el pressupost del 2020, amb el president Torra, van ser 400 milions per habitatge; el 2022, 749 –bona part, gairebé

400, de fons europeus—, i el 2023 vam reduir a 711, si realment el seu Govern pensen fer uns pressupostos, de cara al 2024, que incloguin aquest compromís de destinar 1.000 milions d'euros a polítiques d'habitatge. És una pregunta molt concreta, que serà bastant bàsica a l'hora de parlar dels propers pressupostos, com a mínim per al meu grup parlamentari. Serà bàsic parlar d'aquests 1.000 milions, però serà bàsic també parlar dels incompliments dels acords de pressupostos.

Vam sentir també, com anunciaven —també a bombo i plateret, no?, el president Aragonès—: «Estem fent més política pública d'habitatge que mai, més habitatges públics que mai: deu mil habitatges en tres anys.» Llavors, nosaltres hem anat a mirar una miqueta aquests deu mil habitatges. D'acord? Del pla de deu mil habitatges, l'Incasòl en construirà de manera directa només 2.155, dels quals 1.926 ja estaven en marxa al juny del 2021, perquè ens ho van respondre a nosaltres en una pregunta per escrit que vam fer en el seu moment. Per tant, només se n'han incorporat 229.

O sigui, de tots els que ha de fer l'Incasòl, que només és una quarta part d'aquests deu mil habitatges, 1.926 ja hi eren i només n'han afegit 229; que, en tres anys, vol dir que la gran aportació d'Esquerra Republicana de Catalunya a la construcció d'habitatges per part de l'Incasòl és de setanta-sis habitatges nous a l'any. En això es queda. Que, a més a més, són uns habitatges que van anunciar diverses vegades i de diverses maneres. Ho anuncien a Santa Coloma de Gramenet, ho anuncien cada vegada que diuen que faran una nova promoció o que posen en marxa coses com uns habitatges de Barcelona que feia anys que estaven planificats i que l'únic que han fet ara és desencallar una construcció que estava aturada. Són els deu mil habitatges de *la bolita*: uns cap aquí, uns cap allà.

Per tanteig i retracte, anuncien que compraran cinc-cents habitatges en tres anys. Això és el que deien en aquest pla de deu mil habitatges. Del 2012 al 2022 la mitjana de compra de pisos de tanteig i retracte per part de la Generalitat de Catalunya estava entre uns 350 i uns 400 a l'any. I la seva proposta ambiciosa és cinc-cents habitatges de tanteig i retracte en tres anys. És abaixar una miqueta, eh?, la mitjana del que portaven; no és fer més, és fer una mica menys.

I dels 6.100 habitatges que s'han de fer a càrrec de tercers, mil són per cessió de sòl i més de cinc mil són amb ajuts per promoció delegada. Per tant, recursos de la Generalitat, poquets; la majoria de recursos d'entitats del tercer sector, promotors privats o ajuntaments.

Nosaltres sospitem que d'innovació, poca, que d'ambició, poca, que seguim tenint un problema greu amb els recursos i que, per tant, el parc d'habitatge públic de la Generalitat seguirà estant molt lluny d'aquell quinze per cent que tenim com a objectiu, ens seguirem quedant en un dos per cent, que és en el que estem.

Però ja centrant-nos en l'acord de pressupostos del 2023. Habitatge és un dels eixos que té menys acompliment de tot el que hi havia a l'acord. I no ho diem nosaltres; ho diuen els equips que venen a les reunions de seguiment de pressupostos. I ens ho confessen i ens ho reconeixen amb una cara una mica moixa, en *plan*: «Ostres, sí, sap greu, eh?, en habitatge ens està costant una mica més del que ens pensàvem.» I miri que l'acord era modest, perquè com que ja vam intentar augmentar els recursos i no va haver-hi manera —l'equip negociador es va negar en banda a augmentar els recursos per a Habitatge—, vam intentar compensar-ho amb mesures polítiques; mesures polítiques que potser no eren més recursos, però sí que eren eines legals i mecanismes polítics i valents per augmentar aquest parc d'habitatge públic. I en això, que bàsicament depenia de la iniciativa política del Govern, tampoc s'ha avançat. De fet, la majoria de coses estan en «pendents d'iniciar» —i ara entraré a detallar-ne algunes d'elles.

Dels 180 milions d'euros que suposadament s'havien de dedicar a l'ampliació del parc públic d'habitatge, una de les línies era la gestió per a l'adquisició de 1.500 habitatges buits en mans de la Sareb i d'entitats financeres; estat: «tasques preli-

minars», el mes d'octubre –perquè la reunió va ser el 3 d'octubre. «Tasques preliminars» quan queden dos mesos per acabar el 2023.

L'Incasòl, hi insistim, no ha ampliat la seva capacitat per ser capaç d'impulsar cinc-cents habitatges nous en aquest 2023, que era una altra de les coses que estava a l'acord. Estava previst que s'iniciés la construcció de nou-cents habitatges de promoció delegada el 2023 i nou-cents més el 2024. No tenim cap informació de com està tot això. No se'ns facilita la informació. Sospitem que no està gaire avançada, tampoc.

Dos-cents habitatges a desenvolupar en forma de cohabitatge; estat de la qüestió: «tasques preliminars», hi insistim, en el mes d'octubre del 2023. La construcció d'habitatges per a joves en sòl d'equipament ni s'ha començat.

Aportació d'habitatges de les mesos d'emergència: increment de 25 milions per adquirir cinc-cents habitatges per tanteig i retracte. El mes d'octubre s'havien gastat 13 milions i s'havien comprat 255 habitatges. I, a més, ens fa sospitar una mica que el criteri que s'estigui utilitzant sigui més quantitatiu que qualitatiu: dir quants pisos comprem; perquè surt una mitjana d'uns cinquanta mil euros l'habitatge, si en fem la divisió. I habitatges per cinquanta mil euros, fins i tot per tanteig i retracte, poquets, i segurament en llocs on no hi ha una forta demanda acreditada de l'habitatge, perquè allà són més barats els habitatges. Difícilment creiem que bona part d'aquests habitatges estiguin a les zones més tensionades i a les grans ciutats.

Els pisos de..., els habitatges per a les dones de violència masclista diuen que ja els han posat, aquests cent, però sospitem que formen part dels 255 de tanteig i retracte. Però és que les modificacions legislatives que demanaven, que era per, justament, augmentar la capacitat de la Generalitat per tenir accés a més habitatges de tanteig i retracte, i que estan clarament detallades i que els hi vam presentar una proposta el mes de maig, no han tingut cap resposta i no s'ha iniciat. No s'ha fet absolutament res, ni tan sols respondre una proposta per escrit que els hi vam facilitar en mà.

El registre de grans tenidors previst a la llei que es va aprovar, la llei que vam aprovar el 2022, que estava ja en tràmit el mes de maig i que segueix en tràmit el mes d'octubre, i que ja ens han dit que no s'aprovarà perquè necessita nou mesos de tramitació. Amb quant de temps ha fet el decret de pisos turístics, consellera? No crec que hi hagi estat nou mesos per fer-lo. Per tant, si es vol fer amb menys temps, es pot fer, si hi ha la voluntat política. Sí que els hi preguntem per què no hi ha voluntat política per desplegar les mesures polítiques que han d'anar adreçades a augmentar el parc públic d'habitatge de la Generalitat de Catalunya i a reduir el parc de pisos buits.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera de Territori, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori (Ester Capella i Farré)

Gràcies. Bé, molt bon dia a tothom; presidenta, diputades, diputats. Senyora Segovia, jo acostumo a ser molt més positiva, encara que les coses no siguin per estar-ho massa. Ha començat bé, perquè diu: «bé, menys mal, hem fet un decret per limitar els apartaments d'ús turístic que detreuen habitatge d'ús residencial, que és la principal finalitat.» Ho hem fet, i és veritat, treballant-hi molt i buscant, doncs, allò, les eines que ens dona la llei per poder donar una bona solució; una bona solució legal i que sigui..., i que blindi també que això tingui uns efectes, i uns efectes positius, que és evitar que l'habitatge, que té una finalitat molt clara que és ús residencial, sigui sostret per a un ús diferent que no és el residencial. I és el que passa a més de 262 municipis del nostre país. Per tant, miri, doncs el Govern actua i posa fil a l'agulla i hi intervé legislativament.

I tornem a parlar d'habitatge. I parlem... Jo ja els hi vaig dir, quan vaig comparèixer al Parlament de Catalunya, que l'abordatge de l'habitatge té diverses vies; una d'elles és la legislativa. Ja ho vam fer la legislatura passada. Malauradament, el Tribunal Constitucional, de forma inaudita, amb una velocitat fora de lo normal, doncs, com que afectava, a criteri d'ells, una competència troncal del Govern de l'Estat que no havia regulat mai..., discrepo absolutament d'aquesta posició del Tribunal Constitucional, perquè mentre no hi ha una llei de bases és competència tota per al Govern de la Generalitat de Catalunya; quan hi ha una llei de bases, s'adapta, el Govern de la Generalitat, a la llei de bases i desplega la seva competència. Però tenim una llei estatal de l'habitatge que porta la contenció de rendes incorporada i, miri, ja no sé com fer-ho més: hem fet la memòria, tenim un índex de preu per tal de que pugui entrar en vigor... I, escolti, vostès estan al Govern de l'Estat, encara que ara sigui, doncs, amb aquesta situació, pendants de la constitució d'un nou govern, però el més calent a l'aigüera. Tornaré a fer allò de l'altre dia: *(la consellera pica amb el puny a la tribuna) llamé y nadie respondió*; és a dir, el Govern actual, encara que sigui en funcions, no desplega la llei de l'habitatge, que va entrar en vigor el dia abans de les eleccions municipals. I és una eina importantíssima, perquè, doncs, conté..., i, per tant, permet que la gent pugui accedir a l'habitatge.

Em diu: «No estan fent res en habitatge.» Bé, miri, jo li'n faig un desplegament. Evitar l'emergència residencial: 144 milions d'euros per acompanyar les famílies perquè puguin pagar els lloguers. I això vol dir des dels joves, passant per edats intermèdies –«famílies»; parlo de famílies, no de família, «famílies»– i gent gran. Un vint-i-sis per cent més que l'any 2022 per a ajuts de pagament del lloguer. I mobilitzats 8 milions d'euros per evitar que tres mil persones –persones o unitats familiars o famílies– perdin el seu habitatge.

Ampliació del parc d'habitatge: el pla d'impuls que anunciava el conseller Fernández juntament amb el president de la Generalitat, que representa, doncs, un increment del lloguer social del país un divuit per cent fins a l'any 2026.

A la vegada que estem transformant l'Incasòl. És a dir, hi ha un canvi en l'Incasòl. Miri, del 2012 al 2022, l'Incasòl en va posar, d'habitatges de lloguer social a preus assequibles, uns 862 –m'equivoco d'un o dos amunt. Va fer això. En aquests moments estem desplegant aquests 2.100 i escaig de pisos –els hi diré d'una altra manera–, en diferents fases: uns ja estan amb obra aixecada, d'altres estan en projecte, els altres en programació i els altres amb convenis subscrits amb els ajuntaments.

I, per cert, disponibilitat de l'Ajuntament de Barcelona de solars, ara, fa... Sí, sí, home, no em digui que no, perquè..., onze solars en aquests moments nets *de polvo y paja*, si se'm permet també l'expressió, per poder signar el conveni i començar a edificar. No tots estan en condicions de poder edificar parets ja, és a dir, fer fonaments i pujar la paret. No tots ho estaven. Onze solars, sí.

I podria dir molts altres ajuntaments. L'Hospitalet de Llobregat: signatura del conveni el mes de juliol per al desplegament de gairebé dos cents i escaig, en una primera fase, d'habitatges. I així ho anem fent arreu del territori. Però tu no canvies les tendències... Al març vam aprovar els pressupostos, els hi recordo, eh?, ni un any fa que vam aprovar els pressupostos i estem en aquest punt.

També garantir habitatges dignes, que vol dir, doncs, energèticament aïllats tèrmicament, accessibilitat, etcètera. Són 480 milions d'euros. Sí, fons europeus. I quina és la nostra preocupació en aquests moments? Doncs complementar, perquè resulta que els fons europeus en cobreixen una part, no cobreixen el cent per cent. Què tocarà fer? Doncs, nosaltres..., acompanyar perquè sigui una realitat això.

I, després, treballar per treure l'habitatge de la lògica del mercat; m'ho han sentit dir moltíssimes vegades. Per què? Doncs perquè hem de garantir..., jo sé que hi ha algú a qui li molesta molt quan dic això. Sí, treure l'habitatge de la lògica del mercat, perquè nosaltres tenim l'obligació, com a governants, de garantir drets de ciutadania.

nia. I el principal dret... Ho explicaré d'una altra manera: hem de convertir l'habitatge en un dret fonamental, perquè és la porta d'accés a tots els altres drets.

Ja va ser pioner aquest Parlament de Catalunya quan en el seu dia va regular..., quan ens vam posar d'acord per limitar els preus de lloguer. Doncs tornem-ho a ser per a moltes altres coses. Sí, l'habitatge..., en aquest cas, la temporalitat; una llei que reguli els lloguers de temporada. Sí, perquè és per on se'ns estan escapolint els contractes, els lloguers, la permanència en el temps, que és el que arrela i que cohesiona socialment i el que garanteix que l'habitatge compleixi la finalitat que dic, no?: garantia d'un dret fonamental, que és la porta d'accés a tots els altres drets.

I, evidentment, especular no és un dret, no està escrit enlloc i nosaltres treballarem perquè no ho sigui –ho dic pels que protesten tot el dia quan dic això de l'habitatge. Nosaltres treballarem perquè l'habitatge no sigui un mitjà d'especulació, perquè l'especulació no és cap dret i accedir a un habitatge sí que és un dret.

I, per tant, quan vostè em deia: «No han complert amb els acords.» Amb alguns sí i amb d'altres *estamos en curso*. Ja ho entenc, que vostè diu: «A mi m'agradaria que l'Administració i que els processos administratius fossin més ràpids.» No ho són –no ho són. O sigui, les normes i, per tant, la informació pública, etcètera, doncs, ens exigeixen que nosaltres hem de seguir les passes que estableix la llei.

Què diu l'acord? Destinar 87,6 milions d'euros a ajudes al pagament del lloguer. Ho deia abans: 150 milions d'euros. Incrementar en 5 milions d'euros la dotació per a la promoció directa d'habitatge amb l'objectiu d'assolir els cinc-cents habitatges destinats a lloguer assequible; ho hem incrementat en 10 milions d'euros, arribant fins als 284 milions d'euros. I la previsió és quadruplicar l'objectiu d'habitatges marcat en l'acord –aquest és l'objectiu.

Incorporar cinc-cents nous habitatges per a les meses d'emergències durant l'any 2023; en portem tres-cents. Tres-cents habitatges incorporats i arribarem a l'objectiu marcat. Encara no hem arribat a 31 de desembre; és més, no hem arribat a l'any de vigència dels pressupostos.

Garantir un mínim de cent pisos d'emergència per a dones víctimes de violència masclista; a l'agost ja n'havíem lliurat cent set. Iniciar les actuacions per facilitar la construcció de nou-cents habitatges de promoció delegada l'any 2023 perquè estiguin disponibles l'any 2026. Preveiem la construcció de 1.062 habitatges de lloguer social en cessió de dret de superfície.

I sí, també anem al tanteig i retracte, comprem als grans tenidors, esperem la cessió amb candeletes de la Sareb, també, que no ens tracta com una administració pública, que ens tracta com un passavolant i que, per tant, hem de pugnar i hem de discutir sovint perquè no ens tenen com una administració pública que ha de garantir drets.

Per tant, sí, anem a poc a poc, però anem a bon ritme i, efectivament, per complir els acords i per garantir que l'habitatge acabi sent un dret fonamental.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada, la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Consellera, sí que compartim l'enfocament de que l'habitatge no pot ser un bé d'especulació i un bé de mercat i ha de ser un dret; crec que és un mínim. Perquè és que, si no, no haguéssim tingut tres acords de pressupostos amb un govern on hi hagi Esquerra Republicana. Per tant, em sembla bé posar-ho sobre la taula, eh?, però no és el que estem discutint; és evident que això ho compartim.

Que per al decret de pisos turístics –que, com diem, ja era hora, i bé està que estigui ja fet– han hagut de buscar molt i mirar molt... Potser només havien de mirar la proposició de llei que vam registrar, perquè bàsicament el que han fet és el que s'apuntava en aquella proposició de llei. O sigui, que està bé, que reconeixem l'es-

forç i reconeixem..., i sabem també que segurament la seva conselleria ha rebut fortes pressions per evitar que aquest decret tiri endavant. I nosaltres esperem que en aquest Parlament hi hagi les majories suficients per convalidar aquest decret, i que els grups que efectivament diuen contínuament que estan preocupats pel dret a l'habitatge i per l'impacte que els habitatges turístics tenen en l'augment del preu del lloguer i en la manca de disponibilitat d'habitatges de lloguer residencial a determinats municipis amb forta pressió turística..., i ja no parlo de Barcelona, és que ja estem parlant de Salou, estem parlant de Cadaqués, estem parlant de Puigcerdà, estem parlant de poblacions de l'Alt Pirineu on la gent que hi viu i que hi treballa no té un habitatge per llogar; per tant, estem parlant de llocs que no són només les grans ciutats. Que es posi fre a aquesta mena de dret a perpetuïtat, que gairebé es podia heretar de tenir un pis turístic.

Per tant, estem d'acord i esperem tenir les majories necessàries, i confiem que el seu Govern faci les tasques de negociar per aconseguir aquestes majories, tot i que el decret ha arribat bastant justet i amb poca informació prèvia, i això normalment tampoc ajuda, i crec que és una cosa que també segurament vostè té a la memòria: quan es porten decrets sense negociar-los i acordar-los prèviament, a vegades ens emportem algun ensurt.

Miri, consellera, de l'acord de pressupostos..., és que hi insisteixo: clar que tot va lent, clar que tot és difícil; és evident que posar en marxa un pla ambiciós d'habitatge públic de lloguer no és fàcil, clar que no. Però al final, quan es posen coses en un paper i es signa un acord, se sap en quines condicions es fan. Se sap que és a 31 de desembre, perquè és amb recursos d'ara que s'han de fer. Hi han qüestions que poden ser més o menys lentes, però és que si no es comencen és difícil que vagin ràpides. I és que a l'àrea d'habitatge en tenim unes quantes, que en aquell bonic powerpoint que ens presenten a les reunions estan en *plan* «no iniciat», «no iniciat», «no iniciat». Clar, tampoc entenem per què, sis mesos després, estan no iniciats; no entenem per què el tema de tanteig i retracte costa tant si els hi vam presentar una proposta per escrit. Com a mínim haver fet devolució: que els hi semblava bé, que no, com la podíem millorar, com podíem aconseguir les majories per aprovar ho... Però és que no hi ha hagut cap resposta. Per tant, hi ha una mica, també, de..., jo no sé si està sobrepassat, ja que, efectivament, veníem de molts anys de desídia de política d'habitatge, quan Habitatge estava en mans de Junts per Catalunya, tot i que ara, com a oposició, són els més abanderats del tema...

Però tornem a la qüestió. Al final és un tema de voluntat política per algunes coses que són canvis normatius, i això vol dir posar la maquinària a pensar, a treballar i accelerar-la –accelerar la–, tot i que costi, i buscar les majories per treure-ho endavant. Però la resta també són recursos. És a dir, serà una prioritat la política d'habitatge en els pressupostos de l'any vinent per al Govern? Ho serà? Es notarà en els números? És que avui sentia el senyor Carles Sala, l'exsecretari general d'Habitatge, que deia que era una vergonya que ni a Catalunya ni a l'Estat l'habitatge fos una prioritat. I ho deia algú que ha sigut secretari general d'Habitatge uns quants anys. I ell mateix ho deia. Doncs, aquest matí, en la compareixença a la comissió d'investigació dels fons voltors, ho ha dit ell mateix. Per tant, clar, al final les promeses i els grans plantejaments els hem de plasmar amb números. I amb números, en pressupost, seguim molt enrere.

I els lloguers de temporada. Estem molt d'acord en que és la gran via d'escapament que estan tenint molts grans tenidors per escapar-se d'una regulació de lloguers que nosaltres també volem que sigui com més aviat millor. I entenem que vostè està pressionant el *ministerio*, però nosaltres també estem treballant amb el *ministerio*, perquè tampoc entenem aquestes anades i vingudes entre el Ministerio de Fomento i la conselleria, a veure si s'ha presentat aquest paper o aquest no, perquè estem jugant amb la vida de milers i milers de famílies que encara no poden veure com s'aplica aquesta limitació de lloguers.

Però és que, miri, jo ahir em vaig reunir amb la Federació d'Apartaments Turístics de Catalunya, que estan preocupats pel decret. És evident que no coincidim en el posicionament sobre el decret –és evident que no–; ja els hi vam explicar. Però sí que ens posaven sobre la taula el gran forat que estan sent els lloguers de temporada. I en això sí que coincidim, també. Això s'ha d'entomar des de ja. S'ha de mirar com es regula; s'ha de mirar com es fiscalitza; s'ha de mirar quan es sanciona quan s'està utilitzant per fer frau de llei. Per tant, calen eines i cal, sobretot, mostrar una voluntat política clara per part del Govern que es defensarà la llei estatal d'habitatge, que tot i que estan d'acord en recórrer-la al Constitucional, la va negociar Esquerra Republicana de Catalunya.

Per tant, ens hem de creure les lleis que apliquem, hem de posar inspeccions, hem de posar sancions. Estem sancionant els APIs que estan cobrant, segueixen cobrant les despeses als llogaters en lloc dels propietaris? Hi ha moltes grans coses que s'han de fer, però hi ha molta petita cosa que millora la vida de la gent, també.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera, la senyora Ester Capella Farré.

La consellera de Territori

Gràcies. Diputada, no sé si la persona a la que es referia és el millor exemple per dir que ha treballat perquè l'habitatge esdevingués un dret fonamental, i, per tant, em reservo l'opinió, i que, en definitiva, doncs, ha sigut director de les polítiques públiques de no habitatge públic de lloguer. Per tant, insisteixo en aquesta qüestió: jo no soc per a res... Aquesta herència la volem revertir i, en definitiva, no m'acusi de coses que nosaltres no estem fent i que no farem. Aquesta és la primera.

Dos. No sé si són papers o no, que van del ministeri a la conselleria, però jo li diré una cosa: quan es va aprovar la llei d'habitatge –la llei de l'habitatge a Madrid– per a la contenció de rendes, es va dir que la publicació de la memòria era un acte degut, que no calia cap requisit més. Si és un acte degut vol dir que el Govern de l'Estat no ha de fer una altra cosa que agafar la memòria i publicar-la.

Si ara busquem uns elements per condicionar l'aplicació de la llei..., que no dic que siguin vostès, dic que si busquem elements per condicionar l'aplicació de la llei, és una interpretació de la llei no prevista pel legislador, perquè només cal escoltar el que deien els ponents de la llei en seu de ponència parlamentària i en seu parlamentària a la tribuna d'oradors, i la ministra. Per tant, no..., i si és un acte degut vol dir que es publica; és a dir, envies i es publica. I el problema és quan volem uniformitzar els índexs; això és un altre tema. Per tant, hi insisteixo: si tinguéssim en vigor la llei de contenció de rendes, la part de la llei de l'habitatge de contenció de rendes, estaríem parlant d'altres coses.

Vostè m'ha dit que incomplim o que no complim del tot. Jo ja l'hi he dit: «Miri, avui, decret de llicència d'habitatges d'ús turístic» –avui. Haurem de regular els contractes de temporada, efectivament. I la regulació s'ha de fer, doncs, que tingui fortalesa i robustesa jurídica. Perquè avui, per exemple, regulàvem una llicència de caràcter urbanístic, que vol dir utilitzar la llei del sòl i la condició que posa la llei del sòl, que et diu que quan l'ús és residencial –l'ús del sòl ha de ser prioritàriament residencial–, que aquell ús del sòl no es desvia de la finalitat de la llei del sòl. I això, que sembla una veritat de Perogrullo, ha costat, perquè requereix una interpretació, requereix el desplegament de la llei i requereix encarar bé les qüestions. I que això després té unes responsabilitats de caràcter..., a les administracions locals, que en tenen competències i que les hauran de desenvolupar, efectivament. Per tant... Vostè m'ha dit: «Hi ha coses que no les fan: el desplegament normatiu.» Sí, perquè costa fer projectes normatius. Des del Govern ja vam regular la reducció de la tramitació per aprovar normes; però, escolti'm, s'encallen. I, per tant, hi insisteixo: ro-

bustesa jurídica, seguretat jurídica i, per tant, que les normes que surtin puguin ser aplicades de forma immediata.

I, sí, el Govern de la Generalitat ha sancionat –i ho saben vostès–, a través de la Direcció General de Consum, l'ús i l'abús de determinades normes que són utilitzades de forma no prevista per la norma. I ha passat. Va passar quan..., a l'època de la contenció de rendes, mentre va estar en vigor la llei catalana, es va sancionar, i exactament en aquests moments també es sanciona.

I deixi'm que insisteixi en alguna qüestió. Jo li he fet el desplegable de coses que estan evolucionant i que s'estan posant en marxa i que, per tant, és compliment dels acords pressupostaris, i que en el tema que vostè deia del registre és veritat, és un tema de tramitació administrativa que té tota una sèrie de requisits que s'han de complir. M'agradaria que tot anés més ràpid, efectivament.

I, després, vostè no ha parlat de la Sareb, però jo insistiré en aquesta qüestió. Hi torno a insistir: nosaltres també estem esperant la cessió dels habitatges de la Sareb, la compra d'alguns d'ells en el mentrestant, tot i que reivindicàvem i reclamàvem, com sap vostè molt bé, que aquesta cessió hauria de ser a títol gratuït. Per què? Perquè acabarem pagant tres vegades, doncs, el que va costar a la Sareb, que no és una altra cosa que la rentadora dels beneficis negatius de les entitats financeres, que al cap de dos dies... És a dir, les vam sanear; al cap de dos dies, moltes d'elles es repartien beneficis quan s'havien socialitzat les pèrdues. I, per tant, per això reclamem que també la cessió dels pisos de la Sareb sigui gratuïta. I, per tant, també els hi demano a vostès, que formen part del Govern de l'Estat, que mirin a la vicepresidenta econòmica i li diguin que deixi de parlar d'actius financers i que pensi que són habitatges on han de viure les persones.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre la defensa dels drets lingüístics

300-00388/13

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la defensa dels drets lingüístics; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I té la paraula, per fer la seva exposició, la senyora Maria Dolors Sabater Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, persones que ens acompanyeu i les que seguiu aquest debat mitjançant el Canal Parlament i a totes les persones que ho fan possible... Consellera, primer de tot, abans de començar faig un missatge de suport a les persones represaliades i contra la persecució del dret a la protesta, ara, amb la criminalització del Tsunami Democràtic, i aquesta reivindicació d'aquest dret a la protesta que no ha d'estar represaliat. (*Aplaudiments.*)

Consellera, a l'*InformeCAT* de 2023 que publica la Plataforma per la Llengua, hi ha una dada molt rellevant; hi ha cinquanta informacions importants, però n'hi ha una de molt rellevant que em serveix per posar èmfasi en l'objectiu principal que té aquesta interpel·lació, que és una dada sobre el català als concerts musicals. Malgrat que ja es va denunciar la poca presència de música en català als festivals de música més subvencionats per la Generalitat de Catalunya l'any 2018, amb una campanya que deia «Les xifres canten», passen els anys i res canvia, i el 2022 s'ha continuat amb la mateixa pràctica. L'Institut de les Empreses Culturals, l'ICEC, va finançar entre un deu per cent i un trenta per cent el pressupost dels festivals i no va aprofitar aquesta condició, aquesta posició per establir requisits que garantissin una presència

majoritària de la música en català. I aquí la culpa no és de l'Estat; ens ho fem entre nosaltres mateixos.

Això només és un exemple de la poca perspectiva en matèria lingüística que té el Govern en conjunt, ja que els criteris lingüístics no depenen només de la Secretaria General de Política Lingüística, sinó que s'han de tenir com una perspectiva amb tot, de forma transversal, i la contractació dels ajuntaments, del sector cultural, de tots aquells espais que depenguin directament de la Generalitat, contractació i atorgament de subvencions són un dels aspectes principals. De fet, nosaltres vam, també, presentar una proposta de resolució sobre això que va ser aprovada al debat de política general.

Cal tenir en compte que el procés de substitució lingüística, com tots els processos neoliberals, avança sol si no se'l deté d'una forma decidida i clara; cal actuar amb consciència per aturar-lo. I nosaltres considerem, consellera, que s'estan perdent moltes oportunitats de normalització de la llengua per deixadesa i inacció. Aquesta és la nostra valoració: es mostra molta voluntat, hi ha coses que s'estan començant a fer, però s'executa poc. Si no generem necessitat, si no generem el context on es manifesti la necessitat legal i social de fer servir la llengua, sigui al restaurant, al comerç, als serveis públics, a les activitats d'oci; si no prioritzem la defensa dels drets lingüístics en totes i cadascuna de les polítiques públiques d'aquest Govern, no ens en sortirem. I, a aquestes alçades, haver d'estar batallant a cada acció ciutadana, com es fa, des de demanar la carta d'un restaurant en català i tantes altres coses, sincerament, és molt esgotador.

Nosaltres, fa més de dos anys –aquest grup parlamentari–, vam fer una interpellació sobre les polítiques lingüístiques, i la majoria dels acords que vam prendre en aprovar la moció subsegüent continuen pendents d'executar. Alguns estan a mig fer, com el pacte nacional per la llengua catalana, però d'altres no s'han ni tan sols iniciat, almenys per la informació que nosaltres..., pel coneixement que en tenim. Sé que a la seva conselleria no els agrada fer servir l'expressió d'«emergència lingüística» –és un debat que hem tingut–, i la raó que se'ns dona és que transmet un imaginari negatiu i que, de cara a la normalització lingüística, el que necessitem són missatges d'encoratjament. I és cert, és cert que les polítiques que toca fer no han de transmetre alarma i han de ser positives per aplicar solucions, perquè, és veritat, el pessimisme immobilitza. D'acord. Però que les campanyes es facin en un to positiu no priva que des del Govern de la Generalitat es tingui plena consciència de la gravetat de la situació i s'acceleri la protecció que el Govern català ha desatès des de fa anys i anys. I això ve de molt de temps de desatenció, quan no s'ha reaccionat, no han reaccionat amb eficàcia als indicadors alarmants respecte a com la nostra estimada i maltractada llengua entrava en zona de perill.

Diu el prestigiós lingüista australià Gerald Roche que les llengües no es moren; a les llengües se les assassina. Perquè la minorització i mort d'una llengua no és una fatalitat natural inevitable, sinó que és una conseqüència d'una conjuminació de factors vinculats al sistema polític i econòmic, a les dinàmiques de poder. I davant la pressió del mercat i dels sistemes polítics opressius sobre les llengües minoritzades tenim la capacitat de generar mecanismes de protecció per evitar aquest assassinat de la llengua. I aquí –i aquest és l'objectiu de la nostra interpellació– considerem que aquesta capacitat de generar mecanismes la tenim com a govern, però no els estem aprofitant prou. Existeix un gran consens sociològic internacional sobre el paper depredador que juguen els imperialismes lingüístics i sobre com cal actuar per fer contrapoder a aquestes dinàmiques.

Ho remarca molt bé la Maria Sabaté Dalmau, que és secretària de la Societat Catalana de Sociolingüística, al llibre *El català, la llengua efervescent*, que, per cert, va coordinar l'enyorada Carme Junyent. I ens deia, no?, la Maria Sabaté Dalmau: «Ens cal desemmascarar les accions de governança neoliberal i reflexionar entorn de l'exclusió lingüística imposada des de dalt, ja que la societat catalana està en mans dels

ens de governança neoliberal de l'Estat espanyol, que segueix els dictats del mercat global i desplega accions de governança lingüística des dels binomis políticoeconòmics, condicionant els nostres drets.»

Políticament ho estem patint arreu dels Països Catalans; ara de forma molt clara amb l'entrada de VOX a les institucions de la mà del Partit Popular. De fet, l'extrema dreta ha entrat a matar contra la llengua catalana, tant a les Balears, com al País Valencià, com a la Franja. I aquesta forma dràstica d'atacar la llengua se suma a la que fa anys que perpetra el sistema judicial contra el català a l'escola aquí al Principat. I ja sap quina és la nostra opinió al respecte de que el Govern no ho ha sabut aturar. De fet, ja hem tingut altres espais en què hem parlat, no?, d'aquesta reivindicació, aquesta voluntat de derogar la llei que va impulsar el Govern i tirar endavant la que vam proposar nosaltres –vostès, reiteradament, hi han estat en contra.

Però pensem que hi ha molts elements, com l'aval que fa l'ELEN, no?, aquest organisme internacional que fa aquest aval de la immersió, i tots els estudis comparats dels resultats dels diferents sistemes educatius en els que..., hi ha diferents formes, tant al País Valencià, com a les Balears, com a Euskal Herria, de com es tracta la llengua. Tenim dades; estic parlant tant de l'informe pericial com de l'article que va publicar..., la *Revista de Llengua i Dret* de la pròpia Escola d'Administració Pública, la reproduïx, d'Avel·lí Flors-Mas i Ibon Manterola, que demostren com el sistema que millor se'n surt i que més democràticament permet que hi hagi igualtat de drets en l'ús de la llengua és el de la immersió, el de la llengua catalana com a única vehicular. Però, bé, aquest és només un dels temes en els que tenim contradicció.

Nosaltres definim tres nivells d'atac molt definits, dos per activa i un per passiva. Els dos per activa són els dels partits polítics d'ultradreta que ataquen directament la llengua i el de l'acció judicial de l'Estat, que és contrari a la llengua. I l'altre, que és per omissió, és el dels partits polítics i institucions i governs que es deixen endur per la inèrcia neoliberal i no fan res per salvar aquesta llengua atacada. Tots tres nivells contribueixen a l'avenç del procés de substitució lingüística. I sap greu, consellera, però nosaltres considerem i tenim dades per dir que el Govern està encara en aquest tercer nivell de tebior, de tebior letal. Per cert, que la majoria de punts de la moció que no s'han tirat endavant són els que confrontaven les lleis amb l'Estat. Tenim una ofensiva multilateral.

Se m'està acabant el temps i no puc dir que sí, que vostès han fet coses, com avenços en l'audiovisual, en el projecte Aina, que sé que em contestarà que l'acord nacional per la llengua està en marxa; però no n'hi ha prou. Han fet coses bé, però no n'hi ha prou. I, en tot cas, continuarem després de la seva resposta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula la consellera de Cultura, la senyora Natàlia Garriga Ibáñez.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, presidenta. Diputada Sabater, com no pot ser d'una altra manera, comparteixo la seva preocupació pel present i pel futur de la llengua catalana. De fet, el primer dia que vaig respondre a una interpellació aquí al Parlament va ser una que em va fer vostè, precisament sobre polítiques lingüístiques del Govern. Des d'aleshores, malgrat alguna discrepància actual –i ara les manifestava–, com pot ser en el tema d'educació, hem pogut comptar amb el seu suport com a diputada i presidenta de la Comissió de Cultura. En aquella primera interpellació, ara fa més de dos anys, va exposar la preocupació per la situació del català, plantejant quatre idees i quatre preguntes al Govern. Si m'ho permet, començaré reprenent les seves reflexions de manera molt sintètica.

En aquell moment va posar en evidència el discurs victimista de presentar el castellà com a víctima de discriminació. Va denunciar els problemes per accedir al ple

domini del català i de l'occità de l'Aran i de la llengua de signes catalana, perquè això és un atemptat als drets lingüístics de la població. Va recordar que les nostres són llengües minoritzades i perseguides. I va demanar una presa de consciència i actuació amb responsabilitat, pensant en el global dels parlants, i un pacte nacional per la llengua. I ens va preguntar: «Com ho pensen fer? Com pensen començar? Com pensen articular aquest pacte nacional per la llengua? Com ho faran per deixar de negar la major, deixar d'amagar el cap sota l'ala?»

Ja en aquell moment vaig compartir amb vostè la coincidència, la preocupació. En aquella ocasió també li vaig dir que el model català de política lingüística necessitava una revisió a fons, que era una empresa col·lectiva que ha de garantir la continuïtat de les llengües pròpies del país i que calia avançar cap a un model de plurilingüisme autocentrat i reforçar la seguretat lingüística de les persones. Perquè la situació del català era diversa, complexa i delicada, però reversible si s'actuava adequadament.

Aquella primera interpellació en aquesta cambra testimonia que des d'aquell primer moment de l'actual legislatura tant el seu grup com el Govern han estat plenament compromesos en la defensa dels drets lingüístics. No és la primera vegada que ho dic en seu parlamentària, però vull repetir-ho: el català és una prioritat màxima d'aquest Govern republicà. Per això hem engegat una nova etapa en la política lingüística a Catalunya, tant per al català com per a l'occità aranès i la llengua de signes catalana –avui només m'ha parlat del català, de la llengua catalana. Una nova etapa en què afrontem la realitat tal com és, sense amagar el cap sota l'ala. Una nova etapa en què posem els mitjans per abordar els problemes a què ens enfrontem. Una nova etapa en què reforcem els consensos i treballem del braçet amb la societat i les entitats per assolir-ne els objectius.

I estem treballant amb constància, amb tenacitat i jo crec que amb ambició. En aquests dos anys hem treballat amb tenacitat en aquesta direcció, i crec que estarem d'acord que alguns dels resultats d'aquesta feina ja són perceptibles, tot i que no li ha donat temps, gairebé, d'explicar-nos els resultats perceptibles.

En primer lloc, plegats hem canviat els discursos sobre la llengua, hem deixat enrere els discursos cofoistes i hem avançat en la línia de conscienciació col·lectiva. No passa Ple que no parlem de la llengua en un sentit o un altre; la tenim al centre, tots. Això és un gran canvi en aquests dos anys.

Vam començar ja a la tardor del 2021 posant sobre la taula els resultats de l'estudi sobre quart d'ESO del Consell Superior d'Avaluació i hem continuat analitzant i exposant resultats per donar eines a la reflexió. En aquest sentit, el procés participatiu del pacte nacional per la llengua ens ha permès copsar l'interès de la ciutadania per la llengua i recollir milers d'aportacions d'arreu del territori.

En segon lloc, a banda de treballar per generar consensos ambiciosos, també hem pres mesures en nombrosos àmbits per abordar els reptes de la llengua. Tot seguit li enumeraré algunes d'aquestes mesures, però deixi'm dir-li que totes les mesures les hem pres partint del convenciment que la ciutadania té el dret irrenunciable tant d'accés com d'ús i de gaudi de la llengua, i també que, col·lectivament, tenim el dret que el català sigui una llengua completa i plenament normalitzada, que pugui emprar-se a tots els àmbits.

Repassem, si li sembla, algunes d'aquestes accions que han millorat la situació del català en els dos darrers anys. Per començar, i gràcies a la unió de l'acció independentista a Madrid, el que semblava impossible ha esdevingut realitat i s'ha aconseguit que avui el català es pugui parlar amb tota normalitat al Congrés. Ho hem celebrat poc, crec.

Pel que fa a l'audiovisual, que realment era un dels motius de preocupació de la seva interpellació l'any 2021, avui ja podem oferir unes dades molt positives i rellevants, gràcies a que el Govern es va posar decididament a fer feina des del mateix moment de començar el mandat. Així, hem fet una aposta molt important per l'au-

audiovisual en català, sobretot en tres camps: la producció de llargmetratges i sèries originals en català, el doblatge i la subtitulació en les estrenes de cinema i l'augment de títols a les plataformes.

També hem reforçat moltíssim el Consorci per a la Normalització Lingüística. Estava molt prim, molt prim econòmicament i en recursos humans. El consorci és una institució fonamental per a l'aprenentatge i el foment de la llengua, sobretot en les persones nouvingudes. Li hem incrementat el pressupost, n'hem estabilitzat i ampliat el personal i hem incrementat el nombre de cursos i d'actuacions de dinamització que realitza.

No voldria deixar d'esmentar també, igualment, el recentment aprovat pla nacional del llibre i la lectura, que ha de permetre tenir més lectors, més habituals i sobretot en català. I estem en el camí. Hem començat aquest setembre amb totes les seves mesures.

Fa dos anys ens recordava la necessitat d'actuar –també ho ha fet ara– en el conjunt de la comunitat lingüística. Des del Departament de Cultura tenim molt clar que, més enllà del Principat, el que passa a una part del domini lingüístic afecta la resta i hem de treballar conjuntament. És a dir, els drets lingüístics de tota la comunitat de catalanoparlants no estaran assegurats si a una part del domini lingüístic, per petita que sigui, s'hi dificulten aquests drets de manera total o parcial, i ara més que mai, amb les notícies que anem tenint aquests dies.

En aquest context, el Govern de Catalunya està treballant des que es va adoptar la implementació de la declaració de Palma. És evident que han canviat les coses des del maig passat amb les noves configuracions dels governs municipals i autonòmics, però des de la Secretaria de Política Lingüística s'està treballant amb les entitats per continuar defensant la integritat de la llengua i el suport dels seus parlants. A més, la relació amb tots els territoris de parla catalana és una de les principals prioritats del Ramon Llull, l'Institut Ramon Llull, que també l'hem reforçat moltíssim. També de la Institució de les Lletres Catalanes, que s'ha desenvolupat el programa «Lletres compartides» per apropar els escriptors de tot el domini lingüístic.

Convindrà amb mi que la política lingüística no és només competència del Departament de Cultura –ja m'ho estava dient–, necessitem arribar a tots els àmbits. I parlem també de tots els àmbits del Govern. És amb aquesta visió transversal i holística de la llengua que al novembre del 2022 vam fer aquella primera trobada de tot el Govern, per tal d'aprovar cent mesures que eren d'impacte immediat. Aquestes cent mesures les estem desenvolupant durant tot aquest any i tenim el convenciment que a finals d'aquest any estaran totes assolides.

Podríem dir-ne moltíssimes, de les mesures que vam fer, però sí que li puc donar alguns exemples bàsicament del Departament de Cultura, de Recerca i Universitats –que tenim aquí el conseller– i de Salut. En el cas de Cultura, recentment hem impulsat noves polítiques de foment de videojoc en català mitjançant una línia de subvencions per a la incorporació de la llengua catalana en l'àmbit del videojoc, amb una dotació de 625.000 euros; però està adreçada a empreses privades i té com a objectiu la presència de la llengua catalana als videojocs, en consoles, en plataformes de distribució de videojocs, perquè volem arribar també a aquest públic jove. Que ja ho estem fent en l'audiovisual, però sabem que també ho necessitem en els videojocs.

Pel que fa a la recerca i universitats, en el marc del pla d'enfortiment de la llengua catalana en el sistema universitari de recerca de Catalunya, la Comissió Europea s'ha compromès a incloure el català a la plataforma Online Language Support, que permet als estudiants Erasmus aprendre les llengües a les universitats on fan les estades, i això és molt important. La inclusió de la llengua catalana l'equipara a les altres vint-i-nou llengües que figuren en aquesta plataforma d'aprenentatge en línia.

I en el camp de la salut, a finals de setembre, el Govern va anunciar un pla de formació per fomentar el coneixement del català entre els sanitaris. L'objectiu del pla és incrementar la sensibilització i coneixement i l'ús del català en el conjunt del sistema sanitari.

Com pot veure, hem avançat molt en poc temps, i aquest Govern té la llengua entre les seves màximes prioritats.

Abans d'acabar deixi'm fer-li un apunt, sobretot, del que em comentava dels festivals de música: els festivals de música que surten a l'informe de la Plataforma per la Llengua bàsicament són els grans festivals, que no reben ajut directe del departament, sinó aportació reintegrable. L'aportació reintegrable és un préstec que es retorna. Per tant... I és evident que també hi ha unes mesures de contingut lingüístic, però no podem equiparar les línies d'ajut cent per cent que està donant el departament en aquest àmbit, a una aportació reintegrable, que és un crèdit.

Tinc unes reflexions més en relació també amb la conscienciació i el pacte nacional per la llengua, que jo crec que sí que n'hi he de parlar, i que si li sembla li exposaré en el proper torn.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Consellera, certament, ja ho he dit abans i som conscients de que aquesta feina que està fent en aquests moments la seva conselleria ha de revertir la deixadesa d'anys i anys, i que la situació, per no actuar quan calia, ha arribat a un punt que encara no és de no retorn, com molt bé ens recordava precisament la Maria Carme Junyent en aquest llibre que abans he citat. Diu una cosa que... Diu: «I per si no n'hi hagués prou, som els primers dels últims i els últims dels primers. O, dit d'una altra manera, de totes les llengües amenaçades, el català és la que té més possibilitats de sobreviure.» En l'àmbit europeu, el català és la llengua no estatal que més ha resistit. Potser el fet de ser tan a prop del precipici, sense haver-hi arribat a caure, és el que permet tantes interpretacions d'unes dades que en qualsevol altre cas serien, si més no, alarmants, per no dir demolidores.

Estem esperant les dades que sortiran ara el 2023 de l'enquesta d'usos, que tenim les del 2018 —es fan cada cinc anys. Tots sabem, perquè hem tingut ja avenços de dades d'Ivàlua, dades del sistema educatiu..., hem anat tenint indicadors de que seran dades alarmants. I és per això que nosaltres el que estem demanant és que, d'alguna manera, més enllà de tot el que ja s'està fent, hi hagi aquesta celeritat que requereix l'emergència, perquè urgència és urgència, i perquè en moltes de les polítiques del propi Govern encara s'està contribuint a generar bombolles que fan que la gent no necessiti aprendre i usar la llengua catalana. Als hospitals, als jutjats, als espais d'oci, als ajuntaments, als supermercats, l'atenció en català desapareix, i això es constata. Ja tenim aquestes constatacions de que els usos baixen.

Parlem, per exemple, d'activitats extraescolars. Trobar activitats extraescolars dinamitzades plenament en català és pràcticament impossible a l'àrea metropolitana de Barcelona o de Tarragona. I, bé, podria continuar.

Mirin, hi ha una... —perdó. A la seva tesi sobre empoderament lingüístic *De girallengües a fidelengües*, de l'antropòleg David Berga, analitza l'assertivitat lingüística que aporta el fenomen poc comú de no abandonar la llengua minoritzada en el moment en què interactua amb els parlants de la llengua dominant. És un treball molt interessant que els recomano, perquè del que està parlant és..., ell el fa, aquest estudi, a nivell individual de les persones concretes, com poden reconèixer i exercir els seus propis drets de forma ferma, bo i respectant els drets dels altres en l'ús de la llengua minoritzada, independentment de la tria lingüística de l'interlocutor.

Al Govern li manca aquesta assertivitat, aquest empoderament necessari per defensar-se exercint els drets propis, sabent perfectament que no s'està conculcant drets a ningú, per molt que cert partidisme polític intoxici fent-ho creure.

I estic d'acord amb el que deia vostè: en aquest combat contra aquest relat mentider de que la llengua perseguida és la castellana, aquí i en aquesta defensa de la llengua catalana, de l'occità d'Aran, de la llengua de signes catalana, hem fet feina conjunta a la Comissió de Cultura. Nosaltres hem contribuït també amb moltes propostes, que no sempre s'han aprovat. Li volia recordar, abans quan vostè em deia lo de la llengua occitana i la llengua de signes catalana, que precisament a les esmenes de la llei de pressupostos nosaltres havíem fet esmenes importants que no van ser aprovades en aquest Ple, i que nosaltres aquest compromís el continuem tenint.

Però m'ha parlat del pacte nacional per la llengua, per exemple. I aquí vostè ara m'ho explicarà, però nosaltres sabem, perquè en el procés en què està ara els grups polítics del Parlament ja hem tingut coneixement d'aquest esborrany..., i és que han fet falta més de dos anys per fer tota aquesta feina, per aconseguir aquest consens, però el pacte es quedarà en objectius, encara no contindrà accions. Per tant, és una molt bona feina, però l'emergència que tenim en aquest moment requereix acció immediata, molt més enllà de la que vostès han desplegat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per a la rèplica, té la paraula la consellera senyora Natàlia Garriga Ibáñez.

La consellera de Cultura

Gràcies, presidenta. Diputada Sabater, tothom és necessari en la configuració de la política lingüística d'un país: cal prendre consciència realment del valor de la llengua pròpia. Segurament havíem perdut una mica, no?, la consciència d'aquest valor de la llengua pròpia. És per aquest motiu que nosaltres vam impulsar, i vam impulsar durant l'any passat, aquesta gran campanya de «Provem-ho en català. Molt per parlar, molt per viure». Com bé saben, en aquesta campanya hem recuperat la figura de la Queta per tal de seguir aquell teixit de fil històric, però aquesta vegada amb una Queta més diversa, una Queta diferent; és una Queta com és ara la nostra societat.

Actualment, aquesta campanya està en la seva fase territorial. Hem creat la cabina de ràdio de la Queta, que ja ha passat per la majoria de les ciutats catalanes on tenia previst fer parada. Aquesta cabina està oberta a tothom per fomentar l'ús i l'aprenentatge del català entre el veïnat de cada municipi. També hi participen –especialment important– els alumnes del Consorci per a la Normalització Lingüística, que troben en aquesta cabina un espai on practicar en veu alta tot allò que aprenen als cursos.

A la meitat del seu recorregut, més de cinc-centes persones ja havien participat en aquest pòdcast de la Queta. Amb les seves veus farem un pòdcast final que serà el més gran que s'hagi fet mai a Catalunya, amb el màxim nombre de veus participants i amb la màxima diversitat d'accents, perquè aquesta és la gran riquesa que percebem quan ens movem pel país.

I, per cert, aprofito per dir-li que aquesta campanya està tenint molt d'èxit i que rebem peticions de molts ajuntaments per tal que la cabina de ràdio de la Queta també faci parada a les seves places i carrers. I això és important, perquè la llengua se la troba tothom a la plaça i al carrer.

Sens dubte, aquesta és una gran notícia, que celebrem. I aprofito per donar les gràcies a tots els alcaldes i les alcaldesses per la implicació. També vull posar en coneixement –i ho acaba vostè de dir ara– que estem elaborant l'enquesta d'usos lingüístics de la població 2023, que evidentment ens donarà dades i que evidentment

en tenim intuïcions, però és aquest gran treball de camp que podem comparar amb el del 2018 i amb el del 2013, i que ha començat ara al setembre del 2023 i acabarà al març del 2024. Començarem a tenir dades a mitjans del 2024. Recollirà informació sobre els usos del català i altres llengües i en els diversos espais de relació personal de la població de Catalunya.

Finalment, el més important és seguir treballant i enllestir al més aviat possible el pacte nacional per la llengua, perquè ens donarà el full de ruta a seguir per als propers anys. I no és cert que no estem fent re. En realitat, quan vam començar a treballar amb les cent mesures era per no esperar fins a tenir aquest consens en el pacte nacional per la llengua. Les cent mesures que està fent el Govern són essencialment mesures d'aplicació immediata, i això és el que necessitem.

El pacte nacional per la llengua serà la principal eina que ens permetrà donar el gran salt endavant en la política lingüística que el país necessita. Un pacte nacional que, com vostè sap de primera mà, està encarant la recta final i confiem que ben aviat serà signat. Un pacte sorgit del vuitanta-cinc per cent d'aquest Parlament. Un pacte que ha seguit un minuciós procés d'anàlisi de la situació actual de la llengua i que ha tingut un procés participatiu ampli i d'èxit, fruit també de l'interès i la implicació de la ciutadania. Un pacte que ens establirà un diagnòstic, i un pacte que, a partir de renovats i amplis consensos, revisarà el funcionament dels mecanismes de promoció i protecció de la llengua i potenciació en tots els àmbits –tots els àmbits–, perquè és on hem de treballar –ensenyament, acreditació de coneixements, facilitació d'ús, atenció de l'ús, adopció de nous parlants. Perquè l'objectiu final no és només incrementar l'ús de la nostra llengua en tots els àmbits, especialment en aquells on encara està minoritzada, sinó garantir els drets lingüístics de tots els ciutadans.

Complementàriament... El pacte no acaba aquí, sinó que, complementàriament, s'estableix un pla pluriennal de política lingüística sobre la base d'indicadors per incrementar el coneixement de la llengua i facilitar-ne l'ús i promoure'n l'adopció. I, a més a més, anirà al costat de mesures i pressupostos, que es visualitzarà què és el que farem d'aquí al 2030. Per tant, més enllà de l'inici del pacte, sí que hi haurà un document que l'acompanyarà.

Al costat d'aquestes accions pel català, també hem millorat substancialment l'atenció a l'occità i l'aranès i a la llengua de signes catalana. Realment, jo crec que som més conscients que ningú que la salut de la llengua és primordial per al futur del nostre país. Però els resultats en política lingüística no són immediats; ja ens agradaria. Però li garanteixo que seguirem la nostra tasca de la mateixa manera que ho hem fet fins ara: amb iniciativa, amb diàleg i amb determinació.

Gràcies.

La presidenta

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat sobre la seguretat a Catalunya.

Debat sobre la seguretat a Catalunya

255-00014/13

D'acord amb l'article 156 del Reglament, aquest debat es regirà pel que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència horària acordada per la mateixa Junta de Portaveus.

Atès que és un debat a iniciativa del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, intervindrà, en primer lloc, el grup parlamentari proposant per un temps màxim de cinc minuts. Per això té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Salvador Illa Roca.

Salvador Illa i Roca

Molt bona tarda, senyora presidenta. Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats... La inseguretat és una de les principals preocupacions dels catalans. Altera el seu dia a dia, el seu dret a viure amb plena llibertat i tranquil·litat. No entén, la inseguretat, de partidismes ni d'ideologies. De fet, intenten combatre-la al·caldes de tot Catalunya de diferents formacions polítiques, com els que ens acompanyen avui a la tribuna de convidats i que saludo. Si ho polititzem, no estarem ajudant a la cerca de solucions. Centrar-nos i centrar-nos d'una vegada: això és el que ens demana la gent.

Per això som avui aquí, començant per la Generalitat de Catalunya, el Govern, que té la competència en seguretat, i seguint per tots nosaltres, exigint-nos ser responsables quan parlem de seguretat, deixant-nos de populismes i fent un debat seriós sobre aquest assumpte. Un debat que celebrem a instàncies del meu grup. I ho fem per tres raons. En primer lloc, perquè estem preocupats. No vull fer alarmismes, però tampoc vull amagar el cap sota l'ala: perquè estem preocupats. Ho fem amb una voluntat constructiva d'analitzar i d'acordar. I ho fem amb la pretensió d'enviar un missatge clar a la societat catalana de recolzament als cossos i forces de seguretat, molt en particular als Mossos d'Esquadra.

Estem preocupats. Tenir mesura, no excedir-se és sempre aconsellable en tota qüestió i en tot moment –també aquests dies–, més quan parlem de seguretat. Que ningú esperi del nostre grup alarmismes, ni dramatismes, ni aproximacions desmesurades, és a dir, populistes en aquesta matèria. Hem governat, governem i sabem què significa l'exercici de la responsabilitat.

Però sí que volem una aproximació, una conversa, una anàlisi, un debat rigorós i centrat en la seguretat a Catalunya. Que hi ha senyals preocupants és obvi, mirant els incidents dels darrers mesos; que una societat canviant exigeix aproximacions diferents és també prou evident. No parlar-ne és, almenys des del nostre punt de vista, un error; per això aquest debat.

I ho volem fer amb una voluntat constructiva d'analitzar i acordar. Hem estat molt crítics amb la gestió del Govern i del conseller en aquesta cambra. Seguim tenint, dit sigui amb tot el respecte personal i polític, moltes serioses i grans reserves de com es fan les coses, de la direcció política de la seguretat. Però no hem instat la convocatòria d'aquest Ple ni per reincidir en les nostres diferències, que hi són, ni per desgastar el Govern, ni el conseller, ni el president, ni per marcar posició. Això és política de sostre baix i de xemeneia estreta. I nosaltres som més partidaris, ho saben vostès bé, de la política útil, també en matèria de seguretat; vull dir, de fer una anàlisi compartida, una discussió serena i d'arribar a acords i a pactes, si és possible. Aquest és el nostre objectiu avui.

Hauria d'afavorir-ho el fet que quatre dels vuit grups d'aquesta cambra hem tingut en algun moment responsabilitat en la direcció dels Mossos d'Esquadra i un cinquè ha tingut responsabilitat en la direcció de la seguretat a nivell d'Espanya.

I ho fem amb la pretensió d'enviar un missatge, un missatge clar de recolzament als cossos i forces de seguretat, en particular als Mossos d'Esquadra. La seguretat té moltes dimensions, però hi ha certs moments, hi ha certes situacions que requereixen, per tal que la seguretat, la convivència i el respecte estiguin garantits, l'ús de la força, l'ús de la coacció. A les societats democràtiques, l'ús de la força l'hem confiat en règim de monopoli als cossos i forces de seguretat. I voldríem avui que la societat catalana en general, i els professionals de la seguretat en particular, rebessin del Parlament de Catalunya un reconeixement a la seva tasca, a la dificultat de la seva tasca, i un reforçament de l'autoritat delegada que exerceixen.

Preocupació serena, voluntat d'anàlisi compartida per acordar i pretensió d'enviar un missatge de confiança als cossos i forces de seguretat. Vet aquí el que ens proposem en aquest debat monogràfic.

Cap societat dividida, partida, té futur. Cap societat sense un mínim de cohesió pot desplegar tot el seu potencial, i la seguretat, senyores i senyors diputats, és cabdal per garantir la cohesió de la nostra societat.

Desitjo un debat profitós i agraeixo anticipadament totes les aportacions que pugui fer la resta de grups parlamentaris. En nom del meu, farà el debat el diputat senyor Ramon Espadaler.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per part del Govern, té la paraula, en primer lloc, el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Pere Aragonès.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Molt honorable presidenta del Parlament, conselleres i consellers, conseller d'Interior, diputades i diputats, i també tots els que avui ens acompanyeu presents a l'hemicycle, voldria començar donant les gràcies als grups parlamentaris que han tingut la iniciativa d'impulsar aquest debat monogràfic, aquest Ple dedicat a la seguretat en el marc del Parlament de Catalunya. Un ple dedicat a les polítiques de seguretat que oferim a la ciutadania perquè tinguin garantida la tranquil·litat i l'estabilitat necessària, perquè pugui, qualsevol ciutadà del nostre país, desenvolupar el seu projecte de vida amb llibertat.

Aquest és un debat necessari, és un debat oportú i és un debat també pertinent. Però sobretot ho serà si som capaços d'afrontar-lo de forma constructiva, amb seriositat, amb rigor i també amb sinceritat i amb l'honestetat que exigeix tractar un dels àmbits més delicats i més sensibles de la nostra societat i del propi sistema democràtic.

I per això convido tots els diputats i diputades a aproximar-nos a aquest debat amb la màxima responsabilitat, estant a l'alçada de la complexitat del tema que tractarem. Per tant, defugint de qualsevol temptació d'abraçar la demagògia, defugir dels tòpics i de la crítica fàcil, i, per tant, ser molt conscients que, quan estem parlant de seguretat, en el fons estem parlant de convivència i de cohesió social. I, per tant, això no ho hem de perdre mai de vista.

Per part meua, portaré a terme una introducció breu, centrada en compartir amb les diputades i els diputats la meua idea de com ha de ser la política de seguretat a Catalunya. I no ho faré només de manera teòrica, sinó també amb propostes per tal de que ens impliquem tots al màxim, de forma constructiva, en el futur de la política de seguretat del país.

Correspondrà al conseller d'Interior, el conseller Joan Ignasi Elena, doncs, tractar amb profunditat i també amb una anàlisi exhaustiva la seguretat a Catalunya, analitzant d'on venim, on som, situant també factors socials i econòmics que incideixen tant en els fets com en la percepció de seguretat, com la pobresa i les desigualtats, i també descrivint quins són els àmbits de risc que centren la preocupació del Govern.

En aquest sentit, jo voldria compartir, amb tots els diputats i diputades, que crec que hi han quatre àmbits en els quals, més enllà de tots els altres que hem estat treballant, també hem de centrar-hi l'atenció.

La digitalització de les nostres vides –de les nostres relacions socials, econòmiques, de la relació amb l'Administració, amb entitats de tota mena– està portant a terme també la generació d'un nou espai on es poden cometre delictes, sigui contra el patrimoni, sigui contra la integritat moral de les persones, sigui, doncs, contra diferents béns que hem de protegir. I, per tant, l'àmbit de la ciberdelinqüència, de garantir la seguretat en tot l'àmbit digital, és un dels focus on haurem de centrar-nos no només en el debat, sinó sobretot en les polítiques de seguretat per als propers anys.

Nou àmbit d'interacció social, nou àmbit d'intercanvi econòmic i, per tant, un nou àmbit també, malauradament, d'actuacions delictives on hem de protegir la ciutadania.

Això requerirà recursos tecnològics, com estem dotant el Cos de Mossos d'Esquadra, formació, especialització, com estem dotant el propi cos també, i un increment de la col·laboració, i tenim nous instruments també en l'àmbit de seguretat digital, seguretat cibernètica.

Un segon àmbit que ens preocupa al conjunt de la cambra, perquè n'hem parlat moltes vegades, i on s'actua des de diferents fronts, que és l'àmbit de la violència sexual, de les agressions sexuals, en el que hem posat el focus en l'atenció que mereixen les víctimes, però també hem de seguir posant el focus en la prevenció i en l'actuació que han de tenir els cossos i forces de seguretat, i també els estaments judicials i les polítiques de reinserció.

Tercer àmbit que centra l'actuació dels nostres cossos de seguretat, i ha de centrar també les ocupacions i preocupacions d'aquest Parlament. En els darrers anys, a Catalunya –i en altres zones del Mediterrani, però la nostra responsabilitat és fixar-nos a Catalunya– s'ha generat tot un espai de cultiu i tràfic de marihuana que està arribant a uns nivells que s'acosten a la corrupció social. És un àmbit molt lucratiu i que realment, doncs, està tenint un increment de la seva activitat.

Obeeix a qüestions molt diferents, i crec que seria bo que tinguéssim una mirada adequada a la realitat d'avui en el que són, doncs, unes substàncies que tenen, en molts casos, una toxicitat més elevada que la que hi hagués pogut haver a altres èpoques, i de la presència de crim organitzat massiu amb capacitat delictiva molt important i amb capacitat d'actuar violentament, també, molt important. I no ho hem de negligir gens ni mica.

I també un altre element, que és que les situacions de pobresa, de desigualtat, generen un caldo de cultiu perquè el delictes, l'activitat delictiva i l'afectació sobre la delinqüència i sobre els drets de les persones s'escampi i es produeixi més lliurement. I que, per tant, la seguretat, la política de seguretat, no és només, doncs, les actuacions que porten a terme el Cos de Mossos d'Esquadra, les policies locals, els cossos d'emergència, els cossos i forces de seguretat de l'Estat, o també l'activitat que porta a terme l'Administració de Justícia. La política de seguretat també té la seva pota en l'àmbit de la política social, de com garantim la convivència i la cohesió als nostres barris, com oferim oportunitats en el marc d'una societat que es vol cohesionada.

Amb tot això, el conseller oferirà, doncs, aquesta radiografia exhaustiva, però alhora també compartirem el que és el model policial que estem desenvolupant per poder-hi fer front. Una policia més propera i més similar a la pròpia composició i realitat de la societat a la que serveix, una policia amb més efectius i més recursos que mai que té avui, i una policia, el Cos de Mossos d'Esquadra, que seguirem reforçant fins a arribar als 22.000 efectius, i que està preparada per continuar servint la ciutadania del país.

Alhora també hem de ser conscients que la seguretat no s'acaba, en els casos més greus, amb l'actuació dels cossos i forces policials, sinó també amb l'actuació de l'Administració de justícia, que ha de ser més àgil i que ha de ser més efectiva, i, en últim terme, en les polítiques de reinserció, en què tenim dades que crec que també s'han de poder compartir i posar en relleu.

La taxa de reincidència, pel que fa a les persones que han estat privades de llibertat, als centres penitenciaris de Catalunya, aquesta taxa de reincidència és de les més baixes del nostre entorn. En el marc de l'Estat, i comparat amb països veïns com França, la diferència és molt gran, i aquesta és una dada que crec que també ens ha de fer confiar encara més en el nostre sistema penitenciari i en l'àmbit de la rehabilitació. Vuit de cada deu persones que han passat per centres penitenciaris, complint penes de privació de llibertat o amb mesures penals alternatives, no reincideixen.

Aquesta taxa de reincidència és molt més alta en el nostre entorn geogràfic més immediat.

També hi han altres dades que crec que cal posar en relleu, com l'esforç que hi ha hagut en els darrers anys per l'increment dels efectius. De fet, el Cos de Mossos d'Esquadra, en nombre d'efectius, en el que portem de legislatura –dos anys i escaig–..., ha crescut un 9,41 per cent en nombre d'efectius, i això em porta a compartir una idea amb tots vostès.

Catalunya té reptes en matèria de seguretat, però és un país segur, en el que passen coses que no ens agraden, evidentment, i que hem de reconèixer que no hi ha enlloc del món una societat cent per cent segura. Però aquesta incertesa crec que l'hem d'acompanyar de la tranquil·litat que ens ofereix la feina de tots els servidors i servidores públiques que vetllen les vint-i-quatre hores del dia per la nostra seguretat i la nostra llibertat, i que, davant d'un problema, estan al costat de la ciutadania oferint protecció, acompanyant i ajudant. Si avui Catalunya és un país més segur, malgrat tots els reptes de seguretat que té, és gràcies a la feina de tots i de cadascun dels membres del Cos dels Mossos d'Esquadra, de les policies locals i també de cossos d'emergències, com Bombers, Agents Rurals, els membres de Protecció Civil.

En aquests dos anys com a president, he tingut l'oportunitat de conèixer de primera mà la tasca que porten a terme el Cos de Mossos d'Esquadra, també les policies locals i els cossos d'emergència del nostre país. Estan formats per professionals de primer nivell, abnegats, que, com tots els col·lectius humans –com tots–, doncs, cometran..., hi hauran molts encerts i també cometran alguns errors, com nosaltres també fem. I, per tant, doncs, aquesta autoexigència de ser millors cossos de seguretat i d'emergències al servei de les persones és la via per continuar millorant. Per tant, crec que en aquest Ple també hi ha d'haver un missatge clar de suport al Cos de Mossos d'Esquadra i a les policies locals. Mereixen tot el nostre suport per una tasca de prevenció bàsica i essencial, i també tenen una capacitat de resposta davant de les urgències oferint el millor d'ells mateixos.

Però, com deia, la seguretat va molt més enllà de la feina dels cossos policials, fins i tot més enllà de la feina que fan els tribunals de justícia o el sistema penitenciari, o en l'àmbit, doncs, de la rehabilitació de les persones que han comès delictes. La seguretat comença a partir de les polítiques de cohesió social i de construcció d'oportunitats. Com més cohesionada és una societat, esdevé més segura. Com més desigualtats hi ha, més delictes es produeixen. Quan ens aproximem a les polítiques de seguretat, per tant, no hem de defugir aquesta realitat i hem de partir d'aquesta premissa per entendre també el rerefons de les situacions d'inseguretat que es poden produir al nostre país i, per tant, també combatre de manera molt més eficaç les desigualtats, per prevenir, en lloc d'actuar.

També és cert que si només enfoquéssim al debat sobre la seguretat aquestes qüestions estructurals estaríem fent una diagnosi incompleta i entrariem en un decal·latge entre el discurs i la realitat que no seria acceptable. Hem de reconèixer que hi ha una part de la ciutadania del nostre país que en aquests moments pot tenir la sensació de no estar suficientment emparat o acompanyat davant de situacions d'inseguretat, i que això pot portar a perdre la confiança en el sistema. I això cal evitar-ho, i cal evitar-ho precisament perquè volem prevenir, volem protegir la cohesió social al nostre país.

La seguretat és un servei públic fonamental, tan important com l'escola, els hospitals, l'atenció primària o els serveis socials. És també un pilar de l'estat del benestar. Tota la resta de polítiques, sense la seguretat sobre les persones absolutament necessària que hem de garantir, es posen en qüestió. I, per tant, és imprescindible continuar reforçant les polítiques de seguretat del nostre país. I també ser molt clars que, davant de fets com alguns dels aldarulls greus que hem vist en les darreres setmanes, no hi ha justificació que valgui, i que, per tant, davant d'actuacions de vio-

lència gratuïta, cal mostrar la màxima contundència –actuacions de violència que posen en risc el que és la convivència i la cohesió social– i, per tant, cal ser clars: qui cometi delictes haurà d'assumir-ne les conseqüències, i l'actuació dels cossos i forces de seguretat serà clara, ferma i rigorosa. Ens hi juguem els fonaments de la convivència.

I finalment, voldria compartir amb tots vostès que aquest debat necessari hem d'afrontar-lo aïllant-nos de les temptacions del curtterminisme polític, de la baralla partidista. Ho alertava al principi de la meva intervenció: aquest és un debat que l'hem d'afrontar de forma serena, positiva, un debat rigorós i honest pel que ens hi juguem, per la sensibilitat del que hi ha darrere i perquè cal preservar la cohesió social del país.

Com deia, Catalunya és un país segur, però en el que hi ha una part de la ciutadania que té una percepció d'inseguretat que no podem menystenir, que no podem només combatre assenyalant les causes estructurals i que, per tant, també mereix que centrem tot el nostre esforç en poder-ne combatre els efectes. Però també hem d'evitar caure en ajudar, en fomentar, en ser còmplices d'un discurs de la por que moltes vegades es vol inocular en el debat públic; es vol inocular per part de posicions reaccionàries i d'extrema dreta que, sense cap mena de dubte, sense cap mena d'escrúpol, juguen amb la vulnerabilitat i, doncs, el que pretenen és posar en risc la cohesió social del nostre país, jugant amb la por, amb l'alarmisme, amb les desigualtats, per crear un clima social procliu al seu discurs simplista, i que això es soluciona tot amb mà dura. És una recepta incompleta i equivocada. Malauradament, aquest discurs l'hem vist de forma reiterada en aquest Parlament i en alguns ajuntaments i, per tant, no hem de caure en aquest parany. Seria un error enorme i imperdonable.

Per aquesta raó, doncs, els ofereixo a tots els grups parlamentaris la mà estesa per a un ampli consens en polítiques de seguretat, per evitar que sigui utilitzada, la seguretat del nostre país, com a arma partidista. Els proposo, doncs, una entesa de país per la seguretat, una entesa de país per consensuar els pilars de l'estratègia de seguretat del nostre país. I tenim un marc, el marc idoni, el Consell de Seguretat de Catalunya, en el que està present, evidentment, el Departament d'Interior, en el que estan presents agents socials, estan presents representants de la societat civil i en el que proposo d'incorporar-hi també els grups parlamentaris com a espai de treball conjunt, de retiment de comptes i de generació de consensos.

Per tant, doncs, que després d'aquest Ple pugui procedir-se a la incorporació dels grups parlamentaris en el Consell de Seguretat de Catalunya, que ens permeti fixar objectius concrets i, per tant, doncs, compartint els principis bàsics de les polítiques de seguretat a Catalunya, tenir un full de ruta àmpliament consensuat en aquest Parlament. Crec que és una iniciativa, és una proposta que palesa la voluntat del Govern de mà estesa de que hi hagi un ampli consens en aquest Parlament al voltant de les polítiques de seguretat. Per tant, faig una crida a treballar en positiu, a treballar en base al rigor, en base a les dades, en base al coneixement.

I voldria acabar, doncs, donant les gràcies al conjunt de servidores i servidors públics de l'àmbit de la seguretat: als agents del Cos de Mossos d'Esquadra, a la policia local, també en l'àmbit d'emergències a Bombers, Agents Rurals, de Protecció Civil i a tots els professionals que posen tot el seu talent i tot el seu treball, tota la seva capacitat al servei d'un país segur, al servei d'una ciutadania de Catalunya que estigui en bones mans.

Moltes gràcies a totes i a tots. Molt bona tarda.

La presidenta

Tot seguit, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. President, consellers, conselleres, diputats, diputades, també mitjans de comunicació, alcaldes i també representants sindicals i altres persones del departament que ens acompanyen, bona tarda a tothom.

He de començar necessàriament fent referència a la situació, al context en el que estem, doncs, en aquestes dates no?, vinculades a l'alerta antiterrorista; sembla que correspon fer-ho. I és veritat que si bé portem vuit anys en un nivell d'alerta terrorista de 4 sobre 5, arran del conflicte a Gaza hem hagut de reforçar, com a conseqüència d'això, les actuacions. Existeix el risc que es produeixin atacs individuals, sí, i per això hem reforçat la seguretat en punts sensibles, en instal·lacions que són crítiques, i especialment en llocs de grans aglomeracions de persones.

Perquè es facin una idea del que suposa des del punt de vista de l'organització del cos, aquest mes d'octubre els Mossos d'Esquadra han multiplicat per quatre el temps, les hores dedicades a la vigilància i al control vinculat a l'alerta antiterrorista en comparació amb el mes anterior.

I amb la mateixa claredat que els dic que sí, efectivament, existeix un risc, i ho hem dit manta vegades aquests dies, els hi dic amb tota claredat també que estem en bones mans, que Mossos d'Esquadra sap el que té entre mans, que té l'experiència, que té la intel·ligència acumulada i l'estreta col·laboració amb totes les policies i agències europees. Estem fent el que cal fer, des del simulacre de fa uns dies a la protecció preventiva de zones crítiques o els seguiments que en aquest moment es requereixen.

I voldria, en aquest punt, agrair profundament i donar tot el suport als cossos de seguretat i emergències per la feina que duen a terme cada dia, en aquest àmbit i en tots els àmbits. Els cossos de seguretat han tingut, tenen i tindran el suport d'aquest Govern i del Parlament de Catalunya, que és el més important, perquè és el representant del conjunt de ciutadanes i ciutadans del país.

Quin és el context de l'activitat delictiva avui a Catalunya i als països del nostre entorn? L'activitat delictiva està augmentant fins a uns nivells anteriors a la pandèmia i, alhora que creix, també l'activitat delictiva està canviant. Només una pinzellada: de gener a octubre s'han denunciat més de 84.000 estafes a Catalunya, gairebé totes en el marc de les xarxes; pràcticament el doble que abans de la pandèmia, que 2019. També creixen altres delictes i se'n redueixen d'altres. I els delictes, tots ells, s'han de gestionar, prevenir i perseguir i, per tant, resoldre.

I també cal gestionar –ho deia el president– un altre factor, que és la percepció. Sens dubte, avui, arreu d'Europa la percepció d'inseguretat és superior a la de fa uns anys. I és molt superior –i això també ens ha d'ocupar i preocupar– a les dades objectives del creixement dels fets delictius. La percepció d'inseguretat, com un element subjectiu, està farcit d'elements que cal abordar, segur, des de moltes mirades. Sovint té a veure amb problemes de convivència; sovint té a veure amb substitucions de la composició de determinats barris –el canvi o la desaparició de referents que estructuraven entorns: entitats, tradicions, comerç de proximitat–, o la manca de cura de l'espai públic, entre tantes i tantes altres circumstàncies.

Un factor que també tots els analistes destaquen és que les qüestions vinculades a la seguretat han estat, en els darrers anys, aquí i arreu d'Europa i a altres indrets del planeta, la dieta electoral de formacions polítiques que fan de la por el fonament de la seva existència. I aquesta també és una realitat. I com ho estem vivint aquests dies! Quina percepció més palpable estem vivint aquests dies de què és aquest comportament!

En aquest sentit, cal una aposta pel consens –ho deia el president– de les formacions polítiques democràtiques. I els grups majoritaris, per tant, no podem caure en aquest parany. No podem caure en el parany de la confrontació petita, de la confrontació de si s'ha fet una decisió o s'ha fet una altra decisió, sobre la confrontació res-

pecte a determinats problemes que són generalitzats i atribuir-los a un govern o a un altre govern.

Per exemple, un innegable fet: s'han incrementat, arreu dels països europeus, les desobediències; també les desobediències a l'autoritat; també la violència que en podríem dir gratuïta, a la que no li trobem una explicació, a la que no li trobem un sentit, com s'ha viscut en alguns indrets.

Per tant, convido a fugir d'aquests paranys, que són més propis de l'extrema dreta, malauradament, i que contagien altres formacions conservadores, molt particularment de l'abast espanyol.

És cert que darrerament –i això s'ha de dir, i veig alguns alcaldes que avui ens acompanyen– s'han produït episodis puntuals de violència a la via pública contra establiments comercials que han tingut molt ressò mediàtic. I, tanmateix, els delictes vinculats a l'ordre públic han disminuït. Però la percepció respecte d'aquests delictes, perquè s'han produït d'una forma molt «frapant» i molt impactant en alguns llocs del nostre país, ha generat aquesta alarma que comparteixo i que entenc.

Són fenòmens puntuals, són fenòmens incipients, però no permetrem que es consolidin per la gravetat que tenen. I no hi haurà, per tant, des de la Policia de Catalunya i des del Govern de la Generalitat, cap tolerància respecte d'aquests comportaments. I així ho hem fet en tots ells –a Vic, a Manresa, a Molins i a altres indrets–, detenint-ne els responsables i, alhora, abordant canvis en l'operativa per abordar aquests nous fenòmens, perquè no es tornin a produir. I així ho hem fet també en alguns indrets del país, com a Sant Feliu, com al Vendrell. I ho seguirem fent i seguirem adaptant la nostra organització per abordar aquest nou repte. I no hi haurà tolerància respecte a aquests tipus de comportament.

I ni el president de la Generalitat ni aquest conseller ni el Govern ni la Generalitat ni la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra s'amagaran mai darrere de cap alcalde; hi serem sempre, al seu costat, i de quina manera. I perquè així ho han reconegut i ho han viscut, durant els episodis que han patit durant aquests dies o, darrerament, a algunes d'aquestes ciutats. Estarem sempre al seu costat, com no pot ser d'una altra manera.

Els deia que l'activitat delictiva està retornant a nivells anteriors a la pandèmia, com el dia a dia de les nostres vides, com, per exemple, el turisme, que ha crescut un vint-i-quatre per cent respecte a l'any passat. I, alhora, el nostre país creix, del 17 que érem 7 milions i mig, avui ja en som 8 milions.

I en aquest context, i malgrat tot el que hem de posar sobre la taula avui i en les resolucions que aprovarem dijous, els puc assegurar que Catalunya és un país segur, un país on la ciutadania pot moure's arreu i a qualsevol hora. I això, que ens pot semblar tan elemental, no passa a tot el món, ni tan sols passa a algunes ciutats del nostre entorn més immediat. Som, a més, un país on la majoria dels delictes –la majoria, més de la meitat– tenen una dimensió poc greu des del punt de vista de l'agressió a les persones, i molt orientat, per tant, al patrimoni.

Han crescut delictes? Sí. Tenim problemes? Oh i tant, que en tenim! I cal donar-los resposta? Per descomptat. I ho fem, i ens preocupa i ens ocupa. I ho reitero: malgrat tot, el nostre país és un país segur. Segon els índexs de ciutats segures del *The Economist*, la ciutat de Barcelona és la quarta més segura d'Europa i l'onzena més segura del món en un rànquing de seixanta ciutats. I ho sustenta, aquesta anàlisi, en bona mesura, que és una societat cohesionada. I això és el que no podem perdre. I, en aquest sentit, debats com aquest són molt rellevants.

L'any passat, el 22, la ràtio de fets per cada mil habitants a Catalunya era de seixanta-u, al mateix nivell que a Alemanya i notablement inferior que a països com Bèlgica o Regne Unit. Quantitativament, som aquí, i ens ha de preocupar, per descomptat. Per això estem fent l'aposta en matèria de seguretat que estem fent. I, qualitativament, els delictes a casa nostra podem dir que, alhora que aquesta és la radiografia quantitativa, també estan canviant, com també estan canviant en el nostre

entorn. Uns canvis que afecten la geografia i també l'anatomia de la criminalitat. I en alguns casos encara és prematur afirmar si estem parlant de situacions de context o si són estructurals.

D'una banda, com els deia, creixen els delictes a zones on tradicionalment no hi havia tanta criminalitat. Hi ha, en canvi, una tendència a la baixa a les zones més metropolitanes; a la ciutat de Barcelona en particular, respecte al 19, va baixar notablement. I de l'altra, potser més estructural, es consoliden l'entorn virtual i els furts, i les estafes, per tant, i l'assetjament o la suplantació d'identitat, com delictes que creixen de forma exponencial. És cert, per tant, que hi ha un creixement global dels delictes, però per diferents causes. I és bo que analitzem i que fem punta al llapis i que, per tant, anem a lo concret i analitzem amb precisió. Alguns delictes creixen perquè, efectivament, hi ha una major activitat delictiva: cas de les estafes, cas dels furts. En altres són fruit d'una major sensibilització. I també ho analitzaré: per exemple, en el cas de les violències contra les dones. I en altres perquè hi ha un increment de l'activitat policial: cas de seguretat viària, per exemple, juntament amb les policies locals, o cas de la salut pública.

I ara voldria entrar a analitzar alguns dels delictes que ens preocupen especialment; hi ha fet alguna referència el president, però per entrar-hi amb més precisió. En primer lloc, els vinculats a les violències contra les dones. Les violències contra les dones és una de les nostres principals xacres. És, efectivament, un dels delictes més repugnants i, alhora, és dels delictes en què la víctima pateix un grau de victimització més alt. L'any 22 la violència masclista ens va deixar dotze dones assassinades a Catalunya. Unes xifres que són esgarrifoses i que, malauradament, també van acompanyades d'un creixement de la violència domèstica i de la violència de gènere. L'any 22, a Catalunya n'hi va haver un divuit més que el 19. I cal afegir aquí una xifra negra que segurament és immensa.

Calen mesures educatives, socials i, naturalment, policials. Hem posat més mitjans, hem posat més efectius, hem posat més coordinació, més informació, més investigació, i tot coordinat pel gabinet de lluita contra les violències sexuals, per acumular intel·ligència, perquè és molt important conèixer millor l'anatomia d'aquest delicte, quines en són les pràctiques, quines en són les pautes per poder-ho prevenir millor, per poder-ho resoldre millor. I situant la víctima al centre, perquè situant la víctima al centre es garanteix que aquesta xifra negra vagi desapareixent i col·locant el focus de la nostra intervenció en l'agressor.

Pel que fa als delictes sexuals, en són un catorze per cent més que l'any passat, però un quaranta-set més que el 19. És difícil respondre a la pregunta si realment n'hi han més o no. Però molt probablement aquesta xifra, aquest increment, té molt a veure amb la disminució de la xifra negra de les persones que no denunciïn, o que no denunciaven, i especialment en alguns tipus de delictes.

També els voldria parlar d'aquests delictes que abans hi he fet referència: els brots de violència, les agressions als agents de seguretat. Davant d'aquests episodis puntuals, però molt «frapants», de violència al carrer i d'agressions als cossos de seguretat, hem actuat i actuarem amb contundència. I les persones que les cometin seran perseguides: han estat detingudes i seran detingudes. No tolerarem la violència i serem contundents per fer-hi front.

Ara bé, cal analitzar a fons aquests episodis també, alhora que s'actua amb claredat i amb contundència, amb els alcaldes, amb les policies locals, quan es produeixin aquests fenòmens, i canviant, com els deia, les dinàmiques de treball de la Policia de Catalunya per fer front a aquest nou repte. Però cal analitzar també què hi ha darrere d'aquests incidents que hem vist a tants indrets del continent europeu i que també, naturalment, estem patint a les nostres ciutats. Cal cercar potser les causes en àmbits de desesperança, de desarrelament o la manca de perspectives personals. I tenim el deure d'abordar-ho, perquè si no abordem aquests problemes no hi haurà prou policia a tot Europa per resoldre aquests esclats. I, per tant, aquesta mira-

da també hi ha de ser, és fonamental. Hi insisteixo: malgrat tot, els delictes vinculats a l'ordre públic han disminuït.

També voldria expressar la preocupació per l'increment dels delictes d'odi en els àmbits LGTBI i contra l'origen ètnic, nacional o racial. Dels dinou fets denunciats el 19, hem passat a seixanta-dos, molt probablement també vinculats a una disminució i a l'aflorament d'una xifra oculta. I també, és evident, hi ha una proliferació i un creixement de la ideologia del supremacisme blanc, que és una realitat a alguns països del nostre entorn i que també és una realitat que s'ha de perseguir, seguir i vigilar en el nostre país.

Amb relació a les violències a menors, les violències..., i perpetrats per menors. Les violències a l'àmbit escolar o les protagonitzades pel menor són, efectivament, un problema greu i que preocupa i ocupa. Els centres educatius han de ser espais segurs, i, lamentablement, darrerament hem viscut casos de violència dins i fora de l'escola.

Des del Govern hi estem incidint en diferents àmbits, i aquí sí que..., ha de ser un treball des de moltes perspectives, també policial. I és per això que tenim un pla d'acció de seguretat als centres educatius de Mossos d'Esquadra, amb presència, en coordinació amb les comunitats educatives dels centres. I el pla d'escoles lliures de violències del Departament d'Educació, amb un recurs a la Unitat de Suport a l'Alumnat en Situació de Violència, un equip que afronta moltes mirades, multidisciplinari, per donar resposta a aquesta realitat. I, ahora, des del departament de Drets s'està treballant amb un grup d'experts analitzant quines són les diferents composicions i analitzant quina és l'anatomia d'aquesta realitat per donar-li resposta.

Ho ha fet el president, i volia jo també fer referència a la marihuana. Aquest és el principal problema des del punt de vista del crim organitzat –el principal. Primera reflexió: perquè és molt lucratiu. Ho vaig dir un dia, públicament també, i ho repetiré avui aquí: amb cinquanta metres quadrats, el benefici que es pot treure, benefici brut, del cultiu de marihuana..., estem parlant d'entre 300.000 i 600.000 euros, depèn de la modalitat de venda que es faci; 300.000 euros, 600.000, amb cinquanta metres quadrats a l'any.

Quina conseqüència té això? Doncs que corromp la societat. Primer –hi feia referència el president– per la seva toxicitat; estem parlant, diu la policia científica, de casos en els que s'arriba al trenta i fins i tot al quaranta per cent de toxicitat. Perquè corromp sectors, perquè el diner corromp sectors, el diner generat des del crim organitzat: els vulnerables, en primer lloc, però també altres activitats legals que cauen en l'ús i en la pràctica i en el treball en aquest entorn. Problemes obvis d'ocupació. I, naturalment, com que hi ha molt a protegir, la proliferació d'armes.

Davant d'això, cal contundència i abandonar un cert romanticisme social amb relació a la marihuana. I la policia ha actuat des del 18 amb un pla específic que ha implicat més presència de totes les unitats en aquest combat. També amb la pràctica habitual de les unitats de seguretat ciutadana, i que ha tingut resultats notables: l'any 22, l'any passat, el decomís de vint-i-sis tones de marihuana i set de haixix; una mitjana d'una entrada al dia, d'un desmantellament de plantació al dia, i centenars de detencions. I ho hem fet en coordinació amb les policies europees, però necessitem canvis legislatius per combatre el crim organitzat. No parlo del debat o no de la legalització, que és un altre debat; parlo de la persecució del crim organitzat.

I no pot ser que ocupar una «vivenda» perquè no tens sostre tingui la mateixa pena que ocupar-la per fer una plantació de marihuana, no pot ser. No pot ser que punxar la llum per cultivar marihuana tingui la mateixa conseqüència que punxar-la perquè no pots escalfar a l'hivern la teva família. I no pot ser que les penes per comercialitzar i produir en aquests nivells de grans quantitats econòmiques siguin

tres vegades menys aquí que als països del nostre entorn, perquè, sí, això és un efecte crida, i, per tant, cal canviar la legislació en aquest àmbit.

Respecte a les estafes, hi he fet bastanta referència. Les dades són d'un notable augment arreu –ja les he citat. La creació de la nova regió policial virtual i dotar-hi mitjans i fixar-hi recursos han de servir per combatre els ciberdelictes al nostre país. La policia ha de patricular, diguem-ne, per dir-ho simbòlicament, també a la xarxa, l'ha de controlar, l'ha de resseguir en aquest àmbit. I d'aquí també la creació de la comissaria de ciberseguretat per dotar-hi més mitjans, més persones, més formació, més agents capaços de donar resposta a aquesta realitat.

Amb relació a les ocupacions, l'any 23 hi ha una baixada en el nombre de denúncies de les ocupacions d'immobles, un 10,3 menys que l'any passat. Des de Mossos s'ha creat una unitat central que analitza tots els desnonaments i ha impulsat un protocol per anteposar la mediació. Això ha fet, per exemple, que hagi disminuït la presència d'ordre públic en gairebé un vint-i-cinc per cent. I, per cert, una cosa que no em canso de dir: els Mossos d'Esquadra no desnonen persones vulnerables; qui desnona persones vulnerables és una societat injusta que permet que hi hagi persones vulnerables sense habitatge.

I, entorn de l'ocupació d'immobles, com he dit en tantes ocasions, cal diferenciar les que fan persones que tenen necessitat i les que tenen una dimensió delinqüencial –ja hi he fet referència–, les que estan vinculades a activitats entorn del tràfic de drogues o la seva comercialització i producció..., o també els que utilitzen vulnerables al servei de lucrar-se o també els que viuen situacions d'extorsió. Per tant, cal també separar una situació d'una altra.

I aquí, en les delinqüencials, per l'impacte que tenen en la convivència, és necessari també més determinació legal i donar més mitjans a la policia. I també un missatge per als demagogs de la dreta i de l'extrema dreta: els habitatges que són ocupats de persones que hi resideixen no arriben al dos per cent, i pràcticament tots són resolts abans de que es produeixin. Així ho testimonien les dades i la realitat.

I amb relació al trànsit... Perquè a l'any hi ha entorn de seixanta homicidis al nostre país, i, evidentment, cada un d'ells és una autèntica tragèdia, però quan parlem de seguretat també hem de parlar de seguretat viària, perquè causa molta mortalitat, molt de dolor i molt de mal. L'any 21 vam aprovar un nou pla de seguretat viària on ens comprometíem a la reducció de les víctimes mortals en un quinze per cent respecte al 19. Enguany l'hem reduït el divuit per cent, de moment. I aquesta és una bona mala notícia: és una bona notícia perquè diu que va en bona direcció, però és una nefasta notícia perquè cada víctima és una tragèdia.

Però crec que hem d'anar en aquesta direcció i anar incidint en aquesta direcció fins a arribar a l'objectiu, l'any 30, d'haver reduït a la meitat el nombre de persones que han mort respecte a l'any 19. I una de les vies que ens ha ocupat més, que ens ha preocupat més, ha estat l'AP-7, en la qual, després de la pandèmia i després de l'alliberament dels peatges, hi va haver una pujada extraordinària d'accidentalitat i de morts i que s'ha aconseguit reduir de forma molt substancial, tornant als índexs anteriors a aquesta situació.

I les actuacions en aquest àmbit han de ser moltes: la sensibilització, la informació, la comunicació, la formació, el control i vigilància, òbviament, per part dels mossos d'esquadra de Trànsit, que fan una feina extraordinària. Però també vull destacar l'acció al territori, des de la proximitat, amb 10 milions d'euros que vam fer en una nova convocatòria adreçada als municipis, especialment els més petits, perquè poguessin fer efectius els plans de seguretat que tenien, perquè en moltes ocasions les travesseres i altres necessitats que tenien per intervenir no les podien fer des dels pressupostos municipals; una subvenció que aquest any 24, doncs, repetirem.

I també hem incidit molt en l'acompanyament a les víctimes creant el pla Invictus, és a dir, centres que donin suport a les víctimes, a les persones que queden mal-

ferides com a conseqüència dels accidents, una realitat reclamada des de feia molt temps per les víctimes dels accidents de trànsit.

I també, i finalment, en aquest àmbit de l'explicació sobre diferents delictes i grups de la societat, fer una referència a la gent gran. L'envelliment de la població catalana és una realitat que cal tenir en compte a l'hora d'analitzar i a l'hora de parlar de seguretat. L'esperança de vida a la nostra societat és una de les més altes d'Europa, i, per tant, cada vegada tenim més persones grans que són vulnerables des d'aquesta perspectiva, també. Parlem de solitud i alhora també parlem de vulnerabilitat, no?, davant de diferents riscos, i en aquest sentit s'hi ha d'intervenir. I per això els comunico que a finals d'any presentarem el pla de seguretat de persones grans 24-27, que en volem fer partícips, doncs, tots els grups parlamentaris per a la seva millora i aprofundiment.

Aquesta és una mica l'anàlisi de quina és la situació, els percentatges, la composició, l'anatomia i la geografia del delictes, també, en el temps del qual disposem, i que hi podrem aprofundir, segur, amb les diferents resolucions.

Però també els voldria parlar del concepte, de quin és el model de seguretat. L'objectiu –això ho compartim tots– de la seguretat és garantir drets i llibertats, i això no només s'assoleix amb acció policial, segur. Però aquest Govern la dimensió de la seguretat des de la perspectiva policial no només no la defuig, sinó que la prioritza. Ara bé, no deixaré de dir-ho, perquè és així: com més igualtat, més seguretat; com més desigualtat, més inseguretat, i aquest és un axioma que no falla mai. I és per això que sempre dic i reitero que l'ordre, entès com la garantia de drets i llibertats dels ciutadans i ciutadanes i de la seva llibertat, és un valor d'esquerres, i per això el defensem amb aquesta contundència.

Una primera reflexió respecte de quin és el model. En primer lloc, el de la coordinació. El sistema de seguretat i emergències no és seguretat i emergències, és una sola realitat. I el sistema local i el sistema nacional, del país, tampoc és una sola realitat. I, per tant, s'ha de treballar des d'aquesta perspectiva. Així s'explica, doncs, per exemple, que el Cos d'Agents Rurals formi part ara de la conselleria d'Interior, per garantir encara més coordinació.

En segon lloc, la proximitat. Cal més policia, sí –cal més policia. Per això hem convocat 2.500 places en el que va de legislatura. Més policia que mai perquè sigui més propera, perquè passegi pels nostres carrers, perquè sigui present als nostres barris, als nostres carrers de pobles i ciutats del país; que camini el país i que el conegui i que sigui a prop de la gent. En aquest sentit, aquest camí cap als 22.000 mossos d'esquadra, vull posar també en valor l'acord que permetrà el finançament –i un molt bon finançament– del Cos de Mossos d'Esquadra fins a arribar a aquest objectiu dels 22.000.

En segon lloc, la jubilació anticipada, que permet el relleu generacional que necessita el cos. És un cos que va néixer, doncs, fa molts anys, però que va assumir les competències de la seguretat del país no en fa tants i que necessitava garantir aquest relleu generacional. I la jubilació anticipada, a més a més d'un dret dels treballadors i treballadores, dels servidors públics de la seguretat, és també una oportunitat per fer aquest relleu generacional.

També les comissaries de proximitat –el que deia, ser a prop de la gent–, comissaries de proximitat que alhora patrullen i que alhora treballen de la mà amb les policies locals, sent-ne un, sent policia de Catalunya; n'estem parlant amb molts ajuntaments del nostre país, i algunes ja són una realitat. O la coordinació i el treball lleial i de cooperació amb les policies locals, i en aquest sentit, doncs, la creació de la direcció general i la dotació de la Direcció General de Coordinació de les Policies Locals és una mostra d'aquesta voluntat ara que comença una nova etapa, una nova legislatura municipal.

També treballar perquè –ho deia el president– s'assembli, la nostra policia, a la societat a la qual serveix. I per això la feminització, la incorporació d'un quaranta

per cent de la reserva de places..., un quaranta per cent per a dones, perquè representin la societat a la qual serveixen. També una feminització en els comandaments, i en aquest sentit hem passat de l'onze al gairebé trenta per cent en l'àmbit de comandament del cos, o al pla d'igualtat o a les mesures de conciliació.

Més recursos. Hem incrementat un trenta per cent el pressupost –això són fets–, un trenta per cent el pressupost de la conselleria d'Interior.

Una policia més tecnificada, amb drons, amb vehicles, amb accés a les imatges, que permet prendre millors decisions des de tots els punts i des de tots els vehicles i des dels propis mitjans aeris. Tecnificació de la policia científica. És a dir, més recursos per fer una policia més tecnificada, més capaç.

Reforç dels serveis centrals també d'ordre públic: de la policia científica, d'investigació, de totes i cadascuna de les especialitats. Perquè Mossos d'Esquadra és una doble capa: no només és allò que està al territori –que també, i de forma fonamental–, sinó també el reforç de les especialitats de caràcter regional i de caràcter nacional.

I, finalment, una policia amb més intel·ligència, amb més informació. Per això l'orientar la Comissaria d'Informació a nous fenòmens delictius –abans he fet referència a alguns. Situar elements d'intel·ligència, és a dir, d'anàlisi del delictes, de les pautes i comportaments delictius, al conjunt de l'organització.

Més informació. La policia de la Generalitat no només ha crescut en agents aquests darrers anys, sinó que també ha crescut en competències: participa activament del CITCO, té accés a les bases de dades d'Europol i fa seguiments transfronterers. I no només això, sinó que també té capacitat i competència per fer investigacions transfrontereres. Això ha fet possible, per exemple, la setmana passada una operació de Mossos d'Esquadra amb la policia italiana i en coordinació amb Europol que va permetre desmantellar una xarxa internacional de tràfic de drogues. Aquesta és la nostra policia. O permetre desmantellar una xarxa d'estafes vinculades a les criptomonedes a diferents països europeus, en què Mossos d'Esquadra va tenir una presència molt destacada.

Aquestes majors competències en l'àmbit de les dades, aquestes majors competències que ens permeten sortir i col·laborar amb altres policies europees i tenir accés a les bases de dades, són fonamentals per a molts àmbits: parlàvem del tràfic de drogues, però molt particularment també en l'àmbit de la ciberseguretat.

Una policia potent, que és capaç d'assumir reptes com la direcció del pla de seguretat de la Copa Amèrica, un repte majúscul per al Cos de Mossos d'Esquadra.

I una policia més transparent, facilitant dades, mantenint convenis, com hem signat amb associacions de periodistes per garantir que puguin informar, donant explicacions allà on es requereixin, interlocutant amb les entitats de drets i tantes altres coses.

Nosaltres defensem que la seguretat es defensa i es garanteix així. No donant-se cops de puny al pit i fent cara d'enfadat, sinó donant mitjans a la nostra policia: més mossos per fer una policia més propera, una policia que s'assembli més a la societat a la qual serveix, més tecnificada, més connectada amb les altres policies europees, més social, més propera a les víctimes, més transparent. Això és el que fa una policia eficaç.

A la societat complexa a la qual vivim els reptes són majúsculs –majúsculs–, i els problemes i les qüestions i els dubtes i les angoixes respecte de la seguretat a les nostres societats, també. En som plenament conscients. I per això treballem per aquest model de policia i de seguretat. Davant d'aquests reptes, allà serem per donar-hi resposta; per ser, com no pot ser d'una altra manera, al costat de la gent en quelcom tan essencial com és garantir la seva seguretat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i prosseguint el debat amb les intervencions de representants de grups parlamentaris, per fixar el seu posicionament, per un màxim de temps de quinze minuts per a cada grup, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Molt honorable presidenta, molt honorable president de la Generalitat, honorable conseller, membres del Govern, autoritats que ens acompanyen, alcaldesses, alcaldes, responsables polítics del Departament d'Interior, senyores i senyors diputats... En primer lloc, gràcies per aquest debat. Jo crec que és important que puguem parlar de seguretat, fer-ho començant el debat, doncs, amb la presentació del nostre grup parlamentari, que és qui el va demanar, i amb la intervenció del mateix president.

La veritat, president, és que escoltant el conseller un es pregunta..., si fem totes les coses tan ben fetes, no entenem per què tenim aquests problemes de seguretat, perquè no hi ha hagut cap element d'autocrítica en el seu discurs, de dir: «Miri, tenim aquestes xifres, tenim allò, però...» Gairebé ens semblava que ho feien tot bé.

Però, en qualsevol cas, nosaltres només tenim quinze minuts de temps –davant d'una hora del Govern– i intentarem ser sintètics, i, per tant, matisarem una mica menys per raons òbvies.

Estem d'acord, estem absolutament d'acord que la seguretat és una condició necessària per al lliure exercici dels drets i llibertats; per tant, no cal desenvolupament. Jo crec que gairebé tots els grups parlamentaris estem absolutament d'acord que viure en un entorn segur és un dret i que concebem la seguretat com allò que és, com una política social, perquè garanteix..., i això crec que enllaça també amb algunes de les reflexions que ha fet el mateix Govern.

Per garantir la seguretat, que no és una responsabilitat en exclusiva del Govern de la Generalitat, però sí que per proveir-la hi té responsabilitat, té un conjunt d'instruments importants: les competències que li dona l'Estatut, un marc legal subjecte a la legislació bàsica de l'Estat; un cos policial modern, de proximitat, democràtic, profundament democràtic; altres cossos –el Cos d'Agents Rurals, els servidors en l'àmbit de les emergències–, i una qüestió que és la capacitat –i veig el director general de les policies locals– d'ordenar, diu l'article de l'Estatut, les dues-centes ja disset policies locals en aquest país, que de moment no s'ha desenvolupat massa, senyor president.

Òbviament, el concepte de la seguretat –i en això també estem d'acord– va molt més enllà de la mirada estrictament «seguritària»; va molt més enllà i requereix una visió transversal. I, en aquest sentit, nosaltres també farem propostes que abastin..., transversal intragovern i transversal sobretot amb les autoritats locals i el conjunt del país.

Això no pot privar, de totes maneres, que la seguretat a vegades es vulgui excloure de la gestió d'alguns d'aquests problemes. Comencem amb el discurs de dir: «Escolta, no, és que aquest tema té molta complexitat social», «No, és que aquest tema s'ha d'abordar des d'aquí», i acabem, d'alguna manera, per tant..., «la policia no és la nostra...» No és la nostra posició, i també aquí serem propositius.

I és a partir d'aquestes premisses que centrem aquest debat. Que, per un costat –i en això també coincidim–, volem expressament fugir de populismes: no hi ha solucions simples a problemes complexos, tots requereixen i tenen complexitat, no hi ha solucions senzilles. Fugint de les postures bonistes, perquè moltes vegades darrere d'aquesta bona intenció acaben tendint a la inutilitat, en el millor dels casos. Fugint de la mirada hostil i desconfiada cap a la policia –i aquesta ens sembla una qüestió molt important. I fugint, òbviament, dels extrems xenòfobs, que malauradament són presents a la nostra societat i també en el nostre hemicicle, i que tenen en els problemes de seguretat, doncs, un caldo de cultiu important per expandir la seva

ideologia i les seves propostes, no? La impunitat, en definitiva, la impunitat que perceben moltes vegades els ciutadans, és el caldo de cultiu de moltes d'aquestes posicions.

Precisament per això el nostre grup creu que cal empoderar la policia. Precisament per això el nostre grup creu que cal subratllar l'autoritat de la policia. I precisament per això creiem que cal fer accions de govern en aquesta direcció, més enllà dels discursos i les declaracions que segur que farem i ens hi posarem d'acord. D'altra manera, amagar el cap sota l'ala no ens porta absolutament enlloc i ho considerariem una irresponsabilitat.

Nosaltres volem aproximar-nos a la qüestió, al tema, a partir de tres perspectives: la política, la delinqüencial i la de la gestió del cos policial.

Des de la perspectiva política, vam començar aquesta legislatura amb molt mal peu. I no és fins que el president, el molt honorable president de la Generalitat, en resposta al president del nostre grup parlamentari, diu: «Utilitzarem la contundència per contenir expressions intolerables» que no s'ha fet una inflexió.

Vam començar amb mal peu amb l'acord de 23 de març de 2001 entre Esquerra Republicana i la CUP, que, doncs, entre altres coses, comportava la retirada d'acusacions particulars per part del Departament d'Interior en defensa dels mossos, les defenses judicials d'aquests, la dissolució del cos d'advocats que hi havia especialitzat al Departament d'Interior o la creació d'una comissió d'estudi que ha tingut permanentment la policia sota sospita, per dir-ho d'alguna manera, no? I això és el que ens proposem revertir en aquest Ple. Ho diré en terminologia CUP: ens proposem tirar aquest acord de 2001 a la paperera de la història i tenir una altra mirada –tenir una altra mirada. I ens sembla molt i molt important.

Des de la perspectiva delinqüencial, el conseller, doncs, ha relatat quins eren els principals reptes que teníem. A nosaltres ens preocupen –i aquí no diferim, les dades són les dades–..., ens preocupa el creixement alarmant dels delictes contra les persones, un 21,4 per cent en el període que va del 2019 al 23; particularment, un creixement del quaranta-set per cent dels delictes sexuals. Pot ser que hi hagi una xifra negra, però no tot ho explica la xifra negra, ni de lluny, no? Estem radicalment d'acord que aquesta és una xacra que cal combatre, com ho és la violència contra els col·lectius LGTBI, com ho és la violència de gènere, com ho són els delictes d'odi i, per tant, s'han de contenir. I també en aquest sentit farem algunes propostes molt i molt concretes que després detallaré.

Pel que fa als delictes contra el patrimoni, el creixement de les estafes és exponencial: en aquest període 19-23, el 76,5 per cent, afectant col·lectius particularment vulnerables moltes vegades, la gent gran... Aquí –ja l'hi avanço– nosaltres proposarem un pla de seguretat integral per a la gent gran, perquè està sobrerrepresentada en totes les problemàtiques «seguritàries», des de la via pública fins a les estafes, i també en molts casos en els maltractaments, en els quals també hi ha molta xifra negra, no?

En el capítol, en aquest cas, del cibercrim, també li farem alguna proposta. I, sobretot, una reflexió que voldríem compartir: no tenim cap interès d'imposar res amb relació a com hem de gestionar..., donem la benvinguda a la creació d'aquesta nova comissaria, però com hem de gestionar les qüestions relacionades amb el cibercrim. I en salut pública l'increment dels delictes és també del 46,7 per cent.

Per tant, és cert que al nostre entorn, tant espanyol com europeu, creixen els delictes, però no és menys cert que aquí, particularment, creixen molt per sobre d'aquests entorns. Per tant, tenim una tendència de fons, que és el que ens pertoca, però tenim un problema afegit que és el que hem de diagnosticar i que no hem sabut veure, doncs, en l'anàlisi llarga, i miri que ha tingut temps, el conseller, d'aprofundir en aquests temes, no?

Respecte al conreu i tràfic de la marihuana, ens preocupa –i vam fer una interpellació fa molt de temps i una moció que vam pactar amb el Govern–..., ens

preocupen literalment moltes coses, però molt particularment la capacitat de compra d'autoritats que té la delinqüència vinculada al conreu i tràfic de la marihuana, i totes les delinqüències i crims que porten associats, des del tràfic de persones fins al tràfic d'armes i altres delictes que creiem que mereixen una «resposta contundent», per utilitzar una expressió, si m'ho permet, presidencial. Agraïm l'esforç que es fa i aplaudim la col·laboració que hi ha entre cossos policials, perquè cada dia, sovintejadament, tenim actuacions en aquest sentit, i agraïm tot l'esforç que es fa en aquest sentit, però oferim la nostra col·laboració per anar més endavant, si cal, també amb reformes legislatives.

Ens preocupa la laxitud en resoldre alguns temes de les ocupacions. Creiem que aquí hi ha molt terreny per recórrer. Està bé que es facin diferenciacions sobre si responen a criminalitat o no, però, en qualsevol cas, hi ha massa lentitud, i la ciutadania no ho entén de cap manera. I, per tant, aquí potser també caldran reformes legislatives per avançar en aquest sentit.

I ens preocupen també –i vostè s'hi ha referit– algunes determinades actuacions o conductes en l'espai públic. Ens acompanyen alguns alcaldes i alcaldesses que darrerament –no tots ells, però...– han viscut alguns episodis a Manresa, a Vic, a Molins de Rei, a Ripoll, a Sallent, a Mollerussa..., no fa tants dies, amb un denominador comú d'aquesta violència que en podríem dir, doncs, gratuïta.

Respecte a l'espai públic, sí que voldríem compartir una reflexió que ens sembla important. Hi ha un terreny que no és pròpiament «securitari» però que és important i que està més en mans dels ajuntaments, que és tot aquell que, d'alguna manera, es pot regular amb les ordenances municipals. I creiem que aquí hi ha també un recorregut. Estem parlant de coses que no són pròpiament delictives, però que, en qualsevol cas, en alguns casos són l'avantsala del delicte i en d'altres casos generen aquestes sensacions d'inseguretat que ens trobem a les enquestes.

Per cert, l'enquesta de seguretat..., van fer el treball de camp el mes de febrer, segons diu el web, i estem a novembre i encara no l'hem vist. Això també..., nosaltres no som capaços de parlar sobre opinions i sensacions perquè no coneixem les dades d'un treball fet fa nou mesos. És com un part, això: fa nou mesos i encara no hem vist els resultats de l'enquesta de seguretat, no?

Sobre les ordenances municipals, posar-les en valor. I també una de les propostes que farem és..., escolti, per què no redacten conjuntament amb les associacions municipalistes ordenances tipus perquè ajudin a fer això? En les converses que hem tingut amb policies, aquests dies ens deien: «Home, que hi ha algun ajuntament que no té ordenances en aquest sentit, que ens haurien ajudat a gestionar aquestes qüestions.» En aquest sentit, aplaudim les iniciatives d'aquells ajuntaments –el de Barcelona, particularment, ho ha fet en la nova composició del Govern– d'ajuntar sobre una mateixa autoritat, per entendre'ns –en aquest cas, la tinència d'alcaldia–, la prevenció i la seguretat. I és una tendència natural i positiva en molts ajuntaments que nosaltres, d'alguna manera, esperonem.

I, per últim, la perspectiva policial. Hi ha hagut l'increment de mossos, hi ha hagut la jubilació anticipada, hi ha l'increment de recursos materials –i això cal dir-ho–, hi ha l'ingrés del Cos de Mossos d'Esquadra al CITCO, el centre operatiu contra el crim organitzat –molt positiu, molt útil en aquests moments d'amenaça terrorista. Però hi han aspectes que, en aquest sentit, no han funcionat bé i que també podem posar sobre la taula. Hi ha hagut massa canvis inexplicats i alguns d'inexplicables en el que és la cúpula policial, des de la nostra perspectiva. Hi ha un decret d'organització de la direcció de la policia i del Cos de Mossos d'Esquadra que encara està en revisió per mandat d'aquest Parlament i del qual des de juliol, que vam fer la darrera reunió –a les portes de juliol–, no tenim cap novetat. No em miri així, conseller; no tenim cap retorn del Govern respecte a la revisió del decret. Hi han algunes ingerències indegudes en el que són els protocols, en els protocols policials, o

hi ha una manca, en alguns casos, des de la nostra perspectiva, de respecte cap a les carreres professionals.

I, davant de tot això i l'anàlisi comprimida –potser es podria matisar en alguns aspectes, però no tinc el temps de què vostè ha disposat–, què proposem? Doncs a nosaltres ens interessa més fer la proposta que no pas la protesta. I en aquest sentit fem propostes en deu àmbits o en deu, per dir-ho així, paquets.

En primer lloc, li estenem la mà per canviar el rumb d'aquelles polítiques i decisions preses a l'inici de la legislatura de la mà de la CUP. Això ens sembla substantiu, perquè això és la direcció en la que avança el transatlàntic. La CUP ha abandonat el suport al Govern. Escolti, abandonin vostès les polítiques de la CUP. És tan senzill, en definitiva, com això. Restituïm l'autoritat policial, restituïm la confiança en el Cos de Mossos d'Esquadra. Revertim algunes de les decisions que han deixat la policia a l'estacada. Cuidem, en definitiva, els que ens cuiden. Protegim, en definitiva, els que ens protegeixen.

En segon lloc, en l'àmbit de les violències contra les persones i, particularment, les violències sexuals, mà de ferro amb l'agressor –hi estem absolutament d'acord– i guant de seda amb la víctima. I, en aquest sentit, hi ha recorregut –en aquest sentit, hi ha recorregut. Res de cita prèvia, si us plau, a les víctimes de la violència masclista; han de poder ser ateses a qualsevol comissaria en qualsevol moment de l'hora del dia, no cal demanar cita prèvia. I fins i tot una mica més enllà: haurien de poder recollir les denúncies fora, fins i tot, de les comissaries. Ens sembla que seria un pas important. Que fos personal especialitzat qui recollís aquestes denúncies, que hi hagués aquesta possibilitat d'atendre les dones fora de les comissaries. I que hi haguessin protocols preventius. També aquí hi ha maneres de detectar indicis que en alguns casos potser no seran delictius, però, en qualsevol cas, sí que ens assenyalen ja que hi ha un risc elevat. I aquí ha de jugar i pot jugar i trobarà la complicitat dels ajuntaments i de les policies locals, en aquesta detecció, en aquesta prevenció, per posar sota el radar dels serveis socials moltes vegades les potencials víctimes i evitar així molts delictes en aquest sentit. Creiem que es pot fer feina en aquest sentit.

En tercer lloc, proposem sumar forces per combatre amb fermesa la impunitat. No pot ser que el conjunt de la ciutadania tingui la sensació d'impunitat davant determinats delictes. I parlem, en suma, a la via pública, o parlem de desocupacions, o parlem d'altres aspectes que no s'expliquen als ulls de la ciutadania i fan perdre confiança, en definitiva, en el sistema.

Parlem, en quart lloc, d'aprofundir en la transversalitat de les polítiques. I aquesta és una qüestió que correspon al Govern. El Govern té per llei la Comissió de Seguretat de Catalunya, que pot aplegar els consellers d'acció social, de sanitat..., tots els consellers, per dissenyar aquestes polítiques i exportar aquesta metodologia també i treballar-la conjuntament amb els ajuntaments.

Hi ha una metodologia que neix a Interior, que és el Proderae –el Proderai, després Proderae–, que treballa la policia amb les escoles, amb els pares. I això s'ha anat polint i dona resultats. Per què no el podem aplicar en d'altres àmbits? Per què no el podem aplicar, per exemple, en violència de gènere, en aquest sentit?

Demanem, en sisè lloc, acordar amb els alcaldes i les alcaldesses metropolitanes més integració en el que és l'espai de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Demanem també i plantejarem un tracte diferenciats –obvi– a la ciutat de Barcelona, per les particularitats de la ciutat i per les particularitats, en definitiva, de la pròpia Guàrdia Urbana de Barcelona. Permetre a la Guàrdia Urbana l'accés a la base de dades d'empremtes digitals, que el Ministeri de l'Interior ja li ha donat, que la Guàrdia Urbana de Madrid ja el té de fa temps. Permetre subscriure uns acords que facilitin la recollida de denúncies en matèria LGTBI. Permetre una formació específica per als agents de la Guàrdia Urbana o parlar a fons de quina és la integració de Mossos al Cecor, que està planejant l'ajuntament, en les Xemenies.

Parlem també, en definitiva, de fer aliances amb les alcaldesses de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Parlem d'un tracte més proper als municipis que no tenen policia local, d'un tracte més proper en aquest sentit. Parlem de respectar aquelles competències que té el Cos Nacional de Policia i que van molt vinculades a l'expulsió de persones en situació irregular que reincideixen, i aquest no és un tema gens menor. Parlem de reflexionar sobre la ciberseguretat; el nostre gran dubte...

La presidenta

Diputat...

Ramon Espadaler Parcerisas

...és si el Cesicat –vaig acabant, senyora presidenta– ha d'estar..., si els Mossos han d'estar al Cesicat o el Cesicat ha d'estar dintre dels Mossos. Aquesta és una reflexió de fons. I, en definitiva, diem un sí a l'autoritat policial i un no a la impunitat delinqüencial.

I acabo, senyora presidenta. Cuidem els que ens cuiden. Mà de ferro amb els delinqüents, guant de seda amb les víctimes. I més treball conjunt, molt més encara, amb els ajuntaments, perquè no trobarà millors aliats per prevenir i per perseguir, en definitiva, els delictes, i, sobretot, per crear les condicions que els alcaldes i les alcaldesses..., m'atreveixo a dir que de qualsevol color polític.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable presidenta, molt honorable president, membres del Govern, conseller, diputats i diputades... Molt bona tarda a tothom, també al conjunt de les autoritats, alcaldes i alcaldesses, membres del departament que avui ens acompanyen, sindicats, etcètera. Iniciem el segon Ple monogràfic consecutiu al Parlament. Vam celebrar el Ple monogràfic sobre energia, l'últim Ple, on vam aconseguir un consens de país per avançar cap a la transició energètica i la reducció de la burocràcia en la tramitació dels projectes, molt clau, i que alguns partits abandonessin la cultura del no, que ja s'ha vist quins resultats ha anat donant al país.

Avui comencem un ple monogràfic sobre seguretat, un greu problema de país, i d'aquí a quinze dies, si tothom segueix pensant que és un debat important i no es retira com s'ha fet amb algunes mocions..., en aquest Ple d'aquesta setmana al Parlament de Catalunya debatrem sobre rodalies.

Volem començar aquest Ple, si m'ho permeten –després la diputada Esteve hi entrarà amb més profunditat–, amb tres premisses indispensables per a Junts per Catalunya. La primera: ple suport i plena confiança al conjunt dels Mossos d'Esquadra, sense fissures, com hem fet sempre, ja sigui des del Govern o ja sigui des de l'oposició. Tot el reconeixement a la seva tasca. És una tasca..., sabem com d'important és: amb professionalitat, amb rigor, amb vocació de servei públic per protegir la ciutadania. I ho vam poder veure, lo important de la seva tasca, aguantant un 155 que va afectar de ple el Departament d'Interior.

Som conscients també de la complexitat de gestionar la seguretat del país, perquè hem exercit la responsabilitat del Departament d'Interior i sabem com d'injustes poden ser certes crítiques demagògiques i partidistes.

Segona premissa: la sobirania beneficia la qualitat de vida dels catalans i de les catalanes. I el millor exemple de que menys dependència de l'Estat espanyol és més qualitat de vida per als catalans i les catalanes és la gestió pròpia de la seguretat del país. Ho vam poder compartir en l'acte de celebració dels vint-i-cinc anys, per exemple, del Servei Català de Trànsit. Vam constatar com d'eficaces són estructures de

seguretat i de mobilitat gestionades amb professionalitat, amb innovació i posant les persones al centre de les polítiques públiques.

I com es demostra en aquests vint-i-cinc anys d'haver reduït, en aquests vint-i-cinc anys, gràcies a la gestió pròpia del Servei Català de Trànsit..., de sis-cents morts anuals a dos-cents morts anuals, focalitzant l'objectiu en zero morts, que és el que hi hauria d'haver.

I això és gràcies a un cos de Mossos d'Esquadra gestionat cent per cent des de Catalunya, no a mitges, com hi ha el risc que es pugui fer amb altres serveis. I per això nosaltres, partint de la màxima sobirania, continuarem demanant la participació del Cos de Mossos d'Esquadra als organismes internacionals com a membre de ple dret.

Tercera i última premissa: responsabilitat i prudència. Junts per Catalunya no col·laborarem a fer demagògia en aquest Ple monogràfic de seguretat. El problema de seguretat del país és tan greu que Junts no contribuïrem a fer-lo més gran ni a desprestigiar el Cos dels Mossos d'Esquadra, ni jugarem a la mala política de tirar-nos el Cos dels Mossos d'Esquadra pel cap. No ho hem fet mai i no ho farem. Ni uns ni altres: ni el senyor Espadaler, ara diputat del PSC, abans conseller d'Interior de Convergència i Unió, ni el senyor Elena, alcalde del PSC de Vilanova, ara conseller d'Esquerra Republicana d'Interior; ni uns ni altres.

Perquè el PSC, que ha demanat aquest Ple monogràfic, porta gestionant directament la seguretat de l'Ajuntament de Barcelona durant els últims anys. I, per cert, el que és segur és que no és un model de referència. Ni d'altres, com ja vam nosaltres destacar a l'última sessió de control, en la que reclamàvem més lideratge i més bona gestió en l'àmbit del Departament d'Interior.

Cal lideratge, cal responsabilitat. I, d'aquesta manera, el nostre grup parlamentari no hem reprovat mai el conseller, malgrat no compartir el projecte polític ni l'estratègia de seguretat del país, com per exemple la gestió i l'aplicació del decret d'estructura.

Ara bé, és evident que les coses no s'estan fent bé. Hi ha un increment contrastat d'inseguretat arreu del país. Malgrat l'increment d'efectius dels Mossos d'Esquadra, és evident que alguna cosa falla. I si no són la policia i no és el nombre d'efectius, el que falla és la gestió política del departament. I per això cal canviar l'actual rumb.

Per això demanem al president i al conseller, com a màxims responsables de la seguretat del país, lideratge, més participació i transparència, i més acció. En matèria de seguretat, l'estratègia o la fas o te la fan, i ara mateix estem en el segon escenari.

Des de Junts treballarem amb moltes propostes concretes que ara explicarà la diputada Mercè Esteve, però en definitiva el que volem és..., cal canviar l'actual rumb de gestió política del departament per revertir l'actual increment de la inseguretat al país per tindre una millor qualitat de vida per a tots els catalans i les catalanes.

Moltes gràcies.

Mercè Esteve i Pi

Bé, bona tarda a tothom. Gràcies, presidenta. President, consellers, conseller... Una salutació també a tothom que ens acompanya. Avui posem en marxa un ple monogràfic relacionat amb la seguretat, just a dos anys i mig d'aquest mandat. Som conscients que aquesta és una conselleria molt i molt complexa, i per responsabilitat i per coherència des de Junts per Catalunya sempre hem treballat sense fer massa soroll.

La policia catalana és una gran estructura d'estat i sempre l'hem defensat com una institució que cal preservar, institució amb la que no s'hi val fer crítica, i això ho hem dit del dret i del revés. El nostre model de seguretat ha estat i és un model

d'èxit, una estructura de país i un servei essencial que garanteix i preserva llibertats, la convivència, la seguretat i el ple exercici dels drets fonamentals de la nostra ciutadania. Per tant, en aquest Ple, com sempre fem, aportarem propostes constructives que donin resposta a les problemàtiques existents en matèria de seguretat; problemes que preocupen a la gent que viu al nostre país, i, per tant, són problemes que ens afecten a tots nosaltres.

La seguretat és la base per tenir una societat més cohesionada, i aquest és un fet que ens beneficia a tothom. Ja li han dit moltes vegades que un govern amb tan sols trenta-tres diputats, amb la minoria més absoluta de la història recent d'aquest Parlament, no pot decidir les polítiques de seguretat de forma unilateral.

Cal estratègia, rumb clar i consens per abordar la seguretat del nostre país. Cal un rumb clar i lideratge de país. Ho deia el president del Grup Parlamentari de Junts, hi ha una manca important en l'estratègia que ha de guiar el nostre Cos de Mossos d'Esquadra. Cal escoltar el cos. Ens dona la sensació que la participació i el diàleg han estat escassos. Cal escoltar més, conseller. Com pot ser que, en una època en què els fets delictius estan desbocats, els agents dels Mossos d'Esquadra no tinguin directrius clares del seu departament? El Govern ha d'escoltar els grups parlamentaris, el món local, el Consell de la Policia, la ciutadania i tots els sectors implicats.

Manca participació i manca consens, i això és una manca de respecte cap a tothom i cap al propi cos, que també hi vol dir la seva. Manca diàleg i, per sobre de tot, respecte per la seguretat del nostre país. La seguretat no és cosa d'un partit. La seguretat és cosa de país, i per aquest motiu encara menys la pot decidir un govern de tan sols trenta-tres diputats dels 135, una conselleria que actua d'esquena als cent dos diputats. Les polítiques de seguretat han de tenir una continuïtat que ultrapassi qualsevol legislatura, i han de ser capaces de dotar el cos de policia de l'estabilitat necessària.

Es detecta un increment de la seguretat..., tot i que hi ha un increment d'efectius, hem pogut constatar que les dades, les poques que ens arriben, no són bones. Vostès parlen de mirada progressista dient que s'ha incrementat aquest nombre de mossos, però també és cert que han incrementat greument tots els índexs delinqüencials; per tant, hi ha alguna cosa que falla. I precisament veiem que la qüestió no està en posar o treure efectius, sinó que cal millorar aquesta gestió. Per tant, a millor gestió, millor seguretat.

Cal direcció i estratègia per part del Govern, i més concretament des de la conselleria d'Interior. Ens cal disposar de totes les dades per actuar i per prevenir. Cal més participació, més consens, més transparència. I, com li deia, prevenir, conseller. I planificar de forma coordinada: cal que el Govern ens facin extensives les dades i els informes delinqüencials.

Per cert, conseller, ja tenim els informes anuals de seguretat que el departament té l'obligació de fer cada any i de posar-los a disposició de la Junta de Seguretat de Catalunya, de la Comissió de Policia de Catalunya, de les juntes locals de seguretat, del Consell de Seguretat de Catalunya i del Parlament? Perquè a nosaltres sols ens consta que l'últim informe va ser el del 2020, precisament quan vostè no hi era.

Sense tenir el coneixement necessari, és impossible poder col·laborar en una estratègia contundent per fer front als delictes i evitar que aquests es produeixin. I tots sabem que una de les millors polítiques de seguretat és la prevenció, com deia fa una mica. És necessari que des de la conselleria d'Interior s'impulsi el pla general de seguretat aprovat ara fa poc, a mig mandat; que s'hi incorporin les recomanacions del Consell de Seguretat del passat mes de març –perquè nosaltres no ho hem sabut trobar–, i que es convoqui un segon Consell de Seguretat, ja que la llei marca un mínim de dos l'any. I també li reitero la necessitat, com deia el meu president de grup, de convocar aquesta Junta de Seguretat de Catalunya.

I un punt molt important és la necessitat de retornar l'autoritat al Cos de Mossos d'Esquadra. Cal retornar l'autoritat i el respecte pel cos, i cal que els agents siguin respectats. I per això cal que el seu màxim dirigent –vostè, conseller– els hi demostris..., o els hi doni suport. No ens podem permetre el desprestigi que alguns intenten atorgar al cos. La policia catalana és una policia democràtica, de professionalitat acreditada, garant de la seguretat, el respecte i la convivència a casa nostra.

I, per una altra banda, detectem poca ambició nacional. Vivim en l'era de la globalització, amb fronteres que es desdibuixen també per als fets delictius, amb necessitat de cooperar amb cossos policials i governs d'altres països. Però no es tracta únicament de parlar de coordinació a nivell internacional; es tracta d'exigir la presència de ple dret de la policia general..., del Cos de Mossos d'Esquadra als organismes internacionals. I, en aquest cas, el nom no fa la cosa. La perspectiva no ha de ser únicament la coordinació, la perspectiva ha de ser més ambiciosa: la perspectiva és l'estratègia nacional de seguretat, que és el que el nostre país necessita.

Cal establir una estratègia clara i efectiva, i hem de donar veritable resposta a les preocupacions de la nostra ciutadania: les ocupacions, les agressions sexuals, els homicidis, els furtis, la multireincidència, els robatoris amb violència tant al carrer com en domicilis, les violacions i altres vessants de la violència masculista... I també hem de saber donar resposta als nous reptes que tenim al davant, com l'amenaça del terrorisme i la ciberdelinqüència.

Per això, ho repetim, cal tenir una estratègia clara i un rumb marcat. Des de Junts no compartim gens les polítiques d'aparador i preferim anar a l'arrel del problema, treballant les veritables preocupacions dels catalans, identificant-les i donant-hi respostes i horitzons de millora. Per Junts, una visió progressista és aquella que et garanteix viure el teu dia a dia amb seguretat, i això inclou no patir cap tipus de delictes.

Senyor Espadaler, dir-li que el Cos de Mossos d'Esquadra va ingressar al CITCO quan hi havia el conseller Buch; això m'ho he apuntat per dir-l'hi, per si no ho sabia.

També (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –vaig acabant– cal estratègia, cal planificació. I quan diem que les polítiques públiques arriben tard..., ens podem trobar que algú ja les ha fet per tu. Per tant, no ens podem permetre que quedin aquests forats buits, que algú els ocupi, i això a Junts ens preocupa, i molt. Esperem que a vostès també, conseller, els preocupi, perquè a nosaltres, a Junts, no volem que això passi ni que torni a passar.

Des de Junts volem preservar el nostre model exemplar, respectant-lo, protegint-lo i escoltant-lo, perquè pugui servir al nostre país tal com es mereix.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Señor presidente de la Generalitat, señores consejeros y consejeras, diputados y diputadas, alcaldes, autoridades y público que nos acompaña... Cataluña padece hoy en día un gravísimo problema de delincuencia y de inseguridad ciudadana. Por este motivo, hasta en dos ocasiones a lo largo de esta legislatura mi grupo parlamentario ha solicitado la celebración de un pleno monográfico de seguridad, pleno que los restantes grupos parlamentarios de esta cámara no han querido apoyar por tratarse de una propuesta de VOX. Pero es evidente que la situación ya se ha vuelto tan grave que ya no pueden seguir negando la necesidad de que este Parlament debata acerca de la situación extrema de emergencia que vivimos los catalanes ante el aumento exponencial de la delincuencia y la criminalidad en Cataluña.

Y lo primero que cabe preguntarse es cómo hemos llegado hasta aquí. Pues déjenme que les diga que tiene mucho que ver con lo que estamos viviendo estos días, con las infames negociaciones entre el PSC y los partidos separatistas, con políticos amnistiando a delincuentes. Tiene mucho que ver con la amnistía a criminales que agredieron salvajemente a policías, que lanzaron adoquines, que saquearon comercios, que asediaron comisarías, que sabotearon infraestructuras, que arrastraron a la sociedad catalana al enfrentamiento civil. Porque cuando ustedes justifican, apoyan y amnistían a delincuentes por su ideología, ¿con qué legitimidad van a exigir al ciudadano corriente que cumpla la ley? Ustedes están legitimando que cualquiera pueda saltarse la ley, imponer su propia ley, la ley del más fuerte.

Señor Aragonès, qué poca vergüenza, permítame que le diga... ¿Cómo se atreve usted a decir que quien comete un delito tiene que asumir las consecuencias? Son palabras textuales suyas ahora, en este Pleno. Ustedes, que en estos momentos están negociando una amnistía para delincuentes de todo tipo, o incluso para CDRs que han dejado inválidos a policías... Qué vergüenza, señor Aragonès... (*Aplaudiments.*) ¿Cómo no van a querer instalarse en Cataluña las mafias y las redes delincuenciales, si la principal preocupación de este Gobierno es la de impedir que un puñado de delincuentes entre en la cárcel?

Por eso nos hemos convertido en el paraíso de la delincuencia. Hoy nadie puede esconder la inseguridad creciente que padece Cataluña, es un problema de primer orden. Lo sabemos nosotros, lo saben los agentes que patrullan la calle, lo saben los catalanes de a pie y lo sabe la mayoría de ustedes, por mucho que lo nieguen en esta tribuna.

Por eso hemos pasado de denunciar en solitario este fenómeno en el Parlament a ver cómo el Partido Socialista propone un pleno de seguridad y a escuchar al anterior partido de gobierno, Junts, hablar de inseguridad creciente. Los mismos que solo unos pocos meses atrás nos llamaban «alarmistas» e «incendiaristas» resulta que ahora ven con claridad que existe un gran problema de inseguridad en Cataluña, y su consejera de Justicia, la señora Ciuró, nos aseguraba que la okupación, por ejemplo, no era un problema delincencial.

La realidad es muy distinta, en este sentido, y, sin embargo, por alguna extraña razón que no alcanzamos a entender, tanto el Govern de la Generalitat como la *conselleria* de Interior, lejos de reconocer esta realidad, la niegan. Son ustedes unos auténticos negacionistas de la inseguridad en Cataluña. A ustedes, que tanto les gusta utilizar este calificativo con los demás, les decimos que ustedes son los verdaderos negacionistas de la inseguridad que padece Cataluña.

Y es que el discurso oficial del Govern y del *conseller* Elena se basa en repetir de forma machacona lo que todos sabemos que no es cierto, en negar que haya un elefante en la habitación, en decir contra toda evidencia –y lo ha dicho hoy también– que Cataluña es segura. Y así lo dicen el *conseller* y sus altos mandos en todas sus apariciones públicas, y lo repiten todos sin salir del guion, como el comisario jefe Sallent, que el otro día en TV3, en *Els matins*, de TV3, oiga, sin ponerse rojo como un pimiento, se atrevió a decir que en Cataluña no hay problema de seguridad real, que lo que hay es un problema «de percepción».

La realidad es muy distinta a la visión del señor Sallent. La realidad es que Cataluña es una región degradada donde la ley cada vez cuesta más de imponer, una auténtica zona de confort criminal, un paraíso para las estructuras del crimen organizado y para la delincuencia, que aumenta en nuestra región de forma preocupante ante la pasividad del Govern, que sigue en su lema de que todo va bien. Y ya es hora de que despierten. No esperen, para empezar a actuar, a que todo estalle por los aires y la situación sea insostenible. La seguridad ciudadana es la primera línea del frente contra la delincuencia, y es hora de reconocer la verdad: que la situación es grave, que hay que cambiar el modelo policial, la política criminal y las políticas de seguridad en Cataluña.

Por tanto, si queremos enfrentar de verdad el problema de la creciente inseguridad que padece Cataluña, lo primero es reconocer el problema. Y vamos a hablar de esa realidad que ustedes no quieren reconocer.

Cataluña lidera desde hace tiempo todos los índices de delincuencia en España. Somos la región con más violaciones a mujeres; tanto que hablan ustedes de la violencia machista..., la región con más violaciones a mujeres, nada menos que 755 en 2022, y solo en lo que llevamos de 2023, en los seis primeros meses de 2023, según el balance de criminalidad del Ministerio del Interior, 761; doblamos, por ejemplo, otras comunidades de la misma población, como Madrid o Andalucía. La región que concentra casi la mitad de todas las okupaciones ilegales de vivienda que se producen en territorio nacional; la región con más narcodelincuencia asociada a la marihuana; lideramos el cibercrimen, las operaciones policiales contra el terrorismo yihadista en la última década, etcétera.

En este año 2023 la inseguridad no solo no se detiene, sino que sigue creciendo sin freno, sobre todo en los delitos más graves. Según datos oficiales facilitados por el Ministerio del Interior, la criminalidad ha aumentado en Cataluña un cincuenta y siete por ciento más que en otras regiones de España durante el primer trimestre de 2023. Y resulta especialmente preocupante que entre los delitos que han experimentado un mayor aumento se encuentran los delitos más graves: los homicidios y los asesinatos consumados, y también las agresiones sexuales, que entre enero y abril del 23 se han disparado un diecinueve por ciento respecto del año anterior.

¿Y cuáles son las causas de esta situación? Pues nosotros ya hemos apuntado algunas, pero permítanme que haga una recopilación.

Miren, en primer lugar, las políticas buenistas del Govern de la Generalitat de tolerancia y permisividad con el delito, y ahora también con impunidad del delito gracias a la amnistía que está negociando. Aquí la okupación ilegal, el top manta, los multireincidentes carteristas del metro, siempre han sido disculpados y justificados, por lo que han ido subiendo peldaño a peldaño por la escalera de la intensidad delictiva.

Fíjese en qué cosas hemos tenido que oír de los consejeros del Govern de la Generalitat: que los jóvenes que violaron a una menor en Badalona no sabían lo que hacían, que hay okupaciones que están justificadas, que los ladrones multireincidentes lo hacen porque no tienen otra salida, que hay que cerrar los CIEs, que la policía detiene a personas extranjeras porque existe mucho racismo institucional...

Son ideas que han expresado una y otra vez en esta tribuna y que repiten como loros en los medios de comunicación, pero tolerando y justificando el delito menor están dando alas a delitos mayores. Ya lo decía Maquiavelo: «El que tolera el desorden para evitar la guerra tiene primero el desorden y después la guerra.» Esa es la descripción más certera de la política criminal del Gobierno de la Generalitat y de lo que está pasando actualmente en Cataluña.

En segundo lugar, la pérdida del principio de autoridad policial y la falta de respeto institucional a la policía. Nunca ha habido tantos *mossos* en Cataluña como ahora y, sin embargo, la delincuencia se encuentra en niveles jamás conocidos en Cataluña. Y eso es responsabilidad suya, *conseller* Elena. Los *mossos* no actúan porque la consigna es no actuar, y porque los *mossos* saben que si hay problemas el *departament* los dejará tirados.

Lo que pasó hace quince días aquí, en este Parlament, con una turba quemando neumáticos y lanzando objetos a la puerta del Parlament durante la celebración de un pleno sin que los *mossos* pudieran evitarlo por instrucciones políticas, es una vergüenza que, desde luego, resta toda autoridad a los agentes. (*Aplaudiments.*)

Pero, mire, para dar respuesta a los nuevos fenómenos criminales que asolan nuestras calles, el modelo policial debe cambiar. Hay que transformar el modelo de gestión en un modelo operativo netamente profesional, sin injerencias políticas y con plena neutralidad ideológica. Urge recuperar la idea de autoridad y respeto por

nuestros agentes de policía y no permitir que el orden público descansa en manos de partidos y grupos subvencionados que defienden a delincuentes. Desde el Gobierno de la Generalitat se es condescendiente ante colectivos radicales y grupos ideológicos de presión, y eso condiciona la actuación de los agentes de los Mossos d'Esquadra.

En tercer lugar, la politización del cuerpo. El Govern ha llevado a su máximo exponente esta cuestión. Cada vez queda más claro que el comisario jefe Eduard Sallent, con el que el señor Elena ha cerrado filas en todo momento, quiso acceder a información amparada por el secreto judicial que afectaba a cargos políticos del Govern, y por eso cesaron al intendente Toni Rodríguez por negarse a facilitarla.

En cuarto lugar, han puesto a dirigir las políticas públicas de seguridad a activistas políticos y de género. Casos como el de Sonia Andolz, directora de la Administración General de Seguridad, son inadmisibles. Una señora que en un tuit llega a celebrar –y lo digo textualmente– el «salto cualitativo a nivel táctico y militar de los terroristas de Hamas» o que nombra a una joven de Arran como técnico de seguridad del *departament*, una joven que se alegraba en redes sociales de que se apaleara a los policías..., debe ser cesada inmediatamente. Y es verdad, señor Elena, no diga que no.

Y, mire, tenemos un problema grave también de seguridad con el Institut de Seguretat Pública de Catalunya, que se dedica cada vez a dar más cursos de género en lugar de aumentar los niveles de entrenamiento y formación para hacer frente a los nuevos fenómenos criminales. El narcotráfico y los machetazos no desaparecerán con cursillos de feminismo, señor Elena, sino formando a nuestros agentes para neutralizar de forma efectiva las actuales amenazas.

Y, por último, pero sin duda la más importante, su política de fronteras abiertas y de fomento de la inmigración ilegal. La invasión inmigratoria que sufrimos pone en grave riesgo el futuro de Europa tal y como la conocemos. El Gobierno de Pedro Sánchez y el Govern de la Generalitat son aliados y promotores de la inmigración masiva e ilegal y del multiculturalismo, unos fenómenos que tienen consecuencias directas en la vida de la gente: aumento de la inseguridad, precarización del empleo y ruptura de la cohesión social con la importación masiva de culturas incompatibles con la nuestra.

Solo a las islas Canarias han llegado en lo que va de año más de treinta mil inmigrantes ilegales, y el Gobierno de España y todos los gobiernos regionales deben tomar inmediatamente las medidas necesarias para que nuestras ciudades no sigan el modelo de sociedades multiculturales fallidas como Bélgica, Francia, Holanda, Suecia o Reino Unido.

Tenía usted razón, señor Elena, cuando dijo que las peleas en Molins, Sant Feliu, Manresa y Vic son un fenómeno global. Tenía razón: existen países que se encuentran rendidos ante la criminalidad, como Suecia, y otros que han perdido el control de barrios enteros, convertidos ahora en auténticas zonas «no-go», donde la policía no puede ni siquiera actuar con normalidad.

Por eso, como fenómeno global que está ya descontrolado en otros países vecinos, debemos aplicar soluciones radicalmente distintas a las que han aplicado fallidamente países como Gran Bretaña, Francia, Bélgica o Suecia. Los poderes públicos no pueden obviar el problema de la inmigración ilegal y su afectación en materia de seguridad, a menos que el Gobierno de la Generalitat desee que en diez años Cataluña se convierta en cualquiera de los países que acabo de enumerar, porque sus políticas actuales nos llevan derechos al precipicio. Cuando seis de cada diez detenidos en Cataluña son extranjeros, y no contamos ni siquiera a los nacionalizados, tenemos un problema de seguridad evidente que no pueden seguir desconociendo. (*Aplaudiments.*)

Miren, en conclusión, esperamos que este debate sirva para analizar las causas y las consecuencias de la crisis de inseguridad y el aumento de la criminalidad en Ca-

taluña y para acordar las actuaciones concretas para mejorar las políticas de inmigración y seguridad en nuestra región sin tabúes ni medias verdades; que de esta sesión emane una resolución, una modificación de ley, una propuesta legislativa nueva con compromisos concretos por parte del Govern, compromisos de acción, y, desde luego, para revertir los gravísimos problemas de seguridad que padece Cataluña.

Desde VOX queremos que Cataluña siga siendo Cataluña. No queremos que se convierta ni en el Saint-Denis de París ni en una zona «no-go» de Suecia ni en el Molenbeek de Bruselas. Aún estamos a tiempo de hacerlo, pero el tiempo se acaba y los catalanes se impacientan. Que no se diga que nosotros no se lo advertimos.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda a totes i tots, diputats, diputades, consellers, conselleres, president, públic. Ara sentíem el discurs de la por, el discurs de l'exclusió, de la persecució i, en definitiva, de la mort; de la mort dels drets, de la mort de les llibertats i de la mort de la comunitat. I sentíem un discurs de desesperança, del tots contra tots, dels penúltims contra els últims, i de l'oportunisme, que sempre avança en temps de dificultats i de desesperança.

Un discurs que, no per fàcil i senzill, deixa de ser una farsa, però que tot i així hem de reconèixer que s'encomana, que s'estén; un discurs de la por que, en major o menor mesura, tots els grups aquí presents han fet seu en algun moment. I els re-meis, les solucions, no són fàcils de trobar, no són senzills, però el que tenim clar és que no poden ser doblegar-se a aquest discurs, assumir-lo i acabar entomant-lo com a propi.

Ens hem posat les mans al cap en aquest Parlament en molts moments, després de sentir vomitar odi per part de determinats sectors, després de mentides, després d'assenyalar, perseguir, aïllar, intentar expulsar gran part d'aquesta societat, però no ho hem fet en d'altres moments, quan altres partits que no s'inclouen dins l'extrema dreta també han acabat comprant aquests marcs de dretes, d'extrema dreta i conservadors, com per exemple quan els ajuntaments de Junts per Catalunya contractaven a Desokupa. I és que el discurs de la por, el que genera la sensació d'inseguretat, no atén a raons, no atén a propostes, sinó que atén a sentiments, atén a solituds, atén a inseguretat sobre la vida i sobre el futur i a falses certeses en moments on tot està en qüestió.

I, davant d'això, primer de tot el que volem fer és donar un missatge d'esperança, de creença en la nostra societat, de creença en les persones que la conformem, en les nostres comunitats, els pobles, els barris i les viles. I és que nosaltres ens aferrem a voler viure vides dignes. Ens aferrem a creure que els nostres veïns i veïnes també ho volen, i que només col·lectivament, organitzadament i esperançades, donarem resposta a les múltiples crisis que pateix la nostra societat i que ens posen a prova una vegada i una altra com a poble i com a país.

Però parlem de dades, perquè malgrat aquestes mentides interessades, la realitat és que vivim en una societat segura en termes delinqüencials; de fet, en una de les societats més segures del món i d'Europa, amb una de les majors ràtios de policia per nombre d'habitants, vora 450 per cada cent mil habitants, i amb uns índexs de criminalitat que són estables la darrera dècada. També vivim en un estat amb un dels codis penals més durs d'Europa. A més a més, des de fa anys tenim un presupost creixent en seguretat i en polítiques «securitàries», i hem de reconèixer que aquest augment no suposa un impacte directe en les dades delinqüencials.

Veiem també que partim d'unes polítiques de seguretat que estan dissenyades històricament per homes blancs de classes benestants i que no responen als prin-

cipals problemes de seguretat de com a mínim la meitat de la població, les dones; tampoc els de la gent jove, tampoc de la gent gran, i tampoc de totes aquelles persones que s'han vist històricament excloses de totes aquestes polítiques i que fins i tot molts cops en són el blanc.

I nosaltres, davant d'això, ens preguntem: podria ser que l'augment de pressupost –que més policia, que més mitjans, que més recursos– no tingui un impacte directe en la seguretat? Podria ser, sobretot, que no tingués un impacte directe en la sensació de seguretat? Podria ser, per tant, que una major presència policial no generi ni major seguretat ni major sensació de seguretat en la població? Si no, per què, doncs, tot i augmentar pressupostos, per què, doncs, tot i augmentar agents, perquè, doncs, tot i augmentar partides, augmenta dia rere dia la sensació d'inseguretat?

I és que nosaltres pensem que aquesta sensació d'inseguretat i aquesta percepció d'inseguretat no depenen estrictament, ni de bon tros, només de les polítiques «seguritàries». Pensem que depenen, per una banda, de tota una sèrie de qüestions i de factors materials per poder garantir vides dignes a la nostra població: primer, com abordem les múltiples crisis que ens enfronten com a societat i com a humanitat, des de crisi ecològica, social, d'augment de preus; segon, l'augment de la precarització en les nostres vides en matèria d'habitatge, de treball i de serveis públics, i tercer –que ja s'ha mencionat–, la destrucció de les comunitats.

Per altra banda, pensem que hi ha un segon element determinant de per què augmenta la inseguretat al nostre país, i no és altra cosa que totes aquestes campanyes que s'orquestren, per una banda, per sectors privats que fan negoci amb la seguretat, i, per l'altra banda, per l'extrema dreta.

I, aquí, aturem-nos un moment en les empreses de seguretat privada. Cal que en parlem, perquè és obvi que fan negoci de la seguretat privada i, per tant, tenen un interès en crear una necessitat entorn de la seguretat. Ho hem vist amb les campanyes d'alarmes a l'estiu per protegir les cases de cada dia; a l'hivern, per protegir els domicilis d'estiu, qui els té. Estem parlant d'unes empreses que ara mateix a Catalunya ja tenen disset mil agents de seguretat privada, que mouen a tot l'Estat un volum de 4.800 milions d'euros anuals de negoci, 1.600 en alarmes, i, a Catalunya, uns 800 milions d'euros.

I, per altra banda, parlem de l'extrema dreta, representada per partits, per moviments en un cert auge que pretenen limitar drets socials, civils i polítics sense cap més objectiu que augmentar desigualtats i mantenir els privilegis dels de sempre. Uns moviments que hem de reconèixer i hem de dir que no prosperarien sense la col·laboració de molts partits que us anomenau «de centre» o «progressistes», o fins i tot «d'esquerrres», per les declaracions que en molts moments heu fet i pels marcs que en molts moments heu comprat.

Perquè, per una banda, senyors i senyores del PSC, sobretot, i també de Junts per Catalunya, proclamau que voleu millorar les condicions de vida de la població, i, per altra banda, acabeu rendits als interessos dels quatre de sempre, a l'espoli del sector públic i al benefici privat. Si no, mireu com actueu en educació, com actueu en sanitat, com precaritzeu en l'àmbit dels serveis públics i com alimenteu dia a dia les desigualtats que genera haver d'accedir als serveis fonamentals a través de l'àmbit privat o a través de la concertació publicoprivada. En definitiva, agreujant desigualtats, desvalorant a nivell social els projectes i les propostes de l'esquerra, i donant, en definitiva, via lliure a l'extrema dreta perquè esdevingui l'alternativa a tot aquest nyap que des de fa dècades esteu protagonitzant.

I és que el millor antídota a l'extrema dreta pensem que és la comunitat, que és generar cohesió social des de la garantia de drets, creant comunitats fortes als nostres barris, viles i ciutats. Si no..., perquè és que com podem mantenir una societat i una comunitat cohesionada quan dia a dia s'expulsen famílies de casa seva per no poder pagar el lloguer o la hipoteca?, o quan estem obligats a moure'ns cada pocs anys del lloc habitual on vivim perquè no trobem un habitatge on viure?, o quan trobem que

el sou que estem cobrant està per sota del lloguer que ens demanen? I la resposta és clara: no es pot, no es pot garantir seguretat, no es pot augmentar la percepció de seguretat en aquestes condicions.

I parlem, doncs, de seguretat, de la seguretat de vides dignes, de l'únic que ens pot donar seguretat, en definitiva, que és viure bé. Per nosaltres això passa per superar els punts de vista «securitaris», i per fer-ho hem de donar resposta a la merda de polítiques en l'àmbit social públic que s'han estat donant els darrers anys (*aplaudiments*) als municipis i a la Generalitat. I per fer-ho cal parlar de serveis públics, de drets socials, d'habitatge i de treball. I si parlem de seguretat i de polítiques «securitàries» és perquè precisament no volem abordar el fracàs de totes aquestes polítiques socials que no s'han fet o que s'han fet malament i que, en definitiva, ens estan portant a la destrucció de les comunitats socials, d'allò que sosté, com deien alguns intervinents abans, seguretat i sensació de seguretat.

Sabeu –i sabem– perfectament que la policia no podrà solucionar els problemes actuals ni les conseqüències d'aquestes polítiques nefastes, i tot i així es decideix posar més i més gasolina al foc, engegant de nou, suposo que per motius electorals, el comptador sense cap tipus de responsabilitat, per esgarrapar quatre vots o simplement per situar-se com els garants de la seguretat i intentar expulsar del tauler o erosionar els adversaris polítics, i, de passada, comprant en molts àmbits el marc de l'extrema dreta.

De quin ordre parlem? A quin preu, aquest ordre? A quina societat ens porta, això? Nosaltres pensem que per garantir una societat segura és important partir de determinades premisses. Primer de tot, ens sembla que cal ser humils i clars: no existeix la societat cent per cent segura, és impossible; no existeix una societat sense pors i inseguretats, i això cal que ho expliquem.

Segon, ni nosaltres ni ningú té la resposta a tots els problemes de seguretat que pateix la nostra societat, i qui digui que els té menteix.

Tercer, en la societat actual, cada cop més fragmentada, els brots i les espirals de violència aniran a més, i si no atenem les causes que els provoquen no en podrem resoldre les conseqüències, i això a nosaltres ens sembla que és clau. I, conseller, el vam sentir l'altre dia en una entrevista que deia que no es referia a les causes per por a que li diguessin que no li importaven les conseqüències. Ens hem de referir sempre a les causes, perquè mai podrem resoldre els problemes, si no anem a les causes. (*Alguns aplaudiments.*)

I quart, abordem aquestes causes, intentem donar-hi resposta. No són senzilles, ho sabem. No podem respondre –com ja s'ha dit abans també– preguntes complexes amb respostes senzilles. En tot cas, ho podem fer si volem mentir, i, en un debat de seguretat, mentides i demagògies són el darrer que ens cal, ara mateix.

I cinquè –i això ho hem vist de pràcticament tots els partits en aquest hemicicle–, deixin d'utilitzar calaixos de sastre per definir la inseguretat i la seguretat; deixin d'entaforar-hi tots aquells problemes sobre els que no hi estem podent donar resposta com a societat i tampoc com a administracions. No tenen res a veure la delinqüència organitzada i les màfies amb la delinqüència vinculada a altres qüestions com la pobresa, les malalties mentals o les addiccions. Tampoc té res a veure la delinqüència amb allò anomenat «incivisme» o amb els problemes de convivència. I és un error reclamar a un sol actor, la policia, i a una sola resposta, el Codi penal i les sancions, una pluralitat de fenòmens d'aquest tipus.

Quan parlem de crim organitzat, quan parlem de màfies, que hi intervingui la policia, i tant, ens sembla perfecte; quan estem parlant de situacions d'espiral de violència en determinats barris o municipis, que hi intervingui puntualment la policia per frenar-los, en això hi estem d'acord, també. Però potser la policia o el Codi penal no resoldran els motius de fons que han provocat aquesta situació, que han fet esclatar olles de pressió d'anys i anys de descuits. Servirà d'alguna cosa, la intervenció de la policia a mitjà i llarg termini? De fet, tots els estudis de l'àmbit acadèmic ens aler-

ten que en aquestes situacions l'efectivitat d'una intervenció policial en un clima de conflictivitat social cada cop és menor, a mesura que passen els dies i les setmanes, i que en alguns casos fins i tot és contraproductiu.

I no podem anar presentant, com heu fet també alguns partits –també Junts per Catalunya–, la situació actual com un moment d'especial gravetat en l'àmbit de seguretat al nostre país, perquè no és veritat. Perquè aquestes baralles i aquests aldarulls que hem vist en diversos municipis no són res especial ni diferent al que hem viscut tota la vida. On estaven vostès als noranta i als dos mil? On vivien? Que vivien en bombolles? Que vivien en barris separats de la resta de la societat? Perquè aquesta és la realitat que hem patit tota la població d'aquest país des de fa dècades, i, per tant, no vivim una situació d'especial inseguretat perquè hi hagi baralles o perquè hi hagi disturbis. Ara els hi diria allò de *a lo mejor os falta calle*. (Alguns aplaudiments.) I em sembla que, si és que no els falta *calle*, potser és que tenen molt poca memòria, o potser han viscut en una bombolla, o potser tenen un altre tipus de problema que els tapa l'objectivitat, i que és que aquest problema no va vinculat a les baralles o als disturbis, sinó que va vinculat al color de la pell de qui hi està..., i em sembla que aquest és un problema de racisme.

I, així, nosaltres veiem, davant d'aquesta diversitat de causes i impactes de la delinqüència, de conflictes de convivència i de violències socials, que cal abordar-los des de respostes i actors adequats a cada fenomen, a cada situació i a cada context. Com hem dit abans, davant de màfies, organitzacions criminals, brots de violència puntuals en moments puntuals, abordatge policial –hi estem d'acord–, però tota la resta potser requereix abordar-ho des d'altres fenòmens, des de l'arrel. I en la majoria de casos la funció policial ha de ser absolutament puntual, i fins i tot anecdòtica o inexistent, si realment es volen trobar solucions.

I si volem apostar per la seguretat ens cal inversió social. Aquesta és la resposta a com garantir més seguretat: major inversió social, construir vides dignes per a tota la població.

I vaig acabant. Al nostre país, per sort, tenim un teixit associatiu, social, popular i cultural riquíssim, uns moviments socials amplis i forts, que teixeixen vincles, que construeixen comunitats, que generen horitzons de possibilitat i de futur millor per a tots els veïns i veïnes, i que ho fan en un món sovint absolutament penós, i que, a més a més, responen a totes aquelles necessitats en que les administracions fan fallida. Volem seguretat? Doncs alimentem-los i «robustitzem-los», però no els vulguem captar ni rendibilitzar partidistament, com s'ha fet, malauradament, a tants llocs durant tants anys. I permetem-los fer la seva tasca de la millor manera possible dotant-los d'eines, de recursos i de la independència necessària. I també donem-los la seguretat de poder fer aquesta feina, perquè donar-los la seguretat de poder fer aquesta feina és garantir el dret a la protesta, a l'organització i a la mobilització social, i, per tant, aturar la repressió contra aquests moviments, associacions, col·lectius i organitzacions que lluiten i treballen dia a dia per un país millor.

En definitiva, per la CUP, parlar de seguretat és parlar de drets socials; de fets, de causes, i no només de conseqüències, per a tota la població i sense exclusions. És parlar de vides dignes i de treballar i lluitar per aconseguir-les. És parlar de recuperar, enfortir i construir comunitats fortes als nostres barris i viles.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. President, conselleres, diputades, tothom que ens acompanya aquesta tarda, bona tarda. Les polítiques de seguretat són decisives per garantir el funcionament democràtic de la nostra societat i que les persones se sentin empo-

derades en el desenvolupament dels seus projectes de vida; en definitiva, han d'estar orientades a la garantia de drets i llibertats. Perquè responguin a aquest principi, cal abordar-les des de la planificació i la visió comunitària, tot tractant aquesta qüestió amb el rigor que es mereix.

Sovint ens trobem amb discursos que generen alarma entre la ciutadania partint de fets puntuals o fins i tot anecdòtics, amb un abordatge de la seguretat des de la força –més policia, més mà dura. Aquests discursos, que en realitat no aporten cap solució concreta, no només contribueixen negativament a la percepció de la ciutadania, sinó que acaben repercutint també de forma especialment negativa en la tasca desenvolupada des dels cossos policials, i poden contribuir, des d'una perspectiva objectiva, a un empitjorament de la seguretat.

Des d'En Comú Podem plantegem una proposta de seguretat de proximitat, des del rigor, amb participació ciutadana i tenint cura del territori, amb el reforç d'uns cossos i forces de seguretat més eficients en la defensa i protecció dels interessos i necessitats de la ciutadania. Però això no és possible si no garantim aquest dret per a tothom, no només per a algunes persones. Cal consolidar un sistema de seguretat pública i emergències atenent a les causes d'aquesta inseguretat, i no solament als efectes; un sistema que garanteixi el lliure exercici de drets i llibertats per a tothom com a base d'una convivència pacífica i democràtica.

Cal garantir drets per garantir seguretat. No es guanyen drets garantint la seguretat, sinó que es garanteix seguretat amb la garantia dels drets. Cal treballar especialment, doncs, per les persones més vulnerables buscant la implementació d'un sistema de seguretat, justícia i policia basat en els drets humans com a eix vertebrador de tota política pública de seguretat, fonamentat en els principis de prevenció, drets, garanties i intervenció mínima del dret penal.

Per això és tan important el paper dels cossos de seguretat en la garantia del dret a l'habitatge, que està a la base de l'exercici de molts altres drets. No és possible la intervenció dels mossos per assegurar desnonaments, talls de subministraments o permetre l'actuació de Desokupa quan afecten persones en situació de vulnerabilitat, dependència, emergència habitacional o quan hi conviuen menors d'edat. Cal ponderar drets i carregar la romana de la banda dels drets, i no de l'afany de lucre.

I coincideixo amb vostè, conseller, en que no pot rebre el mateix tractament qui fa una ocupació delinqüencial que qui està buscant garantir tenir un sostre on aixoplugar-se. Però discrepo totalment en que qui busca un sostre perquè no té on viure sigui un delinqüent, perquè la societat pot ser injusta, però el legislador no ho pot ser mai, i aquest és el nostre repte.

I per fer front a aquests reptes calen mitjans. I tot semblava indicar que aquest 2023, amb l'increment pressupostari del departament, superior al tretze per cent –per sobre, per tant, de l'increment mitjà dels departaments en el seu conjunt, tot i no ser destinatari de fons europeus–..., semblava estar en condicions de fer-ho possible. En canvi, hem de dir que el resultat és, si més no, decebedor. Necessitem recursos humans, però també necessitem humans amb recursos, amb recursos adequats i suficients per enfortir els serveis públics i lluitar contra desigualtats estructurals, garantint que tothom arreu del territori tingui una vida digna.

I alguns exemples tenim al respecte, com és el cas de la proposta d'estabilització dels bombers voluntaris, però també l'informe sobre la internalització del 112 –que hauria d'haver-se enllestit el 2022–, la falta d'efectius dels Agents Rurals per a la cobertura de les baixes o la falta d'equiparació salarial dels mossos amb cossos especials recollida en diversos acords des del 2008 –l'últim, el 2019– i amb un conflicte obert del que avui n'hem tingut una mostra a les portes d'aquest Parlament.

Però també recursos materials associats a compromisos pressupostaris, com les partides destinades a equipaments, nous vehicles o uniformes. Necessitat especialment urgent en el cas del Cos de Bombers, on deficiències que a més a més es produeixen de manera habitual a la nova flota de vehicles, doncs, han provocat

en ocasions la impossibilitat d'intervenció des d'algun parc de bombers, com va ser el cas del de Rubí el mes de març. Per cert, el Grup d'En Comú Podem encara tenim pendent de resposta una bateria de preguntes al respecte, i, a més a més, aquesta adjudicació es va produir a l'empresa Iturri, que, com totes vostès saben, és la mateixa empresa que havia estat adjudicatària en exclusiva del manteniment i reparació de la flota de vehicles del Cos de Bombers de la Generalitat fins que la conselleria d'Interior va decidir posar fi a aquest contracte arran de la investigació judicial pel possible sobrecost d'un dos per cent a les factures del servei durant els últims dotze anys, així com un possible tracte de favor relacionat amb pagaments posposats.

Bé, deia abans que el resultat de la gestió ha estat decebedor, cosa que ens porta a formular-nos tot un seguit de preguntes que giren entorn de diverses qüestions, les més importants de les quals són: la seguretat com a política de proximitat, que dedica especial atenció al territori i se sustenta sobre polítiques de participació ciutadana; el desplegament dels principals serveis i competències en matèria de seguretat; la protecció dels drets de la ciutadania, amb aquesta especial atenció al dret a l'habitatge, i, per últim, el model policial.

Començaré per aquest últim, tot i que ja ens allargarem, pel que fa a les propostes, dijous, que tindrem ocasió de fer-ho. Doncs, començant pel final, per aquest model policial, seria interessant conèixer quin calendari té previst el departament perquè el projecte de llei del sistema de policia de Catalunya entri al Parlament després de negociar-lo amb les entitats municipalistes i els sindicats policials. Aquesta és una qüestió que representa de forma bastant clara la inacció en la matèria.

La llei va ser presentada a bombo i plateret pel propi conseller el març de 2022, assegurant en compareixença a la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial que hi hauria avantprojecte de llei l'últim trimestre de 2022. Clar que també assegurava que posarien tot l'esforç i tota la participació amb els diversos actors per generar un consens que, lluny d'assolir-se, doncs, fa que tinguin tants fronts oberts com cossos intervenen a la seguretat i protecció del nostre país.

O com segueixen sense assumir o desplegar plenament competències ja transferides, com les que actualment desenvolupa el Seprona de la Guàrdia Civil, o els problemes continus amb la Unitat d'Intervenció Marítima; que, per cert, a veure qui garanteix la seguretat de la Copa Amèrica, donada la competència existent i les contínues friccions amb la Guàrdia Civil.

O, aterrant a les actuacions de proximitat, ens formularíem algunes preguntes, com per exemple quina és la valoració del Departament d'Interior pel que fa als operatius programats respecte a alguns incidents –el propi conseller feia referència a Molins o a Manresa, o a Vic o Sant Feliu, no?–, però, sobretot, quines són les mesures transversals que es planteja posar en pràctica, a més de les policials.

O com valora el departament les polítiques endegades contra la violència masclista, a la vista de la gravetat de la situació. O, realitzada ja l'experiència pilot al Maresme, quan preveu el departament posar en marxa de forma definitiva la convocatòria unificada per a l'accés a les policies locals, que evitaria les proves a cada municipi, amb l'excepció de Barcelona, naturalment, donat el règim derivat de la seva carta municipal, i que permetria organitzar-les a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, tal com ja fa des de fa anys el Govern basc.

O com preveu el departament dotar econòmicament la Direcció General de Policies Locals per tal que disposi dels recursos humans i materials suficients per exercir les seves funcions. Quines són les previsions de treball una vegada nomenat un director general? Perquè de moment l'únic que tenim és el director general i prou...

Quants municipis dels obligats per tenir junta local de seguretat tenen aprovat, segons el departament, el seu pla local de seguretat o el d'emergències o el de seguretat viària? Quines mesures preveu el departament per incentivar aquesta apro-

vació? O per incentivar també aquells municipis, més enllà dels que estan obligats per tenir junta local, doncs, per aprovar aquest pla local de seguretat? O la incentivació també de la creació dels consells municipals de seguretat, allà on no existeixin, per tal de promoure la participació ciutadana en la matèria?

O com valora el departament els efectes que sobre la convivència pot tenir la negativa de determinats ajuntaments a empadronar persones que ocupin immobles sense poder acreditar tenir-hi dret? Al respecte hi ha hagut ja diverses sentències judicials, contràries a aquesta limitació de drets, que també ha denunciat la pròpia Sindicatura de Greuges.

O, fent referència a elements de gestió, doncs, inversions necessàries del departament a l'Institut de Seguretat Pública per garantir-ne el bon funcionament i superar els dèficits provocats per anys sense inversió, o la situació exacta de la participació del Cos de Mossos d'Esquadra a l'Europol.

I un dubte rellevant: no consideren que la situació d'alerta per terrorisme i la situació internacional, sobretot, aconsellarien una reunió de la Junta de Seguretat de Catalunya? Quines són les previsions de creixement respecte al Cos d'Agents Rurals, donada la impossibilitat per atendre la cobertura de baixes o, a futur, per a la cobertura de jubilacions? O en quina situació es troba l'elaboració de la llei de protecció civil o d'emergències? Quina és la previsió de creixement del departament del Cos de Bombers? I en quin moment es troben les relacions amb el cos de bombers voluntaris i les seves associacions representatives?, tot i que intuïm la resposta.

Com preveu el departament donar compliment als convenis signats amb els municipis que disposen la policia local, les recomanacions del Síndic de Greuges i del Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura, que proposen que les persones detingudes per les policies locals passin directament a disposició dels Mossos d'Esquadra, tal com ja es fa a la ciutat de Barcelona, per evitar un doble procés de detenció d'aquestes? I quines gestions s'han fet en aquest sentit al departament amb les entitats municipalistes?

Massa incògnites sense aclarir. El que estem plantejant, en definitiva, és dotar de més recursos els cossos de Mossos d'Esquadra, Bombers, bombers voluntaris i Agents Rurals, recuperant els mitjans i condicions perduts aquests darrers anys, i enfortir l'ús de noves tecnologies tant pel que fa a la investigació com respecte a mantenir el contacte amb la ciutadania, i promoure la participació als grups internacionals de treball i els intercanvis d'informació.

La Comissió d'Estudi sobre el Model Policial va arribar a tot un seguit de conclusions, conclusions que havien de permetre, segons paraules del propi conseller Elena, «definir i dissenyar un nou sistema de seguretat pública, un nou model policial que consolidi i garanteixi l'evolució del sistema de policia de Catalunya, integrant alhora els Mossos d'Esquadra, les emergències i la protecció civil», però la falta d'aplicació de bona part d'aquestes conclusions de la comissió no acaba de permetre conèixer el seu grau d'utilitat per tal de fer-ho possible.

I, amb aquesta mateixa clau, una de les qüestions que també es plantejava era la necessitat d'observar pràctiques relacionades amb elements de..., criteris de compra pública socialment responsables i, per tant, verificar el grau de responsabilitat social de les empreses proveïdores, així com potenciar el teixit productiu local, presentant-se, per tant, el dilema de decidir si s'han d'adquirir materials que responguin a pràctiques empresarials que no acabin d'encaixar en aquest model. I aquests dies se'ns presentaria també el dilema de decidir si hauríem d'adquirir materials que estiguin provats per Israel sobre el poble palestí, en el cas de que aquest departament estigui adquirint materials a aquest estat.

I, mirin, per anar resumint, per En Comú Podem, cal garantir drets per garantir seguretat. Cal millorar la convivència per millorar la seguretat. Cal destinar més recursos humans i més recursos materials per garantir el lliure exercici dels drets i lli-

bertats de tota la ciutadania, al servei de la convivència cívica i de l'avenç cap a una societat amb més drets i, per tant, més segura.

I, en conseqüència, sí que compartim l'enfocament de que per guanyar en seguretat cal combatre de forma decidida les desigualtats i, per tant, situar tota la ciutadania en peu d'igualtat respecte de l'accés d'aquest dret, que el que no seria just és que només hi puguin accedir aquells que es poden permetre pagar una seguretat de caràcter privat. I, per tant, coincidim tothom en que és absolutament imprescindible.

Però voldríem acabar amb un prec..., perquè aquesta és la nostra proposta, aquest és el nostre compromís, i mà estesa per posar en marxa qüestions que tinguin a veure amb aquella. Però deia que volíem acabar amb un prec, i és que voldríem pregar que els cossos policials, tots ells, sense excepció, facin complir la protecció de drets i democràcia d'aquest país davant dels que volen subvertir els resultats electorals del 23-J perquè no accepten la voluntat de la majoria. Ells, que tant diuen estimar Espanya, en canvi, menyspreen profundament la voluntat sobirana expressada pel poble i per la ciutadania a les urnes. Així que, si us plau, defensin els drets i les llibertats de tothom, també davant els subversius.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Señoras y señores diputados, *president, conseller*, invitados..., bienvenidos. Quisiera empezar mencionando la alarma y, hasta cierto punto, la preocupación que nos ha producido esa manifestación de Mossos hoy aquí respaldados por los sindicatos policiales, sobre todo por la naturaleza de las cuestiones que denuncian en su manifiesto. Denuncian una política de tierra quemada del Govern que deja a los Mossos, dicen, en uno de los peores momentos de su historia reciente. Denuncian el incremento de la violencia contra los cuerpos policiales y el debilitamiento de su defensa jurídica, la falta de proyecto y de diálogo, la política de miedo en el seno del del cuerpo y los cambios continuos en la dirección operativa, y muchas más deficiencias de calado. Nosotros damos apoyo a los *mossos* en sus reivindicaciones y en sus críticas.

Mire, *conseller*, yo reconozco que es difícil hacer política con normalidad en esta Cataluña gobernada por el separatismo y desamparada por el Gobierno de España. Hoy, que hemos de hablar de la seguridad de los ciudadanos, pasa aquí lo que en ninguna otra comunidad autónoma pasa, que es que tenemos como punto de partida un *govern* y una supuesta oposición empeñados en hacer añicos la ley y el principio de autoridad.

PSC, Esquerra y Junts quieren regalar impunidad a dirigentes políticos golpistas que se jactaron de pisotear nuestros derechos y que, lejos de pedir perdón, siguen amenazando con volverlo a hacer. Desde luego, no en nuestro nombre. No en nuestro nombre a hacer impunes delitos gravísimos contra el orden constitucional para convertir Cataluña en una tierra sin ley. No en nuestro nombre a amnistiar a grupúsculos violentos que, con la cara cubierta, amenazaron la convivencia y la paz en 2017 y en 2019. Y no en nuestro nombre, en definitiva, a regalar impunidad a todo aquel que Junqueras y Puigdemont pidan, desde manifestantes que reventaban adoquines para convertirlos en metralla contra la policía hasta ilustres corruptos como la señora Laura Borràs.

Puede sonar duro, pero esta realidad del trato desigual se dispensa en Cataluña a quienes alteran el orden público y la seguridad, por un lado, y a quienes la protegen, por otro. El nacionalismo vive con la brújula moral invertida y lleva años atribuyen-

do a la policía y a los jueces el papel de malvados, mientras que quienes incumplen las leyes son pintados como héroes.

Con estos mimbres llegamos a este debate. Por eso es imposible, por más que queramos, hablar de seguridad en Cataluña sin hacer referencia al enorme torpedó en la línea de flotación de nuestra seguridad que supone tener un *govern* al que lo único que parece importarle en realidad es, en materia de seguridad, la impunidad de los delitos que cometen los suyos. Eso es de lo único que se está hablando en las negociaciones de investidura.

Dicho esto, diputados, creo que Cataluña no está en un momento como para permitirse lentitud en materia de seguridad y cumplimiento de la ley. Según el propio CEO de la Generalitat, en grandes ciudades del área metropolitana alrededor del cuarenta por ciento de los ciudadanos declaran sentirse inseguros, inseguros en sus barrios y en sus propias calles.

En las últimas semanas, además, cualquiera que haya intercambiado pareceres con vecinos, conocidos o familiares, sabe que hay una creciente preocupación entre la ciudadanía por el riesgo de atentados. Corren hasta bulos por WhatsApp porque la gente está asustada y desinformada y percibe un peligro real. El *conseller*, sin ir más lejos, nos ha dicho hoy que se han cuadruplicado las horas destinadas a la prevención antiterrorista, lo cual quiere decir que, efectivamente, tenemos aquí una cuestión de máxima importancia.

Pero, por supuesto, además del terrorismo yihadista, hay otras facetas de la seguridad que preocupan a la ciudadanía. Cataluña concentra el cuarenta y dos por ciento de las okupaciones ilegales de toda España. Cataluña concentra el treinta y nueve por ciento de los robos con violencia e intimidación de toda España. Barcelona es la capital española con más delitos por habitante.

Miren, en este contexto, lo que cabría esperar de este Pleno es que fuéramos capaces de llegar a acuerdos para perseguir la okupación ilegal sin la vergonzosa renuencia que hace que hoy sea tan difícil echar a los okupas, como sucede, por ejemplo, con los okupas de la Bonanova de El Kubo, que llevan meses alterando la convivencia impunemente, siendo Ciutadans el único partido al que esto parece escandalizarle.

También cabría esperar que pudiéramos alcanzar mayorías suficientes para reforzar la presencia de nuestros servidores públicos en lugares que sabemos que son auténticos núcleos de robos con violencia o de tráfico de drogas o de plantaciones de marihuana.

O podríamos ser capaces de constatar algo tan básico en una democracia como lo es el hecho de que, en un nivel 4 de alerta antiterrorista, la presencia de los cuerpos de seguridad, sean Mossos, Guardia Urbana, Policía Nacional o Guardia Civil, no es una amenaza para los ciudadanos, sino una garantía.

Pero dudo mucho de que este Parlament llegue a esos consensos que, sin duda, existen en la sociedad catalana. En Ciutadans sí tenemos propuestas sensatas de consenso y realistas para que, en el ámbito de las enormes competencias que tiene Cataluña en materia de seguridad, reforcemos la presencia policial, dotemos de más medios a nuestros agentes independientemente del uniforme que vistan, prioricemos estos mismos recursos para que no se pierdan en batallitas ideológicas trasladadas a las comisarías. Y hay que plantear estrategias serias contra la amenaza y radicalización yihadistas especialmente ahora, con la guerra de Israel, en muchos de nuestros barrios, etcétera.

Sin embargo, nada de esto puede prosperar, porque las prioridades de este Govern y de la supuesta oposición del Partido Socialista son otras. Insisto, la única decisión relevante en materia de delincuencia que han tomado es perdonarla si se hace en nombre de la causa separatista. Eso es, por supuesto, un desprecio a la labor de nuestros servidores públicos, incluidos los agentes, pero es algo mucho más grave:

es un obús contra el principio de autoridad, sin el que no hay paz ni convivencia posibles.

¿Qué mensaje se lanza a los catalanes cuando quienes deciden su seguridad llevan años reivindicando y celebrando la insumisión o la desobediencia? Señores de Esquerra, de Junts y del PSC, anular el estado de derecho tiene consecuencias. Esta amnistía que quieren hacernos tragar busca convertir en mártires a culpables de graves delitos contra la Constitución y busca convertir en culpables a servidores públicos que la defendieron con enorme sacrificio.

El *procés* siempre ha buscado socavar el principio de autoridad y la igualdad ante la ley, porque eran obstáculos para su proyecto. Y, miren, en democracia las leyes protegen a los ciudadanos que no tienen poder. Cuando no hay ley democrática, lo que hay es la ley del más fuerte. Y es muy simple: no se pueden pactar amnistías para delincuentes por la mañana y fingir preocupación por la delincuencia por la tarde; no se puede plantear en serio la lucha contra el yihadismo si el Govern está obsesionado, como en el caso del separatismo, en culpar a España y al CNI de los atentados.

Lo que es indignante es que esto haya que explicárselo a los que se hacen llamar progresistas: la igualdad ante la ley y la justicia independiente son las grandes conquistas del progreso, y la amnistía se las carga de lleno. Si ahora los políticos pueden enmendar las decisiones de los tribunales por detrás y convertir a los culpables en inocentes, ¿qué nos hace pensar que mañana no convertirán a inocentes en culpables? Si se puede elegir qué delincuentes esquivan la prisión, ¿por qué no decidir también qué inocentes han de entrar en ella? Esa es la pura definición de la arbitrariedad y de la tiranía. Hay líneas rojas de las que no se vuelve, señores del Partido Socialista. Y la democracia, lamento decírselo, no es irreversible.

Específicamente me dirijo a los señores del PSC. Ustedes pidieron este Pleno. ¿Sabían que íbamos a debatir aquí sobre delincuencia habiendo perdonado a los CDRs y a los responsables del Tsunami? ¿Creen que esa es la solución para los problemas de seguridad de los catalanes, decirles que, si revientan un escaparaté o si queman su vehículo en una protesta por la República Catalana, los delincuentes que lo hacen quedan impunes porque Sánchez necesita ser presidente?

En definitiva, señores de Esquerra, del Partido Socialista, de Junts, no tienen legitimidad para exigir el cumplimiento de la ley a los ciudadanos si ustedes premian a quienes se la saltan.

Decía antes que este Pleno difícilmente servirá para alcanzar los urgentes y necesarios acuerdos a los que podríamos llegar ya hoy. Ello, a pesar de que en las propuestas de resolución de mi partido abordamos cuestiones fundamentales, como, por ejemplo, la convocatoria anual de la Junta de Seguridad en Cataluña, que no se convoca nunca con la debida regularidad; elaborar en un plazo de noventa días un mapa actualizado de la seguridad de Cataluña; constatar el riesgo que supone el incremento sostenido de los focos de radicalización yihadista en Cataluña; la reforma inmediata de los protocolos internos de los Mossos para asegurar la presunción de inocencia de los agentes –basta ya de la política del miedo que denuncian hoy los sindicatos en su manifiesto.

Estas propuestas están orientadas a la eficiencia y el refuerzo de la seguridad y la labor de los agentes, y alejadas de cualquier sesgo ideológico, señor *conseller*, que me mira escéptico. No es esa la línea del separatismo gobernante, que lleva años instrumentalizando políticamente las fuerzas y cuerpos de seguridad: se realizan purgas ideológicas en el seno de los Mossos d'Esquadra; se ha enfrentado a los agentes de los Mossos con el resto de las policías que sirven en Cataluña, e incluso se ha obligado a los agentes a paralizar los miles de expedientes sancionadores abiertos por Mossos a los responsables de las campañas de alteración del orden público con carácter separatista cometidas entre 2017 y 2019.

Por eso, como decía, es muy difícil esperar nada de este Pleno, porque si bien en Ciutadans tenemos propuestas serias en materia de seguridad, alejadas del populismo ultramontano y del buenismo prodelincuente, lo cierto es que no debería ser normal que en democracia tengamos que dedicar parte de nuestras propuestas a recordar al Govern separatista que los Mossos deben ser ajenos a sus guerras ideológicas, o a pedir simplemente respeto por todos nuestros servidores públicos, vistan el uniforme que vistan.

Ciutadans siempre ha apoyado a los Mossos. Son una buena policía; cargan, simplemente, con unos malos mandos políticos. Pero me permitirán hoy que haga una mención especial para los agentes de la Policía Nacional y de la Guardia Civil, que también sirven a los catalanes y llevan años sufriendo acoso en Cataluña. Agentes que nuevamente ven como el Partido Socialista les vende cuando allana el camino para entregar la Vía Layetana a los líderes políticos que justifican a los extremistas que señalan a los agentes. ¿Puede desmentir esto el Govern o alguien del Partido Socialista? ¿Pueden comprometerse a que la Vía Layetana no va a entregarse como moneda de cambio por cuatro votos? Porque les digo una cosa: la Vía Layetana no se toca. Así de claro. La comisaria de Vía Layetana fue objeto de una violencia inusitada por parte de los comandos separatistas a los que ahora va a amnistiar Pedro Sánchez, y se ha convertido en un símbolo para todos los constitucionalistas que agradecemos la labor de la policía democrática que nos protegió del golpe.

Con mi agradecimiento a todos ellos quiero acabar hoy: gracias a todos los policías nacionales y guardias civiles que defendieron la democracia en 2017 y que tuvieron que ver como ellos o sus familias eran expulsados de los hoteles, se les señalaba en sus barrios o se les negaban vacunas por el Govern de la Generalitat.

Gracias también a los servidores públicos que pusieron su vida en riesgo para defendernos de los extremistas a las órdenes de la cúpula separatista –próximamente amnistiada–, que quemaban nuestras calles y les lanzaban adoquines y todo tipo de objetos contundentes.

Gracias especiales a los que quedaron heridos, algunos de mucha gravedad y para siempre.

Y gracias a los policías que aún hoy siguen viendo como el Gobierno de España se niega a asistir a actos en que se rinde homenaje a su esfuerzo mientras a sus agresores se les amnistía.

Por último, gracias a los familiares de todos ellos; gracias a los comerciantes, vecinos y ciudadanos anónimos que en los momentos duros de 2017 y 2019 dieron apoyo, cobijo y ánimo a los agentes que solo, pero nada menos, cumplían con su deber.

En nombre de muchos catalanes..., y a pesar del separatismo y del Gobierno Sánchez, en Cataluña no olvidamos. Y no habrá amnistía capaz de empañar la enorme dignidad con que nuestros policías sirvieron a la democracia frente a una poderosa minoría separatista instalada en el privilegio y erigida ahora en una especie de casta de intocables gracias a los votos que necesita el señor Pedro Sánchez para seguir como presidente.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Aprovecho también para saludar a los consejeros que nos acompañan, al *conseller* Elena, al presidente Aragonès, obviamente, y a todas las personas que nos acompañan, miembros del departamento. Y también veo a algunos representantes sindicales entre el público. Así que aprovecho, pues, para dar la bienvenida a todos ellos.

Primero quería hacer una previa: ¿era necesario hacer este Pleno sobre seguridad? Yo creo que sí que era necesario, especialmente cuando llevamos meses denunciando la situación de gravedad. Y lo que nos hemos encontrado como respuesta por parte del departamento y concretamente por parte del *conseller* Elena, pues, son excusas de mal pagador o, peor aún, incluso acusaciones de alarmistas, de demagogos, etcétera –todo eso que le gusta a usted, señora Elena.

Pero, claro, es que la realidad es tozuda, *conseller*, y lo cierto es que la seguridad en Cataluña está en juego: cada día se instruyen más diligencias con detenido; a nivel de seguridad ciudadana, la conflictividad en la calle ha aumentado también considerablemente; las oficinas de atención a la víctima están totalmente desbordadas; a nivel de grupos de orden público..., también están saturados por la cantidad de entradas que tienen que llevar a cabo, no solamente por el tema de la marihuana, que ya se ha hablado aquí esta tarde, sino también por otros delitos. A nivel también..., si hablamos de los grupos de investigación, ha habido un aumento de los delitos con violencia y también un aumento mayúsculo de los delitos de estafa, y aquí entrarían también las ciberestafas.

En relación con los grupos criminales, también han aumentado –en concreto, los delitos graves– por la proliferación de organizaciones criminales, que cada vez están más especializadas y se aprovechan de la falta de medios y de recursos del Cuerpo de Mossos d'Esquadra.

Y por si tiene usted tentaciones, como ha hecho en otras ocasiones, de negar, pues, todo esto que le estoy diciendo, le voy a dar datos. Son datos oficiales del balance de criminalidad del Ministerio del Interior. Según este balance, la criminalidad se ha disparado en Cataluña un cincuenta y siete por ciento más que en el resto de España. Entre los delitos que han experimentado un mayor aumento se encuentran los homicidios y los asesinatos consumados.

Según estos datos, los robos con violencia crecen en torno a un tres por ciento, mientras que los hurtos lo hacen un 11,8 por ciento: se ha pasado de 74.475 en el primer semestre del 2022 a 83.281 en los primeros seis meses del 2023. Los robos de vehículos también han aumentado en un 21,9 por ciento, casi un veintidós por ciento. Y el tráfico de drogas ha subido también en más de un nueve por ciento.

Especialmente relevante y preocupante también es el aumento de denuncias por agresión sexual. Las agresiones sexuales con penetración registradas por la policía aumentan casi un treinta por ciento en Cataluña en el primer semestre del 2023, si lo comparamos con el mismo período del 2022. En concreto, esta cifra ha pasado de 587 agresiones a 761. Esto son 4,2 casos al día, *conseller*; 4,2 casos al día hablando de denuncias por agresiones sexuales con penetración. Hablamos con denuncia; no me quiero imaginar lo que hay sin denuncia.

El resto de delitos contra la libertad sexual también han crecido en un 14,8 por ciento. Y, especialmente, si hablamos del ámbito de las agresiones sexuales y de la violencia sexual, son dramáticas las denuncias que implican a menores. Y, según datos del propio Departamento de Interior de la Generalitat, el número de agresores menores de edad se ha multiplicado por dos en los últimos años.

Hablemos también de robos. Analizados, pues, estos datos del primer semestre del 2023, en Barcelona se producen doce hurtos cada hora, un total de 275 hurtos al día en Barcelona; esto representa un aumento de más del diecisiete por ciento respecto al mismo período del año anterior. Y, de hecho, además, es que los hurtos representan prácticamente la mitad de los delitos que se producen en la capital catalana.

Los objetos más robados, según detallan estos datos publicados, son bolsos, relojes, joyas, móviles y dinero. Un setenta y dos por ciento de los casos se produce en la vía pública, mientras que el veintidós por ciento se produce en el transporte público de la ciudad.

E insisto, por si tiene usted de nuevo tentaciones de tacharme de demagoga, le recuerdo que el propio alcalde de Barcelona ha reconocido la situación de especial gravedad en cuanto al aumento de los robos.

Más allá de los hurtos, este verano también hemos visto, pues, varios asaltos a establecimientos. En julio y en agosto, dos nuevos robos por empotramiento en el paseo de Gracia de Barcelona mediante alunizaje. Según datos de los Mossos d'Esquadra, entre 2022 y 2023 se han registrado en Cataluña más de setenta robos con este mismo método. Y se lo digo porque usted hace un rato, cuando salía aquí, en la intervención, nos decía que esto eran hechos puntuales. ¿A partir de qué cifra, señor Elena, algo deja de ser ya puntual? Porque, claro, a mí me parece que más de setenta robos con este método..., yo creo que ya podríamos hablar de algo más generalizado.

Hablemos también de okupaciones, *conseller*, que tampoco son puntuales, por supuesto. Pese a que las okupaciones presentan un ligero descenso del once por ciento en toda España, según datos también del Ministerio del Interior, Cataluña sigue liderando el *ranking* concentrando el cuarenta y dos por ciento del total, llegando a triplicar a la segunda comunidad autónoma con más casos. No mejoramos, *conseller*.

Mire, La Ruina y El Kubo tienen nueva fecha de desalojo; de hecho, será justo a finales de este mes, el 30 de noviembre. Y me imagino que usted lo sabe, pero es que las órdenes que reciban los *mossos d'esquadra* ese día van a ser cruciales para evitar las cifras de okupaciones que le acabo de dar. Porque hasta ahora, pues, parece que en algunos sitios ha imperado la ley de la selva, las amenazas y las coacciones. (*L'oradora mostra un full a la cambra.*) Y no hay más que ver, por ejemplo, el cartel que han difundido, con razón de esta nueva fecha de desalojo, desde La Ruina y El Kubo, donde vemos, aquí, a tres personas con una bandera okupa, con la cara tapada, neumáticos en llamas y con una nueva amenaza. Aquí nos dicen: «Si El Kubo y La Ruina caen, el barrio arde. Nuestras casas son trincheras.» La verdad es que el cartelito se las trae, señor Elena.

Y, miren, estos son los seres de luz pacíficos que algunos defienden con tanto empeño. Desde luego, nosotros no. Ni las casas son trincheras ni nadie está por encima de la ley para hacer lo que le venga en gana atemorizando a los vecinos, que pagan sus impuestos, que pagan sus hipotecas, que pagan sus alquileres. A esos es a los que debe proteger, y no a los otros.

Por otro lado, también le quiero hablar..., si hablamos de la proliferación de casos de okupación, esto también conlleva, y especialmente en Barcelona, otro tipo de delitos que se dan especialmente en distritos como puede ser el de Ciutat Vella, y en concreto en el barrio del Raval, y me refiero al tráfico de consumo de estupefacientes en inmuebles okupados.

Le hablaba también, al principio de mi intervención, de conflictividad en las calles. Quiero leerle algunos de los titulares que hemos podido ver en las últimas semanas, en los últimos meses, en Cataluña. Mire, hace un mes: «Un muerto a tiros en una riña entre dos familias en el barrio de Campo Claro de Tarragona.» También el mes pasado: «Una persona herida en un tiroteo en Tarrasa.» En septiembre: «Dos heridos graves por arma blanca en una pelea entre dos grupos» en el barrio de la Prosperitat, en Nou Barris. En agosto: «Tres personas han resultado heridas por arma blanca durante una pelea en Barcelona, a la altura de Travessera de Gracia con la calle de Sardenya.» En julio: «Tiroteo en Barcelona, disparos entre clanes, persecución y *mossos* heridos en una detención en Sant Martí.» En junio también: «Dos muertos en un tiroteo en Alella. Un grupo ha asaltado un domicilio en el que se ha producido un intercambio de disparos.» Y también en julio..., en junio –perdón–: «Pelea a navajazos en el centro de Barcelona: dos heridos por arma blanca en la rambla del Raval.» Podría seguir así, pero no tengo todo el tiempo que ha tenido usted, porque es que la verdad es que estas noticias están a la orden del día en Cata-

luña. Si quiere luego le paso los titulares, pero yo me imagino que usted está al corriente ya de todos ellos.

Yo le aseguro, señor Elena, que son muy muy irresponsables las declaraciones que hemos tenido que escuchar por parte del departamento durante todos estos meses negando la evidencia. Y le recuerdo las consecuencias nefastas que esas actitudes pueden llegar a provocar. Ahora mismo estamos en alerta antiterrorista 4 sobre 5 –lo decía usted también en su intervención–, y yo le quiero recordar cómo en julio de 2017 el entonces *comissari en cap*, el señor Trapero, dio una entrevista en TV3 diciendo que no era conveniente colocar bolardos en las Ramblas para no asustar a la población. Julio de 2017. Creo que no hace falta que añadamos ya nada más.

En 2018, por ejemplo, volvimos a tener otro atentado de carácter yihadista también en Cornellá, donde un terrorista se adentró hasta el corazón de una comisaría con un cuchillo, y, si no hubiera sido por la actuación de un agente, seguramente a día de hoy estaríamos lamentando las consecuencias. Y estamos igual, señor Elena; no hemos aprendido absolutamente nada. Siguen sin existir arcos detectores de metales en las comisarías y hay también deficiencias estructurales defensivas en las comisarías. Y le puedo hablar, por ejemplo, desde aparcamientos de muy fácil acceso hasta ventanas abiertas, como es el caso de la comisaría de les Corts, para poder instalar aires acondicionados portátiles.

Yo creo que la ciudadanía tiene que entender la gravedad de la situación en la que nos encontramos. Por ejemplo, le hago una pregunta: ¿no cree usted que las unidades de seguridad ciudadana deberían llevar una dotación de arma larga por patrulla cuando estén en la calle? Yo le recuerdo que gracias a esas armas se evitaron muchas muertes por un agente que pudo neutralizar a cuatro terroristas.

Se debe priorizar el servicio en la calle; se debe priorizar la seguridad ciudadana, señor Elena. Se debe garantizar una cobertura suficiente para dar respuesta por debajo de los cinco minutos en cualquier parte de Cataluña. Están ustedes sacrificando la seguridad de los agentes y, por ende, la de los ciudadanos por el miedo al qué dirán, ¿no?, por aparentar que lo tenemos todo bajo control y que aquí no va a pasar nada. Insisto que a mí me da como un *déjà vu*, en estas cuestiones.

Yo creo que la solución pasa, como le decía hace un momento, sobre todo por potenciar las unidades de seguridad ciudadana, para que no decidan irse a una especialidad, otorgándoles un plan de carrera profesional que lleva atascado ya desde tiempos inmemoriales. Una y otra vez ustedes les dicen que lo están negociando con los sindicatos, pero luego la contestación que les dan siempre es la misma, que es que no hay presupuesto, que es que no consta en los presupuestos. O sea, para seguridad no tienen presupuesto, pero, por ejemplo, para crear unidades sin competencias reales, como la marítima, que la única intención que tiene es la de usurpar funciones al Estado..., para eso sí tienen presupuesto, señor Elena.

Yo creo que su anhelo de independencia les lleva al extremo de ponernos en riesgo por no homogeneizar estándares policiales en materia de antiterrorismo con la Policía Nacional y también con la Guardia Civil. Y yo le digo que fuera de sus despachos, fuera de sus ideas, existen *mossos d'esquadra* que no tienen directrices de cómo actuar en cooperación con otras fuerzas. Ante cualquier desdichado evento, todos acuden sin saber la labor que deben hacer unos y otros. Y por eso, en las propuestas del próximo jueves, una de ellas hará referencia también a esta colaboración con otros cuerpos policiales.

Le quiero hablar también, en el tiempo que me queda, de los tedax, de los artificios. Ustedes han desmantelado las guardias de veinticuatro horas de un servicio que es a reacción, tal y como tienen otros cuerpos como la Ertzaintza, la Guardia Civil o la Policía Nacional. Pero no, ustedes siempre tienen que ser diferentes. No sé, los catalanes se ve que estamos iluminados por un ser superior y lo hacemos todo diferente. Y desde el 5 de octubre del 2020 la capacidad de reacción de los tedax

se ha reduït un cinquanta per cent, i per decisions de gent que no es tédax, como, per exemple, el jefe de los mismos. Yo, mire, creo que no es una buena manera de actuar.

Y, ya acabando, le voy a hacer traslado también de una petición de agentes de seguridad ciudadana –ARRO, Brimo y GEI–, que les piden encarecidamente que no vuelvan a hacer simulacros publicitarios como el que hicieron en la estación de Sants, porque lo único que hacen es dar pistas de cómo se va a actuar y, además, con luz y taquígrafos, que es un absurdo, señor Elena. Que usted sacaba aquí pecho en su intervención, y yo creo que lo que tenemos que hacer..., evidentemente tienen que formar a los *mossos d'esquadra*, evidentemente tiene que haber un protocolo de actuación, pero lo que no pueden hacer es publicitarlo de esta manera. Ustedes van a salto de mata. Les puede más una foto que la seguridad de la ciudadanía. Viven del autobombo, viven de la publicidad, aunque eso sea poner en riesgo el bien que intentan proteger, que no es otro que el de la seguridad.

Como le digo, nosotros el jueves presentamos una batería de propuestas que intentan corregir toda la situación que hemos vivido en los últimos tiempos, y veremos a ver si realmente ustedes están tan preocupados por la seguridad en Cataluña y especialmente por el bienestar también de los agentes de Mossos d'Esquadra, que están trabajando en condiciones muy deficitarias, que notan cómo el departamento no les apoya en las cuestiones en las que debería hacerlo. E, insisto, veremos a ver cuáles son las intenciones del departamento y del Govern con los votos del jueves.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Lluïsa Llop i Fernàndez.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, vicepresidenta. President, conseller Elena, consellera, el públic que encara ens acompanya, membres del Departament d'Interior i també representants dels diferents sindicats i dels Mossos d'Esquadra... Començo amb un fet, amb un fet que sovint repetim en aquest faristol i que pot semblar un tòpic, però que és així. Parlar la darrera permet fer-ho quan ja s'han sentit molts arguments, alguns que podem compartir fil per randa, altres en els que evidentment estem menys d'acord, i d'altres lamentablement impropis d'aquesta cambra i vergonyants. I per això vull començar amb un parell de reflexions.

Abans que res, agrair al grup proponent que avui puguem estar parlant de seguretat de forma monogràfica en aquest hemicicle. És un tema que hem anat tractant durant tota aquesta legislatura, que ha anat sortint –segurament el conseller Elena és dels consellers que més ha intervingut i que més ha comparegut en aquesta cambra–, però és important que ho puguem fer, i que ho puguem fer amb temps per als arguments, igual que és important que ho fem amb seriositat i amb rigorositat.

La seguretat ciutadana és un element fonamental i cabdal per a tots nosaltres, el que garanteix les llibertats de tots i cadascun dels ciutadans i les ciutadanes i que mai hauria de ser emprat com una arma llancívola entre els diferents grups parlamentaris. I així ho fem des d'Esquerra i ho farem, perquè creiem que és l'única manera de fer-ho.

De la mateixa manera que fem aquest tractament amb seriositat i amb rigorositat, tenim clar que les polítiques de seguretat ciutadana no han de ser les úniques en resoldre els fets delictius. De fet –i comparteixo molt el que deia el diputat de la CUP, el diputat Pellicer, i igual que en el seu moment deia la consellera Bassa, que sempre deia que la millor política social és el treball–, estem convençuts que la millor política de seguretat ciutadana és la cohesió social, és la construcció d'oportunitats per

a tothom, és el poder tenir un futur en aquest país. I això segurament és la millor de les polítiques de seguretat ciutadana que podem fer.

Una segona reflexió. Els fets delictius creixen a casa nostra? Doncs n'hi ha que sí i n'hi ha que no. S'han de mirar les estadístiques: exactament igual –xifres– que ho fan a tot Europa i que ho fan a la resta de l'Estat espanyol. Però el que sí que ha crescut –i en això no hi ha cap mena de dubte, i es pot mirar el CEO i podem fins i tot sortir als nostres barris, viles i ciutats i parlar amb la gent– és la percepció d'inseguretat de la ciutadania.

I aquest segurament no és un fet espontani. Ho és, en bona mesura, perquè en la política internacional –i també, malauradament, a casa nostra– han aparegut des de fa temps grups polítics que fan un discurs de la por, que estan basats en aquest discurs de la por: el voler fer, d'un fet puntual, una generalitat, una norma, i acusar qualsevol diferència sense tenir en compte que tots i cadascun de nosaltres som diferents. De fet, no cal anar molt lluny, perquè avui mateix en aquest hemicicle hem vist clares mostres del que estic dient. I aquí és on les forces polítiques democràtiques no hem de caure mai, és on no podem seguir l'estela dels qui volen la confrontació a la nostra societat.

No repetiré dades que s'han anat desgranant avui, les que ha explicat el conseller Elena. No les repetiré, evidentment, totes, perquè crec que ens han ajudat a situar en aquest debat, però sí que en vull agafar una. Aquest 2023 hi ha una baixada del nombre de denúncies de les ocupacions d'immobles: un 10,3 per cent menys. Aquesta no és la percepció que tenim al carrer, segurament, però aquestes són les dades. Per tant, els delictes també tenen aquesta percepció, aquesta translació, i segurament estem fent un debat on hi ha més percepció d'inseguretat que no pas una pujada de totes les xifres.

Per tant, el que necessitem són debats amb fets, no amb percepcions; seriositat i rigorositat en lloc de demagògia, en una anàlisi i un debat important com és el de la seguretat ciutadana del país. No pot ser, com avui ha passat en aquest faristol, que algú surti a dir que tenen molt poques dades, però afirmar alhora que els delictes estan desbocats, perquè evidentment no quadra una cosa amb l'altra.

Ara bé, que alguns delictes pugin o baixin no vol dir que no hi haguem de treballar. No vegin aquí cap discurs cofoista; un sol delicte és un problema i, per tant, cal treballar en aquest àmbit. Per això la importància d'aquest debat que els deia al principi i, sobretot, la importància de poder dotar els diferents cossos de les eines, del personal i dels mitjans necessaris per poder fer-hi front.

I així s'està fent. Però siguem conscients –i ho sabem tots, diputades i diputats– que veníem d'una situació molt complicada. Quan els governs van decidir sortir de la crisi del 2008 fent ús de polítiques «austericides», sabien que això no era innocu. Quan la Unió Europea, en aquell 2008, per poder sortir de la crisi, va aplicar restriccions de la despesa pública per sortir d'aquesta crisi, això no era innocu. Quan el Govern espanyol va prohibir les taxes de reposició i el creixement en la funció pública, això no era innocu. I, per tant, deu anys de desinversió en tota la funció pública, però específicament en el que ens ocupa aquí, en els cossos de seguretat i d'emergències del nostre país, van portar aquests cossos a una situació, evidentment, molt complicada.

Per tant, venim de revertir, de començar a caminar, de revertir aquelles polítiques emprades des del 2008. I, en tot cas, i malgrat aquestes dificultats de mitjans i d'efectius que estem treballant per revertir, a Catalunya podem estar molt orgullosos dels nostres cossos de seguretat i dels nostres cossos d'emergències, de la seva professionalitat, de la seva experiència, del coneixement, de la dedicació, que fan que siguem un país segur. I això, malgrat el que hem sentit aquí avui, és així. Som un país segur. Uns cossos –Mossos d'Esquadra, Bombers, Agents Rurals, policies locals– que fan la tasca de prevenció també com cal, actuant de la mateixa manera davant de les urgències i dels fets delictius. I des d'Esquerra volem expressar tot el

nostre suport i el reconeixement a la tasca que fan. I per això, com els deia abans, la feina de dotar-los de les eines i dels efectius necessaris.

Catalunya té més agents de policia que mai en la història. Des de l'inici de la legislatura, de maig del 2021, s'han incrementat en un 9,41 per cent els efectius del Cos de Mossos d'Esquadra, passant de 16.916 a 18.507. En global, i si parlem també de policia local, estem parlant de més de 29.000 efectius a casa nostra, i uns efectius, en el cas de Mossos, que, a més, han de créixer amb les promocions que continuarem fent fins a arribar als 22.006 mossos d'esquadra pactats.

També s'hi aboquen més recursos que mai, amb un increment del pressupost del trenta per cent –per tant, més efectius i més pressupost, que és el que moltes vegades es reclama en aquest Parlament al Govern. I, a més a més, tenint clar que les polítiques de seguretat han de respondre a un model de seguretat que volem per a Catalunya, implementant una política de seguretat progressista, amb les persones al centre d'aquestes polítiques, i amb proximitat. I l'aposta perquè uns cossos operatius –Mossos d'Esquadra, Bombers, Agents Rurals– s'assemblin el màxim possible a la societat a la que serveixen. I, per tant, la feminització dels cossos és una voluntat que s'aplica cada dia, convocatòria a convocatòria, promoció a promoció i formació a formació, amb perspectiva de gènere.

I s'ha fet molta feina per avançar en aquest model. N'hem fet i en fem des del Parlament. Es va fer la Comissió sobre el Model Policial, una eina, sota el nostre punt de vista, bàsica per desplegar de la forma més consensuada possible la policia que volem a casa nostra. O s'està fent ara, en aquests moments, amb el Grup de Treball d'Anàlisi de la Situació dels Bombers Voluntaris.

Però també, a part del Parlament, s'ha fet molta feina des del Govern, com la creació d'un protocol on s'estableix l'actuació policial en relació amb desnonaments i ocupació, un protocol que es basa sobretot en protegir les famílies en situació de vulnerabilitat.

Es van fer canvis també, en el seu moment, en la identificació dels agents de la Brimo i de l'ARRO. Es van establir criteris per a la no aplicació de la llei mordassa, una llei mordassa de la que seguim esperant la derogació, però que..., des del principi, nosaltres, entre una llei repressiva i els drets fonamentals de les persones, tenim clar que hem de garantir i sempre estarem al costat dels drets fonamentals de la ciutadania.

Treballem també amb la feina conjunta entre Mossos d'Esquadra i policia local. I per això s'han tirat endavant i s'estan tirant endavant comissaries conjuntes de Mossos d'Esquadra i de policia local, apropant la policia al carrer, al veïnat, a la ciutadania, treballant en l'obertura de deu comissaries compartides.

També es va fer una experiència pilot al Maresme, per primer cop, on es va signar un conveni de col·laboració entre el departament, l'ISPC, el Consell Comarcal del Maresme i diferents ajuntaments de la comarca per poder fer un procés selectiu unificat. O treballant també amb la llei de policies locals. Tots els que passem pel món local sabem la necessitat que hi ha d'aquesta feina conjunta, que es fa, però que, a més a més, ens cal imbricar per poder tenir aquesta col·laboració més lligada i ajudar el món local en aquesta feina amb les policies locals.

Més mesures concretes: en assolir una Catalunya lliure de racisme, amb concrecions com l'obertura de les convocatòries de places de cossos de seguretat i emergències que inclouen nous perfils, posant en valor el coneixement de llengües estrangeres amb l'objectiu que els cossos s'assemblin més a la societat a la que volen servir. I es reforça també la formació en aquest àmbit i es milloren les eines per prevenir biaixos discriminatoris en identificacions.

De la mateixa manera, i ampliant el concepte de seguretat, també en seguretat privada s'ha elaborat un protocol per a la prevenció, detecció, gestió de situacions d'odi i discriminació, i es formarà el personal d'aquestes empreses que gestionen,

entre altres, els accessos als locals d'oci nocturn. O també s'han fet protocols de seguretat contra les violències sexuals en entorns d'oci.

I, obrint el focus més enllà del Cos de Mossos d'Esquadra, si parlem de Bombers, si parlem d'Agents Rurals, també cal destacar l'increment d'efectius, la millora d'equipaments, l'increment de la inversió en aquests cossos, així com la feminització dels cossos, la millora de les condicions del cos de bombers voluntaris. I caldrà veure el grup de treball constituït en el Parlament per continuar avançant en aquest sentit.

Aquestes són només algunes pinzellades de mesures importants que s'estan portant a terme. I insisteixo en el que deia abans, no volem caure en el cofoisme. S'ha fet molta feina, i molta més que se n'ha de fer. Som conscients que cal continuar, que cal esmerçar-hi més esforços i seguir abordant els reptes que hi ha: en l'àmbit de les violències masclistes, en la violència gratuïta, en l'àmbit dels delictes contra les persones grans, ciberdelinqüència, estafes, etcètera. Explicava el conseller Elena un cas especialment complicat i problemàtic, el cas dels estupefaents i la marihuana, en aquest cas.

Per tant, cal continuar amb aquesta feina d'impulsar, acompanyar i garantir les polítiques de seguretat envers el Cos de Mossos d'Esquadra amb aquesta territorialització, amb la proximitat i amb l'abordatge de totes les tipologies de delictes perquè puguem fer de la nostra societat, que ja és segura, una societat que hi aspirem a tendir a zero delictes.

I per abordar tots aquests reptes i molts d'altres que, evidentment, no he esmentat, no podem més que compartir i fer-nos nostra la proposta que ens feia fa un moment el president de la Generalitat, d'una entesa del país per la seguretat, i fer-ho des d'un ens ja existent, perquè pugui ser operatiu ràpidament. Tots sabem aquí lo complicada que és la creació de qualsevol organisme. Per tant, ens sembla especialment pràctic, fàcil i ràpid agafar el Consell de Seguretat de Catalunya, que ja existeix, reforçar-lo amb la presència dels diferents grups parlamentaris, de manera que immediatament puguem construir i enfortir consensos i treballar plegats en la millora de les polítiques de seguretat de Catalunya.

I també –i em sembla importantíssim– podem allunyar el debat partidista del debat de la seguretat ciutadana. Començava dient això: és imprescindible que aquest debat sigui un debat serè, que sigui un debat de posar la seguretat ciutadana al servei de la ciutadania a la que serveix. No podem seguir parlant d'aspectes puntuals i intentant dir que aquesta és la generalitat. I, sobretot, el que no podem fer és posar els cossos de seguretat enmig d'un debat partidista.

Per tant, president, evidentment, tot el nostre suport a aquesta proposta de l'entesa de país per la seguretat. Endavant amb aquest Consell de Seguretat, que estem convençudes que permetrà que la seguretat de casa nostra sigui una política consensuada i molt més plural i que, per tant, servirà millor a la ciutadania que tots volem servir.

Gràcies.

La presidenta

El conseller demana la paraula. Endavant.

El conseller d'Interior

Molt ràpidament, només per agrair les intervencions de la majoria de grups. Crec que aquesta voluntat de consens, que és la del Govern i la que ha expressat el president, és positiva, és la que necessita l'àmbit de la seguretat.

Però he volgut intervenir, a part d'això, perquè em sembla que és rellevant, també per fer referència a una afirmació que ha fet la dreia extrema i l'extrema dreia durant aquest debat amb relació a l'autoritat de la policia. I, amb relació a això, miri, lliçons, zero. Quina és l'autoritat de la policia? La que els hi van prestar ahir a la nit la «cayetanoturba» que van organitzar? Les afirmacions de tirar la policia al mar?

Els incidents que es van produir, les agressions que es van produir a la policia ahir? O l'afirmació, gravíssima, d'un dirigent polític emplaçant la policia a que no obeeixi l'autoritat democràtica?

Aquesta és la seva visió de la policia. Per vostès la policia només és bona quan apallissa els dissidents polítics. I en això, nosaltres, de vostès, de vostès tres, liderats per VOX, els hi asseguro que no rebrem lliçons sobre donar suport a la policia. Que el té el Cos de Mossos d'Esquadra, que el té d'aquest Govern, d'aquest Parlament, amb un ampli consens, com s'expressarà, n'estic segur, en les resolucions que milloraran el debat polític sobre seguretat en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre al Govern, hi ha l'opció d'obrir un nou torn d'intervencions per als grups parlamentaris, per a qui vulgui fer-ne ús. I, d'acord amb l'article 154.4 del Reglament, i per a la rèplica, comencem..., té la paraula, si fa ús de la paraula, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ramon Espadaler Parcerisas, per un temps màxim de deu minuts.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Abans de començar el primer torn, li havia demanat una mica de generositat; si ens l'hagués donat, potser no intervindríem ara. No, paraula de que no exhaurirem ni de lluny els deu minuts.

Per posar algunes coses en valor. Primer, creiem que ha valgut la pena fer aquest debat. Creiem que ha valgut la pena i que, més enllà d'algunes sortides de to evidents, podem estar molt d'acord, conseller i president. Jo crec que hi ha espai, hi ha espai per a l'acord i per dissenyar polítiques. Creiem que algunes coses s'han de canviar, que alguns rumbos s'han de canviar, però en qualsevol cas hi ha espai en aquest sentit, des de la nostra perspectiva, per acordar.

Aquest acord per nosaltres ha de ser sobre canvis concrets, molt més enllà del que són les simples declaracions. Moltes vegades en aquest Parlament hem fet declaracions de suport a la policia d'una manera..., si no unànime, gairebé unànime, jo diria que pràcticament unànime. Jo crec que hem d'anar una mica més enllà de la simple expressió. Crec que és honesta, però cal donar-li encara una mica més d'utilitat. Per tant, creiem que l'acord ha de ser sobre la base d'aquestes propostes concretes i, en part, també sobre alguns elements d'orientació de fons de la política de seguretat.

Els conceptes claus des de la perspectiva del nostre grup parlamentari en aquest acord que treballarem en matèria, doncs, de seguretat, i que fora bo que sortís d'aquest Ple, són, evidentment, en primer lloc, la policia com a garant del lliure exercici de drets i llibertats de la ciutadania. Jo crec que això ens uneix bastant a tots.

En segon lloc, el concepte d'autoritat. Creiem que està, no només a Catalunya, no només en la policia, sinó socialment, en el nostre entorn, tant espanyol i europeu com sociològic..., les autoritats estan en crisi, però en qualsevol cas crec que paga la pena fer un esforç per recuperar l'autoritat en el sentit de *potestas*, però també d'*autoritas*, que dirien els clàssics, aquella autoritat que també es guanya la policia fent les coses ben fetes, mitjançant, actuant professionalment, resolent els casos. Per tant, concepte d'autoritat.

Concepte d'impunitat. Nosaltres creiem que la ciutadania ha d'entendre que no hi ha impunitat. I un altre concepte, que és el de la col·laboració estreta, i sobretot amb els ajuntaments, perquè són peça clau; els ajuntaments, tant si tenen policies locals, evidentment, com si no en tenen, amb els qui s'ha de cooperar, perquè els alcaldes, amb o sense policia, tenen i viuen en primera línia els problemes i els reptes de seguretat.

I, pel que fa als àmbits..., als delictes, als temes de preocupació, crec que aquí no hi ha dissensió. Són tot aquell paquet de delictes contra les persones, molt particularment les violències sexuals. Nosaltres sí que hi volem introduir..., perquè creiem

que hi ha molta xifra negra, en la violència i els problemes que pateixen la gent gran. I reiterem la necessitat d'un pacte, d'un acord, d'un pla de seguretat integral per a la gent gran..., és tot el tema de la violència amb els infants.

I aquí posem a consideració de la cambra l'exemple del Proderai, que ens ha servit per treballar, al Departament d'Interior, als Mossos. Sí, sí, conseller, l'hi posem perquè és una bona metodologia, i s'ha corregit amb el temps i s'ha millorat. I són bones, les crítiques, però ha permès interlocutar entre la policia i l'escola, el Departament d'Interior, el Departament d'Educació, els pares, per intentar resoldre... Com a metodologia, creiem que també ens serveix per afrontar altres problemes.

I, evidentment, en un altre àmbit, també dels delictes ja no contra les persones..., el tema de les estafes, de les ocupacions i el drama i tot el crim associat que porta la marihuana. Per tant, la relació de temes a combatre és nítida, i la nostra proposta..., i la nostra voluntat, doncs, és la de trobar acords en el sentit que els he expressat.

Moltes gràcies, senyora presidenta. Ja veu que encara em quedarien sis minuts. Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula senyora Mercè Esteve Pi.

Mercè Esteve i Pi

Seré breu, eh? Gràcies, presidenta. Des de Junts, conseller, li vam demanar en el Ple passat, i ara en aquest li hem reiterat, la necessitat de convocar aquesta Junta de Seguretat. Considerem que en moments com el que estem vivint actualment la coordinació dels diferents nivells que configuren les estratègies de seguretat –Govern, Administració i cossos policials– és essencial. Som conscients del moment, i per això demanem més acció.

El Cos de Mossos d'Esquadra es troba en una situació de desafecció i de desmotivació com fa anys que no es veu. I l'hi reitero, cal aplicar lideratge, posar rumb cap a una bona gestió per millorar aquesta seguretat. Cal donar aquest suport institucional a la seva feina, i no solament dir-ho. Cal fer-ho amb fets.

Ja l'hi he dit, el nostre és un model d'èxit. El nostre model, el nostre cos, també és una estructura d'estat que sempre hem defensat com a gran institució del país. I l'hi repeteixo, la seguretat no és cosa d'un partit, la seguretat és cosa de tots.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Solo voy a hacer referencia a la cuestión que ha mencionado el señor Elena. Señor Elena, el principio de autoridad policial pasa, en primer lugar, por poner al frente del departamento a gente que no se alegre de que apaleen a policías y que no se alegre de los éxitos de los terroristas de Hamás. (*Alguns aplaudiments.*) Por cierto, que la señora Andolz ha borrado, como no podía ser de otra manera, el tuit que en su día..., el desafortunado tuit que en su día publicó.

Y déjenme también que les lea, puesto que tengo todavía nueve minutos y no los voy a consumir, a raíz de lo que ha comentado la extrema izquierda, que se dedica a rodear el Congreso, y otros grupos separatistas... (*remor de veus*), les voy a leer no lo que dice VOX, lo que dicen varios sindicatos policiales frente a los hechos que sucedieron ayer por la noche en la calle Ferraz de Madrid. Como son tres párrafos, yo se los voy a leer, y así aprovechamos este ratito. Sí, y así nos vamos un poquito más tarde a casa, ¿eh? (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau, silenci. Si us plau...

Sergio Macián de Greef

«Siete de noviembre de 2023. Ante los hechos acaecidos en la tarde noche de ayer en las inmediaciones de la sede del PSOE en la calle Ferraz» —es un comunicado de la Unión Federal de Policía; hay otros sindicatos que la secundan— «de Madrid, la UPF solicita el cese del delegado del Gobierno en Madrid en base a los siguientes hechos. En primer lugar, se está utilizando a la Policía Nacional de forma partidista por parte del Gobierno para reprimir a ciudadanos que se manifiestan pacíficamente. (*Remor de veus.*) En segundo lugar, en nuestro país hemos...» Oiga..., es decir, usted critique lo que quiera, ¿eh? (*Persisteix la remor de veus.*) No, no, desde luego...

La presidenta

Demano silenci, si us plau, a la resta de diputats.

Sergio Macián de Greef

«En nuestro país...» (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí.

La presidenta

Senyor Cid...

Sergio Macián de Greef

«En nuestro país hemos vivido...» Señora...

La presidenta

Sí, perdó.

Sergio Macián de Greef

...yo le pido el amparo ante la posibilidad de que pueda hablar con un poco de tranquilidad.

La presidenta

Demanaria, si us plau, als diputats que mantinguin silenci. Si us plau...

Sergio Macián de Greef

Se ponen nerviosos porque están acostumbrados a lo que es la violencia extrema. (*Remor de veus i aplaudiments.*) «En nuestro país hemos vivido situaciones...» (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Demano, si us plau, silenci a tothom. Demano... (*Veus de fons.*) Si us plau, diputat. Demano silenci. Si us plau, demano silenci. I, si de cas, ja cridarem a l'ordre, si cal. De moment, no m'ha semblat sentir re..., vol dir que els hi demano, si us plau, silenci. I que no creïn aquest ambient, també.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta; muy amable, presidenta. «En nuestro país hemos vivido situaciones bastante más graves en materia de orden público que la vivida ayer en el entorno de la sede del PSOE. Recordamos las célebres manifestaciones de Rodea el Congreso, de las que algunos saben mucho, y el asedio al que se vio sometida la Policía Nacional en la Vía Layetana, en Barcelona, con motivo del *procés*. Las órdenes entonces fueron aguantar, aunque nos estuvieran literalmente masacrando, mientras que ayer se ordenó la utilización de material antidisturbios que hacía muchos años que no se utilizaba.

»Tres. La policía está al servicio de los ciudadanos y, aunque dirigida por el poder político, no puede ser utilizada para reprimir a quienes se manifiestan en contra

de decisiones de esos políticos que pueden considerar injustas, inadecuadas o ilegales, y eso es lo que ayer se hizo.

»Cuatro. Por este motivo, solicitamos la dimisión o cese del delegado del Gobierno en Madrid, máximo responsable de lo sucedido, al mismo tiempo que apoyamos la actuación de nuestros compañeros por cuanto se limitaron, como siempre, a hacer cumplir sus órdenes.»

Por tanto, dos cuestiones: en primer lugar, no van a conseguir enfrentar a la policía con el pueblo español, y, en segundo lugar, desde luego es una vergüenza que gasearan a familias y a personas ancianas en una manifestación pacífica y legítima.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, doncs a jugar. Blanc i en botella, no? Em sembla espectacular, aquest comunicat contra la repressió per part de VOX i els seus amics dels sindicats policials. Arriba tard i, com sempre, focalitzat.

Però, en tot cas, això d'atacar mobilitzacions pacífiques com el referèndum de l'1 d'octubre de 2017 amb una violència policial desmesurada ho hem vist durant dècades, ho hem vist durant molt temps al nostre país. Per tant, benvinguts (*aplaudiments*) a la condemna de les actuacions policials violentes. En tot cas, això també constata tot aquest entramat d'extrema dreta que conforma l'Estat espanyol, la naturalesa d'un estat antidemocràtic i que treu ungles i dents sempre que li fa falta i de les formes que li fan falta.

Dit això, senyor Espadaler, ara no ho ha mencionat, però sí que veiem una certa obsessió amb la CUP, no?, i amb les propostes de la CUP i amb esborrar qualsevol rastre de les propostes que fa la CUP. Ho veiem ara amb les propostes en l'àmbit d'Interior i també ho veurem els propers dies amb com es volen carregar una prova pilot de la renda bàsica universal, precisament una de les mesures que permet cohesionar la societat, que permet cohesionar comunitats i que permet generar seguretat. I això em sembla una vergonya d'un partit que es segueix anomenant d'esquerres.

I si volen realment, si els interessa realment, més enllà del joc polític, que hi hagi una autoritat per part dels cossos policials, per nosaltres la recepta és clara –la recepta és clara–: legalment ja està establerta, aquesta autoritat, però, en tot cas, si volen una autoritat social, política, o una legitimitat, això es guanya. I això es guanya deixant d'utilitzar els cossos policials com a ariet per a la repressió, i això es guanya fiscalitzant l'actuació dels cossos policials, i això es guanya amb transparència.

I, si volen garantir més autoritat per als cossos policials, els hi fem una proposta: votin a favor d'una de les propostes de resolució que presentarem, que és per posar en marxa un mecanisme extern de control de les actuacions policials, independent, que es van negar rotundament a tirar endavant malgrat tenir el suport de diverses forces polítiques. I podem aprofitar aquest Ple per fer un favor a l'autoritat dels cossos policials precisament a través de la transparència i de la participació ciutadana amb un mecanisme extern de control.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. No esgotaré el temps, i en aquest cas no és una frase feta. Si una cosa ha deixat clara aquest debat és que la seguretat no és només una qüestió de

dades, sinó també una percepció que no depèn..., jo no diria estrictament, és que no depèn en absolut de l'índex de delinqüència. La gestió d'aquesta percepció s'ha de poder recolzar sobre la participació d'altres actors socials i ciutadans que s'impliquin i col·laborin qualitativament establint punts de referència comuns basats sobre principis de respecte i de convivència. I ho reiteraré: de respecte i de convivència, a veure si tothom en pren nota. Es tracta, per tant, d'incloure les persones usuàries o els seus representants en la construcció de polítiques de seguretat mitjançant la participació ciutadana, sigui als consells municipals de seguretat o sigui en l'àmbit participatiu català.

En aquest sentit, la convivència obligada entre persones que compartim l'espai públic mentre compartim les nostres idees i maneres d'entendre el món, i no simplement ens relacionem de manera unilateral sense establir diàleg de cap tipus, és una oportunitat amb una enorme potencialitat d'integració i cohesió social des de l'acceptació de la pròpia diversitat. I nosaltres apostem per la cohesió. Per això dèiem abans que millorar la convivència també és millorar la seguretat.

Però és veritat que sortim d'aquest Ple més amoïnades del que hi hem entrat, perquè hi ha grups en aquesta cambra que són capaços d'inventariar la llista d'atracaments després de llegir *El Caso* i, en canvi, són capaços de deslegitimar la sobirania popular, i atacar forces democràtiques per decisions lliurement adoptades per les seves bases els sembla un comportament heroic.

Jo ja entenc que és molt dur aquests dies ser Cayetano –ja em permetran la confiança–, però se'ls hi acumula la feina, i pensin que d'aquí poc se'ls hi acabaran els jutges i els sindicats policials amics. I, quan tot això passi, l'únic que quedarà serà allò pel que va lluitar molta gent: la democràcia al servei de les persones decents d'aquest país. Nosaltres estem per això.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Conseller Elena, son los propios policías y los sindicatos quienes se quejan de la pérdida del principio de autoridad. No es esa derecha extrema, extrema derecha y no sé cuántas cosas que usted dice, quienes lo dicen. Lo dicen sus propios policías y los sindicatos policiales, que han perdido el principio de autoridad. Y nosotros le hemos explicado por qué, y nos hemos centrado en la intervención en por qué ocurre eso especialmente en Cataluña.

Sus sindicatos se están quejando, además, de que ustedes les dejan indefensos, jurídicamente indefensos; que les retiran la defensa cuando son atacados físicamente por parte de manifestantes de ideología separatista. Los policías se quejan de que ellos, en sus actuaciones en las manifestaciones contra las personas..., en las manifestaciones realizadas por el separatismo..., después los agentes ponen denuncias y ustedes no las tramitan –y ustedes no las tramitan. Si hemos sabido hasta de comentarios y reproches que ha habido de algún señalado separatista en la Meridiana, que les decía a los policías: «¿Tú me vas a denunciar a mí? Me la van a quitar.» ¿Eso es principio de autoridad? ¿Usted cree que así un *mosso* puede ejercer su trabajo, sabiendo que le van a respetar? Porque aquí hay personas que creen que tienen una capa de inmunidad, y, lamentablemente, no es que lo crean, sino que además la obtienen, la obtienen por la negociación política.

Nosotros lamentamos el triste papel que hicieron hacer ustedes a los *mossos d'esquadra* en el año 2017. Y nos preocupa constatar que su partido estaba detrás de quienes azuzaban la violencia callejera y todo tipo de estragos y que con la otra mano estaban mandando allí a la policía, digamos, con las alas cortadas para que no

podriesen actuar contra aquells a los que ustedes mismos daban instrucciones para alborotar las calles.

Y le digo otra cosa, señor *conseller*: mi partido, Ciutadans, nació en democracia, y no admite lecciones de democracia de un *conseller* de Esquerra Republicana, un partido que tiene en su historial dos golpes de estado. (*Remor de veus.*) Usted comprenderá que nosotros no aceptemos lecciones de Esquerra Republicana. ¿No saben historia, ustedes? (*Remor de veus.*) Ah, vale, porque es que parece que nieguen haber sido dos veces golpistas. (*Persisteix la remor de veus.*) Ustedes, Esquerra Republicana, es un partido dos veces golpista...

La presidenta

Diputats...

Carlos Carrizosa Torres

...y, entonces, a Ciutadans, ustedes no nos pueden dar lecciones de democracia.

Mire, a nosotros, en nuestra corta vida, desde que nacimos en 2006, nos ha tocado defender la democracia en este Parlamento, y la defendíamos precisamente del ataque de Esquerra Republicana, señor *conseller*. Cuando Esquerra Republicana atacaba el Estatut y la Constitución, nosotros lo defendíamos; ustedes lo atacaban. Por lo tanto, a mí no me dé *nunca* lecciones de democracia ni me ponga en el mismo saco que a la derecha extrema y a la extrema derecha y todas esas cosas, porque ustedes son unos extremistas nacionalistas que han dado, le repito, dos golpes de estado.

Y, respecto a las manifestaciones, también le digo..., eso yo lo comprendo, porque usted tiene mucho trabajo y no creo que tenga que estar informado de absolutamente todas las cosas, pero esas manifestaciones que usted dice frente a la sede del Partido Socialista..., nosotros no tenemos nada que ver y nos hemos desmarcado expresamente, porque nosotros no vamos a hacer la guerra política a las sedes de nuestros adversarios políticos. Nosotros sí que hemos sufrido ataques en nuestras sedes: de la CUP, de estos señores tan demócratas que acaban de salir hace un momento, de ustedes, sus juventudes, Arran. Nos han ido..., nos han pintado la sede y nos han golpeado los cristales a martillazos, y han grabado un vídeo. Y ¿sabe qué efecto tuvo eso? Ninguno, ninguno. Figura que no se puede identificar a los responsables de Arran; se ve que es una... Bueno, oiga, no hay nada más impune y más invisible que ser de Arran, porque cometes delitos, atacas sedes, pero en Cataluña eres impune también. Bueno, ellos han tenido la amnistía sin necesidad, ni siquiera, bueno, de pedirla.

O sea, que nosotros no nos vamos a las sedes de otros partidos. Yo les digo que esto es una opción que ha tomado VOX con la que nosotros en absoluto estamos de acuerdo, no nos gusta eso. Creo que es un error –creo que es un error. Creo que la gente se tiene que ir a manifestar allí donde crea conveniente, pero que los partidos políticos no tenemos que azuzar a nuestros correligionarios a que vayan a hostigar a otros adversarios políticos. Eso me parece del abecé. Y eso nos diferencia, sí, nos diferencia de ustedes, de VOX. Y a VOX les diferencia de ustedes que ellos no han dado un golpe de estado, por muy fachas que digan que son. (*Remor de veus.*) Ellos no lo han dado, y ustedes sí, aquí en el Parlamento de Cataluña.

Y eso, como es una realidad, es una verdad incómoda, pues..., entonces, yo también se lo digo, porque ¿qué quieren que les diga? Es que aquí al final parece que comulgamos todos con ruedas de molino. No me voy a extender más, señor *conseller*.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Yo voy a ser muy breve. Pero ya que usted ha abierto turno de réplica, y, además, ha venido aquí y le gusta rasgarse las vestiduras y salir en un supuesto apoyo y una defensa de los agentes, que insisto que es supuesto, y aprovechando también que en la tribuna de invitados tenemos al director de la policía, al señor Pere Ferrer, pues, yo les digo, dejen ustedes, por ejemplo, de legitimar la vulneración sistemática de los derechos de los *mossos* expedientados, que tienen menos derechos que cualquier otro detenido.

Así que menos palabrería, *conseller*, y más hechos.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que, d'acord amb la seqüència acordada per la Junta de Portaveus... (*Veus de fons.*) Endavant. Per què demana la paraula? Ah, els d'Esquerra, sí. Ah, perdó. (*Rialles.*) És que m'havia dit... (*Veus de fons.*) No, no, no. Perdó, perdó, eh? És que m'havien informat que..., no, perdona. És, doncs, error meu, perdó.

Raquel Sans Guerra

No, no, la culpa és nostra, presidenta, que, de fet, havíem dit que no volíem intervenir, però després de sentir els disbarats que hem sentit en aquest faristol alguna cosa toca dir, no?, perquè veiem que quan el país avança en democràcia, quan el país avança políticament, quan diferents formacions polítiques amb caràcters diferents, amb pensaments diferents, però amb voluntat de fer avançar el país democràticament, doncs, arriben a acords, apareixen els *hooligans* de la repressió, alguns amb toga, alguns en forma de manifestacions, de declaracions i d'autèntics disbarats.

Mirin, a Esquerra Republicana tenim molt clar que per poder resoldre el conflicte polític que hi ha en aquest país s'ha de fer políticament. I per això arribem a acords, i per això treballem, per aconseguir una amnistia que acabi amb la repressió que hem patit en aquest país, que és molta, que és una repressió que és vigent i és una repressió que pateix moltíssima gent.

Hem arribat a un acord per una amnistia per a tothom: una amnistia pels fets vinculats al 9-N, vinculats a l'organització de l'U d'Octubre i per les protestes posteriors. Aquelles sí que van ser pacífiques –aquelles sí que van ser pacífiques.

I també arribem a acords per resoldre el conflicte políticament. I vostès allò que no poden guanyar a les urnes ho guanyen, doncs, als tribunals, ho guanyen amb informes inventats de la Guàrdia Civil i ho guanyen a la seva manera. Ho guanyen amb els cops d'estat que vostès sí que van fer a l'Estat espanyol (*aplaudiments*), amb aquests cops d'estat que sí que van ser veritat, amb trets a la tribuna del Congrés. Allò sí va ser un cop d'estat.

I després, senyor Carrizosa, lliçons de democràcia a Esquerra Republicana, ni una –ni una. Vam ser l'últim partit a legalitzar-se després de quaranta anys de franquisme. Tenim a les nostres files un president afusellat, afusellat pel franquisme. I nosaltres sempre sempre sempre apostem per la democràcia i per la resolució pacífica dels conflictes. I aquí estem, i aquí ens trobaran de cara.

La presidenta

Gràcies. Acabat el debat, els faig avinent que, d'acord amb la seqüència acordada per la Junta de Portaveus, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents al debat serà la següent.

El termini per presentar les propostes de resolució subsegüents al debat és fins avui a la tarda, trenta minuts després de finalitzar aquest debat –és a dir, a les vuit i cinc. La qualificació i la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es faran demà dimecres, un cop s'hagi reunit la Mesa.

El termini per presentar les propostes transaccionals serà fins demà dimecres a les cinc de la tarda. I la presentació i votació de les propostes de resolució seran dijous la tarda, no abans de les quatre de la tarda.

Acabat aquest punt, s'ajorna fins demà al dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i cinc minuts.